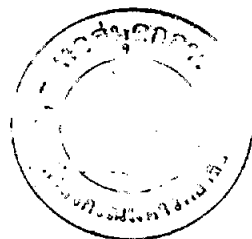

ประเภทของงานเขียนของมาลัย ชูพินิจ

มาลัย ชูพินิจ เป็นนักเขียนคนหนึ่ง ในจำนวนน้อยคนของนักเขียนไทยที่สามารถเปลี่ยนแนวการเขียนไปไต่ต่าง ๆ แนว (Versatile Writer) และเขียนโคตีทุกประเภท สด กระทบโรติก เคยกล่าววว่า มาลัย ชูพินิจ สามารถจะเขียนหนังสือพิมพ์ โคตีทั้งฉบับโดยไม่ต้องอาศัยผู้อื่น นับว่ามีอัจฉริยภาพที่น้อยคนจะทำได้เหมือน^๑

เนื่องจากมาลัย ชูพินิจ เป็นทั้งนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์ในขณะเดียวกัน งานเขียนของเขาจึงมีทั้งประเภทบันเทิงคดีและสารคดี ซึ่งจำแนกออกได้เป็น ๕ ประเภทคือ

๑. นวนิยาย
๒. เรื่องสั้น
๓. บทละคร
๔. งานเขียนคอลัมน์ (Column) ประเภทต่าง ๆ
๕. สารคดี
๖. งานแปล

โดยเหตุที่ในบทความไป จะได้อธิบายถึงนวนิยายและเรื่องสั้นของมาลัย ชูพินิจ โดยละเอียดจึงขอเว้นการกล่าวถึงผลงานสองประเภทนั้นในบทนี้ และจะได้อธิบายถึงงานประเภทที่เหลือดังต่อไปนี้.

สารคดี

มาลัย ชูพินิจ เริ่มเขียนสารคดีภายหลังการเขียนเรื่องสั้นและนวนิยาย เล็กน้อย คือ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๒^๒ ในระยะเริ่มแรกนี้ มักเป็นสารคดีประเภท ชิวประวัติบุคคล

^๑ สด กระทบโรติก, เรื่องเดิม, หน้า ๕๔.

^๒ ผลงานปรากฏอยู่ใน สุภาพบุรุษ (รายบักษ์) ฉบับพิมพ์จำหน่ายใน พ.ศ. ๒๔๗๒ เป็นต้นมา.

สำคัญของต่างประเทศ เช่น เรื่อง "โสเครตีส ; เจ้าลัทธิและมหาปราชญ์คนแรกแห่งกรีก" ไซนามปากกา "ม.ชุนินิจ"^๑ "เดวิด ดิฟวิงสโตน วีรบุรุษเอกของอาฟริกา" ไซนามปากกา "นายคอกไม"^๒ "ความรักของจินตควีเอกอิตาดี" ไซนามปากกา "ผู้นำ"^๓ เป็นต้น

เมื่อทำหนังสือพิมพ์ ผู้นำ เขาเขียนสารคดีประเภทนี้อีกหลายเรื่องซึ่งยังคงเป็นเรื่องที่แปลและเรียบเรียงจากต้นฉบับภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกัน เช่น "ชายผู้แปลงเพศอยู่อย่างผู้หญิงตลอดชีวิต" ซึ่งเป็นเรื่องของชาวเลิबर เคออง ผู้แปลงเพศเป็นหญิงมาตลอดเวลา ๔๐ ปีโดยไม่มีใครจับได้ "เจ้าแห่งความเร็วและความตาย" เรื่องของ เซอร์มิลคอม เค็ม เบ็ด นักแข่งรถเร็วที่สุดของโลกในสมัยนั้น^๔ เป็นต้น

ใน พ.ศ. ๒๔๙๕ นี้เอง เขาเริ่มเขียนสารคดีเชิงข่าว มีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานการณ์ของโลกในขณะนั้น โดยเขียนแบบข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ปัจจุบัน คือใช้การพาดหัวแทนชื่อเรื่อง เช่น "ผู้คุมกาอดนาคคของจีนใหม่ยุคนี้คือเจียงไคเช็ค

^๑ ม. ชุนินิจ, "โสเครตีส ; เจ้าลัทธิและมหาปราชญ์คนแรกแห่งกรีก," สุภาพบุรุษ (รายบักซ์), ๑ (๑๕ กุมภาพันธ์, ๒๔๙๒), ๑๙๕ - ๔๑๕.

^๒ นายคอกไม, "เดวิด ดิฟวิงสโตน วีรบุรุษเอกของอาฟริกา," สุภาพบุรุษ (รายบักซ์), ๑ (๑ กันยายน, ๒๔๙๓), ๖๖๔ - ๗๒.

^๓ ผู้นำ, "ความรักจินตควีเอกอิตาดี," สุภาพบุรุษ (รายบักซ์), ๒ (๑๕ กันยายน ๒๔๙๓), ๗๓๓ - ๕.

^๔ ม. ชุนินิจ, "ชายผู้แปลงเพศอยู่อย่างผู้หญิงตลอดชีวิต," ผู้นำ, ๑ (๑๕ พฤศจิกายน, ๒๔๙๕), ๑.

^๕ นายฉันทนา, "เจ้าแห่งความเร็วและความตาย," ผู้นำ, ๑ (๑๒ กันยายน, ๒๔๙๕), ๓.

ประธานาธิบดีคนนอกตำแหน่งของจีนและจอมพลจาง ไช่ เหลียง ซึ่งนับว่าเป็นบุคคลสำคัญ
มีอำนาจที่สุดของประเทศจีนอยู่ในสมัยปัจจุบัน "ไชนามายากกา "นายมาดาบ"^๑
และเรื่อง "ญี่ปุ่นว่าจะรบอเมริกาแน่ในชั้นต้นจะยึกเกาะธาวัว" ซึ่งแปลจากต้นฉบับ
ภาษาอังกฤษที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น เขียนโดยนายพลโท กีโอ คัตสึซาโตะ^๒

ในปีเดียวกัน เขาเขียนสารคดีท่องเที่ยว เป็นครั้งแรกใน ผู้นำ คือ เรื่อง
ชีวิตของการท่องเที่ยวภาคเหนือ^๓ ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องการท่องเที่ยวครั้งใหญ่ของ
เขาใน พ.ศ. ๒๔๗๐ จากเหนือสุดจนถึงใต้สุดของประเทศไทย โดยบรรยายถึงภูมิประเทศ
และสถานที่ต่าง ๆ ที่ประสบมาอย่างละเอียดด้วยความรู้สึกและความสังเกตของผู้ที่รัก
และเข้าใจธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง

สารคดีอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งเขาทำขึ้นในระยะแรกนี้ คือ สารคดีภาพขาวซึ่ง
เป็นการรวบรวมภาพในเรื่องต่าง ๆ กัน เช่น ชีวิตของพีระ , สงครามอิตาลี-ออสเตรีย
ลิเบีย และ จีนรบญี่ปุ่น ในรูปของหนังสือประมวลภาพ ซึ่งได้รับความนิยมใจของ
นักอ่านอย่างแพร่หลาย วัตถุประสงค์จากการจำหน่ายหมดภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือน^๔

สารคดีประเภทที่น่าชื่อเสียงมาสมัย ชุพนิจ อย่างแท้จริงก็คือ สารคดี
เบื้องหลังข่าว ซึ่งเป็นผลงานจากอาชีพนักหนังสือพิมพ์ของเขา งานชิ้นสำคัญที่อยู่ใน
ระยะเดียวกันและมีชื่อเสียงเท่าเทียมกันคือ สารคดีเบื้องหลังข่าว เรื่อง บันทึกจอมพล
และ เสือฝ่ายลับทึบ

สารคดีทั้งสองเล่มนี้ คือการเริ่มต้นการเขียนสารคดีเบื้องหลังข่าว เป็นครั้งแรก
ของวงการหนังสือพิมพ์เมืองไทยอย่างแท้จริง

^๑ นายมาดาบ, "ยุคมกาดอนาคตของจีนใหม่...", ผู้นำ, ๑ (๒๐ พฤษภาคม, ๒๔๗๕), ๑.

^๒ นายฉันทนา, "ญี่ปุ่นว่าจะรบอเมริกาแน่ ในชั้นต้นจะยึกเกาะธาวัว," ผู้นำ, ๑ (๔ มิถุนายน, ๒๔๗๕), ๑.

^๓ ม. ชุพนิจ, "ชีวิตของการท่องเที่ยวภาคเหนือ," ผู้นำ, ๑ (๗ พฤษภาคม, ๒๔๗๕), ๑.

^๔ หน้าโฆษณาของหนังสือพิมพ์ ประชาชาติรายสัปดาห์, ๓ (๖ กุมภาพันธ์, ๒๔๘๐), ๒.

การเขียนสารคดีเบื้องหลังข่าว คือการ เขาถึงตัวข่าวและใช้ชีวิตสัมภาษณ์แบบ Exclusive Interview ซึ่งเป็นการให้สัมภาษณ์ เป็นพิเศษแก่หนังสือพิมพ์ฉบับเดียว^๑

บันทึกจอมพล คือ สารคดีที่เราเขียนจากการ เขาพบและสัมภาษณ์จอมพล แปลก พิบูลสงคราม เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม (๒๕๔๔) เป็นเวลา ๔ ชั่วโมงเต็ม^๒ ที่บ้านพัก ๓ ตำบลหลักสี่ อำเภอบางเขน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ตรงข้ามอนุสาวรีย์ปราบกบฏ ขณะนั้น จอมพลแปลก พิบูลสงครามกำลังถูกประชาชนกล่าวหาว่าเป็น อาชญากรสงคราม ผู้นำประเทศไทยเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่สอง^๓ การสัมภาษณ์ ครั้งนี้มาด้วย ชูพินิจ กล่าวหา

...มัน เป็นครั้งแรกตลอดเวลา ๓ - ๔ ปีมานี้ ที่ผู้แทนหนังสือพิมพ์ จะตั้งกระทู้ถามอดีต "ผู้นำ" ใดอย่างไม่เหลืออะไรไว้ให้ เป็นที่สงสัย และอย่าง เป็นเสรีจากความหวั่นเกรงภัยของอำนาจที่มีที่ จะติดตามตัว เป็นเงามาภายหลัง ชาวเขา เชื่อว่ามันอาจจะ เป็นครั้งแรกด้วยที่ จอมพล ป.พิบูลสงคราม โศกอย่างสิ้นไร้สิ้นหวัง แยกแยะหนังสือพิมพ์ใดๆ ในกาให้สัมภาษณ์ ซึ่งกินเวลานานถึง ๔ ชั่วโมงเต็มครั้งนี้ และบางที่ มันอาจจะ เป็นครั้ง เดียวที่ท่านจอมพลได้ฟังความซัดคกบกรอง ความกักขัทรัดและความสกรกโสมมตาง ๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยรัฐบาล "วาระไรวาทามกัน" ของท่าน จากปากคำของนักหนังสือพิมพ์คนหนึ่ง ด้วยตัวของท่านเอง^๔

^๑ สัมภาษณ์นายไชยรงค์ ขวลิศ.

^๒ นายฉันทนา, บันทึกจอมพล..., หน้า ๓.

^๓ เรื่อง เดียวกัน, หน้า ๕.

^๔ เรื่อง เดียวกัน, หน้า ๑๖ - ๑๗.

บันทึกจอมพล เป็นสารคดีทางการเมือง เล่มสำคัญ เล่มหนึ่ง ซึ่งสะท้อนบรรยากาศของการเมือง ความเป็นอยู่และจิตใจของบุคคลหลายกลุ่มของไทยในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๕ ถึง พ.ศ. ๒๔๘๘ โดยอย่างแจ่มชัด แมกการดำเนินเหตุการณ์บางอย่างตอนจะยังไม่ตีพิมพ์ทางนิตยสารรายละเอียดยก แต่การเปิดเผยเรื่องบางเรื่องซึ่งยังไม่เคยถูกนำมาเปิดเผยและเป็นเรื่องที่ออกมาจากทัศนคติของชาวไทยโดยตรง ทำให้หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าทางการศึกษาประวัติศาสตร์ยุคหนึ่งของไทยมิใช่น้อย

ลักษณะการเขียนของมาลัย ชูพินิจ ในเรื่องนี้แสดงถึงความระมัดระวังและถึงเล่ห์ที่จะเปิดเผยเรื่องราวบางตอนที่ไต่จากการสัมภาษณ์อย่างเห็นใจชัด ยิ่งกว่านี้เขายังต้องระมัดระวังที่จะเขียนอย่างนักหนังสือพิมพ์ที่ต้องเสนอข่าวอย่างตรงไปตรงมาปราศจากอารมณ์และอคติ แต่กระนั้นก็มีหลายตอนที่เขาเขียนแบบนักประพันธ์ชนิดที่เขาเป็น คือ ให้ความเห็นอกเห็นใจในพฤติกรรมใด ๆ ของตัวละครของเขาอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่ผิดหรือถูกก็ตาม

เสื่อฝ้ายสิบทิศ^๑ เป็นสารคดีเบื้องหลังข่าวอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งใช้วิธีเขียนจาก Exclusive Interview เช่นเดียวกัน ใน พ.ศ. ๒๔๘๘ หนังสือพิมพ์กมลฉบับดวงดาว พาดหัวเรื่อง "เสื่อฝ้าย" ก็อย่างครึกโครมนับแต่คนปีเป็นคนมา เช่น ไทยราษฎร์ ประจำวันที่ ๒๒ มกราคม พาดหัวว่า "จอมพล (ฝ้าย) ปลดทรัพย์แจกจ่ายคนจน" ชาติไทย ประจำวันที่ ๓๐ มกราคม พาดหัวว่า "เสื่อฝ้ายมีอิทธิพลเกินหน้าชาวดวงและตำรวจ" ไทยราษฎร์ ประจำวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พาดหัวว่า "นายอำเภอสรรดขอรองใจจอมพลฝ้ายช่วย" และ สัจจา ประจำวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พาดหัวว่า "คูปรับเสื่อฝ้ายกำลังแผ่เดชแดนสุพรรณ" เป็นต้น ซึ่งตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา

^๑ นายฉันทนา, เสื่อฝ้ายสิบทิศ (ชีวิตจริงของ "เสื่อ" ฝ้ายแห่งสุพรรณบุรี) (พระนคร: สำนักพิมพ์วรรณะวิบูลย์, ๒๕๕๕).

จนถึง พ.ศ. ๒๔๔๕ นี้ ไม่เคยมีจอมมูรายชนเสื้อคนใดจะเคยไ้รับการกล่าวขวัญถึงใน
หน้าหนังสือพิมพ์และจากประชาชนทั่วประเทศ เหมือนโจรใหญ่แห่งสุพรรณบุรีนี้
ชื่อของเขาเป็นที่หวาดหวั่นแก่ประชาชนทั่วทั้งสิบจังหวัดจากพิจิตร พินิตโลกองมาจน
ตลอดสองฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา นครไชยศรี กาญจนบุรีและสุพรรณบุรี

ความยิ่งใหญ่ของเสื้อฝ่ายท่าโหนด้าย ชูพินิจ มีความสนใจ และในฐานะที่
เป็นนักหนังสือพิมพ์ซึ่งต้องการข่าวจากคนคอของข่าว เขาจึงเดินทางไปยังชุมเสื้อที่
สุพรรณบุรีพร้อมด้วยช่างภาพของประชามิตร คือนายสมบุญ ๓ ถูกโยกความร่วมมือ
ของชาวหลวงประจำจังหวัดสุพรรณบุรีในสมัยนั้นกับพันตำรวจตรีเล็ก กำเนิงาม^๑
และโดยการนำทางของนาย เหนียม พนเพิ่ม^๒

มาด้าย ชูพินิจ เขียนสารคดีเรื่องนี้ จากข้อมูลที่ไ้จากการสัมภาษณ์เสื้อฝ่าย
เพ็ชระ จากปากคำของชาวบ้านในอำเภอต่าง ๆ จากผู้บังคับกองตำรวจประจำสุพรรณ
บุรี ผู้มีหน้าที่ปราบปรามเสื้อฝ่าย และจากแผนของราษฎรของจังหวัดนั้น ประกอบกับ
โชวิชิเขียนแบบการรายงานข่าวของนักหนังสือพิมพ์ ซึ่งถือความจริง เป็นบันทัดฐาน
จึงเป็นสารคดีที่ปราศจากอคติหรือความเอนเอียงใ้ใด ๆ ทั้งสิ้น

เสื้อฝ่ายสิบทิศ เป็นสารคดีที่เปิดเผยชีวิตของเสื้อฝ่ายตั้งแต่คนจนไ้ชื่อ
ว่าเป็นโจร ๑๐ จังหวัด ผู้อ่านจะทราบสาเหตุที่เขาเปลี่ยนชีวิตจากผู้ใหญ่มาน
มาเป็นโจร ความลับในเรื่องกำลังคนและอาวุธ รายละเอียดของการปล้นสดมภ์
ครั้งสำคัญนับแต่ปล้น คหบดี โรงสี โรงเด้อย ตลอดจนเรือโยงของตู้เป็น กลวิธี
ที่ใช้ในการปล้นและวินัยของโจรในการตั้งราคาซื้อขายระความ และสาเหตุที่ทำให้
เขาติดกับตัว เป็นพด เมืองดี

^๑ มนต์ จรรยาภัก, เรื่องเดิม, หน้า ๑๗ - ๘.

^๒ สัมภาษณ์นาย เหนียม พนเพิ่ม, ๑๕ เมษายน, ๒๕๑๖.

มาลัย ชูพินิจ เขียนถึง เสือฝ้ายในฐานะ เป็นปลุชนคนหนึ่งซึ่งมีทั้งดีและชั่ว มีอารมณ์ที่ต่อต้าน เหตุการณ์และความสะเทือนใจที่บีบบังคับให้เขาตัดสินใจเป็นโจร เป็นการสะท้อนภาพของ เสือฝ้ายจากทัศนะของผู้เป็นกลาง ซึ่งเป็นประโยชน์ทางด้านการวิเคราะห์เหตุผล เหตุที่ราษฎรในท้องถิ่นทางไกลต้องกลายเป็นโจรผู้ร้าย และชี้ให้เห็นช่องว่างระหว่างข้าราชการและประชาชนตามชนบทได้เป็นอย่างดี

สารคดีสำคัญอีก เล่มหนึ่งซึ่ง เป็นผลงานในปีเดียวกันนี้คือ XO Group เป็นสารคดีทางประวัติศาสตร์ สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง เกี่ยวกับงานกู้ชาติของ XO Group ซึ่งต่อมาได้ขยายงานออกเป็นองค์การไต่คดีในนาม "ขบวนการเสรีไทย"

มาลัย ชูพินิจ เขียนไว้ในคำนำว่า มีผู้แนะนำมาให้ เขา เขียนเรื่องนี้ออกมา เนื่องจาก "รางวัลตอบแทนเพื่อองค์การนี้ได้รับจากมือของผู้ที่เขาชอบชีวิตและอิสระภาพให้โดยถูกฉกตัวไปสอบสวนกลางเมือง นั่นคือ ... ทามกลางสภามุแทนราษฎร... ราวอาชญากรในคดีอาชญากรรมสำคัญ..."^๒ แต่เขาก็เขียนโดยให้เหตุผลว่า

...ข้าพเจ้าก็ทำนองเดียวกับคนไทยมุขขาดความจริงและคุณงามความดีของบุคคลโดยทั่วไปและคนไทยผู้มีพระคุณแก่ชาติของข้าพเจ้าโดย เฉพาะ มีหน้าที่ในการบำเพ็ญกรณียของตนอยู่เหมือนกัน ฉะนั้นจึงไถ่เลือกผันคำแนะนำเหล่านั้นและหลักเกณฑ์ซึ่งการ เขียนบันทึก เกี่ยวกับ เหตุการณ์ อันต่อไป จะเป็นประวัติศาสตร์ เรียบกรองและ เขียนควยศัพท์ชาอันสุจริต ตลอดจนการดำเนินงานซึ่งควรแก่การบูชาการวะทั้งสำหรับคนไทยในยุคนี้ และบุคคลที่แทนที่จะรอดต่อไป จนกว่าตัวละครจะเข้าโรงและเข้าโลง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ นายฉันทนา, XO Group (พิมพ์ครั้งที่สอง, พระนคร: กวางหนา, ๒๕๐๗).

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๑.

การที่ท่านจะนั่งอยู่ข้างเวทีซึ่งชุมนุมรวนวายไปควยอึด ปัจจุบันและอนาคตของชาติไทย โดยปราศจากความสนใจใฝ่คือขอเท็จจริง รวากับว่าท่านเองมีใครมีส่วนเกี่ยวข้องกับควยเคย บางทีก็ออกจะเป็นการเรียกร้องมากเกินไป สำหรับผู้ที่รวยว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีค่าควรแก่การเทิดทูนบูชาและหวงแหนยิ่งชีวิต ถกวาง เป็น เค็มพันอยู่ในผลแห่งพฤติกรรมบนเวทีนั้น แต่ในขณะที่เดียวกัน ผู้ซึ่งมองหาและไม่เห็นหนทางอันใดที่จะรับใช้อุดมการณ์นั้นได้ นอกจากนั่งดูและเขียนก็ไม่มีทางเลือก นอกจากเขียนและหวังในขณะที่เขียนว่า การแสวงหาความจริงก็เป็นบริการอย่างหนึ่ง เหมือนกัน...

หลังจาก พ.ศ. ๒๔๘๕ มาดิย์ ชูพินิจ ได้เบนแนวการเขียนสารคดีเป็นสารคดีเกี่ยวกับการผจญภัยในป่า การล่าสัตว์และเรื่องกวางยไม้ ซึ่งผู้วิจัยโลกดาวถึงแล้วในบทที่ว่าควย "งานอดิเรกและความสัมพันธ์ที่มีต่องานของเขา"

จากการสำรวจผลงานคานสารคดีของมาดิย์ ชูพินิจ สรุปได้ว่า เขาเขียนสารคดีทั้งประเภทประวัติศาสตร์บุคคลสำคัญ การเมืองต่างประเทศ ประวัติศาสตร์ไทย การท่องเที่ยว การล่าสัตว์และสารคดีเชิงวิชาการ เรื่องกวางยไม้ สารคดีเหล่านี้มีทั้งประเภทที่แปลจากต้นฉบับภาษาต่างประเทศและที่เขียนจากการสัมภาษณ์ จากประสบการณ์และจากการค้นคว้าทางวิชาการ ผลงานที่มีมากที่สุดคือสารคดีประเภทการท่องเที่ยวการล่าสัตว์และกวางยไม้ ซึ่งเขียนติดต่อกันตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๐ จนถึง พ.ศ. ๒๕๐๕

๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

บทละคร

งานเขียนประเภทบทละคร ของมาลัย ชูพินิจ มี ๒ ประเภทคือ

๑. บทละครพูด
๒. บทละครวิทยุและโทรทัศน์

๑. บทละครพูด มาลัย ชูพินิจ เป็นนักประพันธ์ไทยคนหนึ่งในจำนวนน้อยคนที่มีผลงานประพันธ์ประเภทบทละครพูดซึ่งมีจุดมุ่งหมายให้อ่านเพื่อความบันเทิง เช่นเดียวกับเรื่องสั้น มีใจเขียนเพื่อการแสดงบนเวที นักเขียนร่วมสมัยเกี่ยวกับเขาที่มีผลงานประเภทนี้ได้แก่ ถวิล ระวังภัย, พ.พรปรีชา (พรอย พรปรีชา) ช.โกมลมิตร (ชาว โกมลมิตร)^๑ และสค.กุ่มะโรหิต^๒ เป็นต้น ต่างกันแตว่านักประพันธ์ยุคดาวนามมานี้มักจะเขียนบทละครพูดในระยะแรกของชีวิตการเขียนหนังสือของเขาซึ่งตรงกับสมัยที่นักอ่านยังนิยมอ่านบทละครพูดอยู่บ้าง (รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว) ส่วนมาลัย ชูพินิจเขียนบทละครพูดตลอดชีวิตการเขียนหนังสือของเขา แม้จะมีจำนวนไม่มากและมีช่วงระยะเวลาการเขียนห่างกัน แต่ก็แสดงถึงความตั้งใจของเขาที่จะผลิตงานชิ้นนี้ เพื่อเป็นการฟื้นฟูและรักษาแบบแผนการประพันธ์ประเภทหนึ่งของไทยไว้ ดังที่เขาเคยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนบทละครพูดในงานเขียนชิ้นหนึ่งว่า

บทประพันธ์ประเภทหนึ่งซึ่งในวงการอ่านของเราอย่างขาดเห็นจะไดแก่บทละครพูด ซึ่งครั้งหนึ่งเคยคลั่งคล้อยในสมัยรัชกาลที่ ๖ แต่ในปัจจุบันเกือบจะเรียกได้ว่า นานมีที่หน จึงจะได้อ่านกันสักครั้ง...

^๑ มีผลงานปรากฏใน สุภาพบุรุษรายักษ์ (ยุคแรก), เสนาศึกษา, ศัพท์ไทย ในระยะ พ.ศ. ๒๔๖๘ - ๒๔๗๕.

^๒ ประกาศ วัชรารักษ์, ประวัตินักประพันธ์..., หน้า ๘๒๘.

... เป็นการยากที่เราจะหา เหตุผลของความเสื่อมหรือขาดความนิยม ในบทละครพูดของตลาดการอ่านแห่ง เมืองไทย แດสา เหตุใหญ่ก็คงจะเป็น เพราะ เราขาดโรงแสดงบทละคร ประเภทนี้ในทางประเทศเขา เพราะประชาชนนิยมไม่พอส่วนใหญของบทละครพูดที่แสดงก็มีแต่ความงาน ประจำปี ของโรง เรียบน หรือสโมสรและสมาคม เป็นครั้งคราว เท่านั้น เมื่อไม่มีการแสดงละครพูด บทละครซึ่ง เป็นผลตอ เนื่องมาจากการ แดดงก็หา โอกาสพิมพ์ออกสู่ทองตลาดไม่ได้...

... อยางไรก็ดี บทละครพูดเป็นอีกศิลปะหนึ่งของการ ประพันธ์ ฉะนั้น จึงเป็นที่น่า เสียหายที่ตลาดหนังสือ เมืองไทย เราและวงการบันเทิงธุรกิจ ขาดไป ควรจะไคร้รับการส่งเสริมฟื้นฟูอยางยิ่ง?

ต่อไปนี้คือรายชื่อบทละครพูดของมาดิย์ ชูพินิจ ซึ่งผู้วิจัยรวบรวมจากแหล่งพิมพ์ ทาง ๆ กัน เรียงตามลำดับวันที่ลงพิมพ์

๑. "นักเลงดี," เสนาศึกษาและแพทยศาสตร์, ๑๘ (มกราคม, ๒๔๗๓).
๒. "ละครพูด," ผู้นำ, ๑ (๑๓ สิงหาคม, ๒๔๗๐).
๓. "วันว่าง," ผู้นำ, ๑ (๒๕ ตุลาคม, ๒๔๗๕).
๔. "แม่เลี้ยง," ประชาชาติรายวัน, ๖ มกราคม, ๒๔๗๖.
๕. "เพลงลา," สภาพบุรุษรายวัน, ๒๔ มีนาคม, ๒๔๘๒.
๖. "รังรัก," สวนอักษร, ๑ (๑๕ กรกฎาคม, ๒๔๘๕).
๗. การทดลองของแพรว," เอกชน, ๒ (๒๑ พฤษภาคม, ๒๔๘๕).
๘. "ภูิก้า ๕ บาท," นิกรวันอาทิตย์, ๑ (๔ มิถุนายน ๒๔๘๗).
๙. "เมืองใหม่," นิกรวันอาทิตย์, ๑ (๓๐ กรกฎาคม, ๒๔๘๗).
๑๐. "ทนายทรัก," นิกรวันอาทิตย์, ๒ (๒๕ กุมภาพันธ์, ๒๔๘๘).
๑๑. "เลขานการินี," นิกรวันอาทิตย์, ๒ (๔ กรกฎาคม, ๒๔๘๘).

* หนอนหนังสือ, "หนังสือ," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑๕ (๓๐ เมษายน, ๒๕๐๕), ๕๓.

๑๒. "สามชาย," โขว้แกง, ๑ (๑๖ มิถุนายน, ๒๔๔๔).
๑๓. "ลึบสติก," สยามสมัย, ๒ (๔ กุมภาพันธ์, ๒๔๕๐).
๑๔. "ตามใจทาน," แดงทอง, , (๑๕ กุมภาพันธ์, ๒๔๕๒).
๑๕. "ช.ค.พ., " สยามสมัย, ๒ (๒๖ กรกฎาคม, ๒๔๕๒).
๑๖. "ไชรายแรก," ปิยมิตรรายสัปดาห์, ๓ (๕ มีนาคม, ๒๔๕๓).
๑๗. "นักของ เขา," พิมพ์ไทยวันจันทร์, ๔ (๑๕ มิถุนายน, ๒๔๕๓).
๑๘. "ยามพักฟื้น," สยามสมัย, ๔ (๒๕ มิถุนายน, ๒๔๕๓).
๑๙. "วันกีวันราย," เคลลีเมลวันจันทร์, ๑ (๑๔ กันยายน, ๒๔๕๓).
๒๐. "เชกนอกบัพฐี," ปิยมิตรรายสัปดาห์, ๔ (๕ กรกฎาคม, ๒๔๕๓).
๒๑. "ลึกลับตลอดกาล," สยามสมัย, ๕ (๑๒ กุมภาพันธ์, ๒๔๕๔).
๒๒. "บ้านของเรา," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๓ (เมษายน, ๒๔๕๔).
๒๓. "สองสมัย," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๓ (สิงหาคม, ๒๔๕๔).
๒๔. "โล่เบีย," สยามสมัย, ๖ (๑๔ พฤศจิกายน, ๒๔๕๕).
๒๕. "แมปดาซอน," สยามสมัย, ๘ (๑๖ เมษายน, ๒๔๕๕).
๒๖. "क्रमวย," สยามสมัย, ๑๑ (๑๖ ธันวาคม, ๒๕๐๐).
๒๗. "รสนิยม," สยามสมัย, ๑๑ (๕ พฤษภาคม, ๒๕๐๑).
๒๘. "นักเรียนใหม่," สยามสมัย, ๑๔ (๒ พฤษภาคม, ๒๕๐๓).
๒๙. "ชีวิตเขา," สยามสมัย, ๑๕ (๑ มกราคม, ๒๕๐๕).
๓๐. "สองสมัย," สยามสมัย, ๑๕ (๕ มีนาคม, ๒๕๐๕).

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทละครวิทยุและโทรทัศน์ ผลงานประเภทนี้ของมาดัย ชูพินิจ เริ่มมีขึ้น
ในระยะบั้นปลายของชีวิต คือประมาณ พ.ศ.๒๕๐๐ แต่เนื่องจาก เป็นผลงานประเภท
มีโคตีพิมพ์ซดก แฉยแพร่ จึงมีหลักฐานเหลือให้ศึกษาน้อยมาก

บทละครวิทยุของ มาดัย ชูพินิจ เท่าที่ปรากฏมีอยู่เพียง เรื่องเดียวและมีชื่อ
เสียงมาก คือ เรื่อง "ล่องไพร" ซึ่งเขียนให้แก่นายสรรพสิริ วิริยศิริ นำออกแสดง
ทางสถานีวิทยุไทยโทรทัศน์ เมื่อประมาณ พ.ศ.๒๕๐๐ โดยมาดัย ชูพินิจ บันทึกประวัติ
เอาไว้ว่า

..ล่องไพร" เริ่มขึ้นด้วยการออกอากาศที่สถานีวิทยุกระจายเสียง
ท.ท.ท. เป็นครั้งแรก เพื่อเป็นการทดลองตามคำชักชวนและแนะนำของ
สรรพสิริ วิริยศิริ ผู้เป็นเจ้าของรายการว่าจะเป็นที่พอใจของท่านผู้ฟัง
ทั้งหลายหรือไม่ ข้าพเจ้าเองซึ่งไม่เคยหรือสันตึกในการ เขียนบทละคร
หรือนวนิยายใด ๆ สำหรับออกอากาศก็อดอึ้งอ้อมเหมือนกัน เพราะฉะนั้น
เราจึงตกลงกันว่า จะบรรดความสำเร็จหรือล้มเหลวก็ตาม จะขอทดลอง
เพียงเรื่อง "ล่องไพร" อันใดแกชด อายเก "กระตังนี่"...๒

บทละครเรื่องนี้ได้รับความสนใจจากผู้ฟังทั้ง เด็กและผู้ใหญ่อย่างกว้างขวาง
จนทำให้เจ้าของรายการและมาดัย ชูพินิจ ตกลงดำเนินรายการต่อไปอีกหลายตอน
แล้วจึงพิมพ์เป็นเล่มโดยสำนักพิมพ์ พินิจการ^๓

สำหรับบทละครโทรทัศน์นั้น มาดัย ชูพินิจ เริ่มเขียนเป็นครั้งแรกเมื่อ
พ.ศ.๒๕๐๒ ควบเรื่อง "สกลมาจากวัง" แสดงโดยคณะกัญชวลิกา ออกอากาศ

^๑ สัมภาษณ์ นายสุกต ชูพินิจ.

^๒ น้อย อินทนนท์, "คำนำ," มนุษย์หิมพานต์..., หน้า (๑)-(๒).

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า (๒).

๗ สถาบันวิทยไทยโทรทัศน์ เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๐๒ และหลังจากนั้นได้เขียนบทละครโทรทัศน์เป็นประจำเฉลี่ยประมาณเดือนละ ๑ เรื่อง^๑

บทละครที่เขียนให้แก่อะกฤษขลิกลีชื่อว่า "ละครชีวิตครอบครัว" เนื้อเรื่องเกี่ยวกับปัญหาชีวิตครอบครัว จุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความคิดเห็นและเพื่อแนะแนวทางแก้ปัญหาชีวิต ส่วนใหญ่เป็นบทละครที่เขียนขึ้นใหม่เพื่อการแสดงโดยเฉพาะ มีเพียงบางเรื่องที่ดัดแปลงจากเรื่องสั้นของตนเอง เช่น เรื่อง "ตายทั้งเป็น" และ "ซาตุคิน" เป็นต้น^๒

มาดัย ชูพินิจ เขียนบทละครโทรทัศน์โดยการศึกษาคูณลักษณะของนักแสดงซึ่งสังกัดในอะกฤษขลิกลีอย่างละเอียด แลวจึงกำหนดตัวละคร สร้างพฤติกรรมและบทเจรจาให้เหมาะสมกับตัวละครนั้น ๆ ลักษณะดีเด่นของบทละครของเขาคือบทเจรจาซึ่งเขียนไปอย่าง เป็นธรรมชาติ ไพเราะ สละสลวย น่าจดจำ และมีคติสอนใจ มีเพียงบางตอนซึ่งมีบทเจรจาบางอย่างไม่เหมาะสมแก่การ เป็นบทละครโทรทัศน์ เนื่องจากนักแสดงไม่สามารถจะท่องจำได้หมด^๓

มาดัย ชูพินิจ มีความสนใจและติดตามผลงานของเขาเสมอ เขาจะประสานงานกับเจ้าของคณะและผู้กำกับรายการ เป็นอย่างดี ให้ความสำคัญเกี่ยวกับฉากและเครื่องแต่งกายให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและยุคสมัย ในบางครั้งยังช่วยจัดหาอุปกรณ์ต่าง ๆ ใหควย เช่น ปืนและหนังสือ เพื่อประกอบฉาก เป็นต้น

^๑ สัมภาษณ์นายฉลอง สิมะเสถียร และ "กัณฑ์ นาคประภา" เจ้าของคณะอะกฤษขลิกลี, ๘ มีนาคม ๒๕๑๘.

^๒ เรื่องเดียวกัน.

^๓ เรื่องเดียวกัน.

^๔ เรื่องเดียวกัน.

มาลัย ชูพินิจ เขียนบทละครโทรทัศน์ให้แก่นิคมะกัญชวลิกาติดต่อกันมา เป็นเวลาประมาณ ๓ ปี จึงหยุดเขียนเนื่องจากมีงานคานอื่นเพิ่มขึ้น บทละครที่เขียนให้แก่นิคมะกัญชวลิกาส่วนหนึ่งได้แก่เรื่อง "นามหลอนคือหญิง" "สามชีวิต" "แกะในหนังราชสีห์" "โลกตะแบก" "ชาคณิน" "ลือดเทอร์รี่หนึ่ง" "ตายทั้งเป็น" และ "เลขานุการใหม่"^๑

นอกจากนิคมะกัญชวลิกาแล้ว มาลัย ชูพินิจ ยังเขียนให้แก่นิคมะพงษ์ชดดา พิมพ์พรรณ และแกสตาบันต่าง ๆ ซึ่งแสดงเพื่อการกุศล เช่น มุณิธีราชประชาสมาสัยในพระบรมราชูปถัมภ์ เช่นเรื่อง "ฝันร้าย" เขียนจากเค้าโครงเรื่องของคุณหญิงอุณา ปราโมช แสดงเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๐๖^๒

งานเขียนคอลัมน์ต่าง ๆ

งานเขียนคอลัมน์ของมาลัย ชูพินิจ มีหลายประเภทและมีเนื้อหาต่าง ๆ กัน ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์อย่างถึงความสามารถรอบตัวของเขา จำแนกออกได้เป็นประเภทดังต่อไปนี้

๑. บทนำ (Editorials)
๒. บทความ (Articles)
๓. ปกถึงะคดี
๔. คอลัมน์สำหรับครอบครัว
๕. คอลัมน์หนังสือ
๖. คอลัมน์วิจารณ์โทรทัศน์
๗. คอลัมน์ เบ็คเตล็ค

^๑ เรื่องเดียวกัน.

^๒ จินตนา ยศสุนทร, "ผมเป็นคนไม่มีแม่," มาลัยอนุสรณ์..., หน้า ๑๐๓.

๑. บทนำ

งานเขียนประเภทบทนำ (Editorials) มีผู้ให้คำจำกัดความไวต่าง ๆ กันดังนี้:-

Webster's Third New International Dictionary

ให้คำจำกัด

ความว่า บทนำคือ "บทความในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารในเนื้อที่ที่จัดไว้เป็นพิเศษหรือเห็นเด่นชัดและ เป็นบทความที่เจตนาจะแสดงทัศนะของผู้ควบคุมสิ่งพิมพ์นั้น ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่นำเสนอในปัจจุบัน"^๑

A. Gayle Waldrop

ให้คำจำกัดความสั้น ๆ ว่า บทนำคือ "บทความ

(Article) ในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารซึ่งแสดงทัศนะของบรรณาธิการหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือหลายคนที่เป็นผู้ควบคุมสิ่งพิมพ์นั้น"^๒

Encyclopedia International

ให้คำจำกัดความว่า บทนำคือ "บทความ

ซึ่งสิ่งพิมพ์ที่ แสดงหลักการและนโยบายของบุคคลหนึ่งหรือหลายคนที่ควบคุมสิ่งพิมพ์นั้น อยู่สำหรับหนังสือพิมพ์ บทนำมักจะอยู่บนหน้าในหรือหน้าหลังซึ่งจัดไว้เป็นพิเศษสำหรับ ความคิดเห็นและจะมีลักษณะแตกต่างจากคอลัมน์ข่าวในรูปของการพิมพ์อย่างเห็นได้ชัด"^๓

คำจำกัดความที่เหมาะสมที่สุดนั้น เป็นของ M. Lyre Spenser

ซึ่งเขียนไว้ว่า

"บทบรรณาธิการคือ การแสดงออกถึงความจริงและความคิดเห็นในแบบแผน ที่รวบรัด มีเหตุผลและน่าอ่านเพื่อให้ความเพลิดเพลิน เพื่อชักจูงความคิดเห็นหรือเพื่อ

Webster's Third New International Dictionary (Massachusetts:

G. & C. Merriam Co., 1967), p. 723.

^๒ A. Gayle Waldrop, Editor and Editorial Writing (Rev. ed.;

New York: Reinhart, 1955), p. 53.

^๓ Kenneth N. Stewart, "Editorial," Encyclopedia International,

ed. Wallace S. Murray, VI (1970), p. 244.

ให้แปลความหมายของชาวที่สำคัญ โดยวิธีการที่ทำให้ผู้อ่านมองเห็นความสำคัญของชาวที่มีอยู่อย่าง ทั่วไปไปโดยชัดเจน"

บทนำจะเป็นขอเขียนที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน หากผู้เขียนจะได้อรรถกถาถึงหน้าที่ของผู้เขียนบทนำ ๔ ประการ ดังนี้:-

๑. อธิบายชาว ผู้เขียนบทนำมีอิสระในการเขียนในผู้อ่าน เขาใจในความสำคัญของเหตุการณ์แต่ละวัน เขาอาจปฏิบัติคนเหมือนอาจารย์ใหญ่ที่อธิบายว่า เหตุการณ์นั้น ๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร ในการที่จะรับเอาการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาลจะต้องมีปัจจัยอะไรบ้าง นโยบายใหม่จะมีผลต่อชีวิตทางสังคมและเศรษฐกิจของชุมชนอย่างไร

๒. ใญ่หมัดหวัง ในการที่จะให้ความสำคัญแก่เหตุการณ์ ผู้เขียนบทนำอาจจะต้องพยายามนำเหตุการณ์นั้นวางไว้ในฉากประวัติศาสตร์ เพื่อโยงให้เข้ากับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นแล้ว อาจจะพยายามแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของสาธารณกิจ (Public Affairs) โดยการวิเคราะห์แนวโน้มระยะสั้นของประวัติศาสตร์ เขาอาจชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ต่าง ๆ กันทางการเมือง ทางเศรษฐกิจและสังคม บางครั้งเขาอาจจะมีความเห็นที่กว้างขวางกว่านั้นและเสนอสิ่งเปรียบเทียบทางประวัติศาสตร์ สิ่งเปรียบเทียบที่เชื่อว่าให้ความรู้และเพิ่มพูนสติปัญญาแก่ผู้อ่านได้

๓. คาคการณ์ในอนาคต หลังจากวิเคราะห์เหตุการณ์ปัจจุบันไปพอสมควรแล้วผู้เขียนบทบรรณาธิการจะรู้สึกว่าเป็นการง่ายที่จะดำเนินเรื่องต่อไปและเป็นการง่ายที่จะคาดการณ์ล่วงหน้าถึงโชคชะตาของพรุ่งนี้ได้จากเหตุการณ์ในวันนี้

๔. ในการตัดสินที่ชอบธรรม โดยการปฏิบัติกันมานานแล้ว ผู้เขียนบทนำเป็นผู้ปฏิบัติคนเหมือนผู้รักษาความรู้สึกดีของสาธารณชน เป็นที่คาดหวังว่า เขา

จะตอง เขาข้างใคข้างหนึ่งและตองพิสูจนฐานะของตนเอง เช่น เกี่ยวกัพวกที่ความรู
อื่น ๆ ควบ เหนือนี้เขียนบนหน้าจ้ง เกี่ยวของกัการคักสินที่ชอบธรรม หรือที่นักปรัชญา
เรียกวา "การคักสินคณณา" (Value Judgement) เขาบอกใหนอาน ทราบวา
อะไรที่ถุกตองและอะไรผิด เขาตอสูเพื่อ เหตุผลและตอสูกัพลังแห่งความซำรวายอื่
กานหนึ่งควย^๑

บนหน้าแ่งออกเป็น ๓ ประเภท ตามวัตถุประสงค์ของการเขียนคือ

๑. เพื่อแปลความหมาย (Interpreting) หรือเพื่อใให้ความรู
(Informative)

๒. เพื่อใให้การสนับสนุน (Advocating)

๓. เพื่อใให้ความบันเทิง (Entertaining)^๒

งานเขียนประเภทบนหน้าของมาดัย ชูพินิจ ที่สำคัญใคแก่

๑.๑ คอดมัน "ระหว่างบันทัด"

๑.๒ คอดมัน "ระหว่างยก"

๑.๑ คอดมัน "ระหว่างบันทัด"

เป็นคอดมันประจำวันที่เปิดขึ้น เป็นครั้งแรกใพิมพ์ไทยรายวัน ฉบับปฐมฤกษ์
ซึ่งออกจำหน่ายเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๔๘๕ และใเขียนคักตอกันมาทุกวัน (มีขาด
หายไปบางบางโอกาส เช่น เนื่องจากเดินทางไปต่างประเทศ ทางจังหวัดและป่วย
เป็นตน) เป็นเวลานานถึง ๑๗ ปี^๓

^๑ William M. Pinkerton, Hieman Lenarts, (January, 1948), 13.

^๒ Waldron, op.cit., p. 58.

^๓ สัมภาษณ์ นายสาทิศ อินทรกำแหง.

"ระหว่างบันทึก" เป็นจดบันทึกที่มีลักษณะการ เขียนแบบบทนำหรือบทบรรณาธิการ ทุกประการ ทางขวามีชื่อกอดมันและมีชื่อผู้เขียน การแสดงออกซึ่งทัศนคติ ๑ แสดงในสรรพนาม "ซาฟเจา" ซึ่งหมายความว่า เป็นทัศนะของผู้เขียน เพียงผู้เดียว มีทัศนคติของบรรณาธิการหรือของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น

"ระหว่างบันทึก" เป็นจดบันทึกที่มีขอบเขตกว้างขวางครอบคลุมตั้งแต่ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม การศึกษา กีฬา และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนเรา

เนื้อหาของ "ระหว่างบันทึก" มีความสัมพันธ์กับข่าวประจำวันที่ต้องพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันทั่วไป โดย เฉพาะพิมพ์ไทย (รายวัน) ซึ่งกอดมันนี้ประจำอยู่ มาด้วย ชุพนิช หยิบข่าวแต่ละข่าวดูมาขยายความให้เห็นว่าในระหว่างบันทึกของ ขาวนั้นมีอะไรที่น่าสนใจบ้าง เป็นคนว่า ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ เป็นช่วงเวลาที่มีการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ และเป็นข่าวอยู่ในหนังสือพิมพ์ แพทย์ทุกฉบับ เช่น หนังสือพิมพ์สารเสรี ฉบับประจำวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๖ ลงข่าวพาดหัวหน้าหนึ่งว่า "นร. นับหมื่นๆ เสด็จไปสภากาชาดศึกษาพาดเข้ามหาวิทยาลัย สอบกว่า ๒ หมื่น รับแค่ ๒ พันเศษ อาจเปิดมหาวิทยาลัยอีกต่างคืน" และพิมพ์ไทย (รายวัน) ลงข่าวหน้าหนึ่งว่า "ประกาศผลเข้ามหาวิทยาลัย ๒ หมื่นได้ ๓ พันคน" ในวันเดียวกันนั่นเอง

เมื่อมาด้วย ชุพนิช นำข่าวนี้นี้มาเขียน "ระหว่างบันทึก" ในฉบับวันรุ่งขึ้น เขาเขียนเป็นเชิงชี้ให้เห็นปัญหาที่น่าแก้ไขกรณีนักศึกษาเขาสอบ ๒๒,๐๐๐ คน สอบเข้ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้เพียง ๓,๘๕๕ คน iva

...ปัญหาไม่ว่ายที่ว่า พื้นฐานการศึกษาหลักของนักศึกษาส่วนใหญ่ อ่อนมากหรือวอสอบยากและเพราะมีผู้เขาสอบมาก เป็นประวัติกิจการณ หรือไม่อีกต่อไป หากอยู่ที่ว่า เราจะต้องรีบหาทางแก้ปัญหาก็เกี่ยวกับ นักศึกษาอีกหมื่นกว่าที่พลาดหวัง จะต้องตกค้างโดยหาที่เรียนไม่ได้

ไม่มีงานทำ ทนความคับแค้นใจตนเองและ เป็นทุกข์ เป็นกังวลแถม
 ปกครองต่อไป ไม่มีใครว่าจะมีกำหนดเวลาชานานเพียงใดในขณะที่
 เกี่ยวกันก็จะคง เกรียมการแก้ไขปัญหาสอย เขามหาวิทยาลัยไปเป็นหน้า
 เสียแต่บัดนี้^๑

เขาชี้ให้เห็นว่า ปัญหาที่ควรแก้ไขคือ สถานที่ของมหาวิทยาลัยไม่เพียงพอ
 ที่จะรับนักศึกษา และจำนวนอาจารย์ไม่พอแก่ความต้องการ ซึ่งเป็นปัญหา เกา
 คางมาตั้งแต่ปีก่อน ๆ มาด้วย ชูพินิจ ชี้ทางแก้ปัญหาเหล่านี้โดย เสนอให้รัฐบาล
 สนับสนุน เอกชนให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยตามที่มีผู้เสนอความต้องการมา และสนับสนุนให้
 เปิดมหาวิทยาลัยภาคกลางขึ้น เพื่อให้ให้นักศึกษามีความรู้อย่างกว้างขวางตามมหาวิทยาลัย
 ไม่มีที่พอจะรับใครเหล่านั้น โฉมนี้โอกาส เขามหาวิทยาลัยตามความสามารถของเขา^๒
 นอกจากเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแล้ว ยังมีคานอื่น ๆ อีกหลายคานซึ่ง
 ผู้วิจัยขอนำมาแสดง ให้เห็นลักษณะของบทนำของมาลัย ชูพินิจ ดังต่อไปนี้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ นอย อินทนนท์, "ระหว่างบันทึก," พิมพ์ไทย (รายวัน), ๒๓ พฤษภาคม
 ๒๕๐๖, หน้า ๕.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

การเมืองระหว่างประเทศ

การรบขึ้นแตกหักระหว่างฝรั่งเศสกับเวียตมินห์เพื่อชิงสุวรรณเขตและ
แคว้นลาวยังจะตองกระทำกันต่อไป จะเสร็จสิ้นลงในเวลาอันเร็วหรือ
กินเวลาชานานเพียงใดไม่มีใครทราบได้ ที่แน่นอนอย่างหนึ่งก็คือ
ยุทธภูมิของการชิงชัยครั้งนี้คือไทยและคัมภีร์มแคมไทย เพราะฉะนั้น
ก็ไม่มีปัญหาอะไรว่าผลสะท้อนของมโนมัจจะกระเทือนมาถึงเราบ้างอาจจะ
อย่างไรประปรายและยิ่งกว่าประปราย

ผุพพหอบภัยสงคราม เป็นปัญหาหนึ่งซึ่งเราจะตองเผชิญและอย่าง
ประเทศที่เป็นกลางทั่วไป เราก็ควรจะได้จัดการกับบรรดาผุพพ
หอบภัยเหล่านั้นในฐานะที่ติดเทียมกันทั่วไป ไม่วาจะเป็นในการใ
ที่พิทักษ์หรือการช่วยเหลือใด ๆ ตามมนุษยธรรม

การจัดการกับทหารเซดอยของคัมภีร์มแคมตามกฎหมายระหว่างประเทศ
เป็นปัญหาต่อไป แต่เห็นอื่อย่างใดคือการรักษาอธิปไตยของเราจากการ
บุกรุกหรือดวงดำโดยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดซึ่งอาจจะเกิดขึ้นโดยมิได้ตั้งใจ
เจตนาและก็อาจจะเกิดขึ้นด้วยความประสงค์จะชิมดาง

อย่างไรก็ดี ท่านคงได้เกี่ยวกับการรักษาความเป็นกลางอย่างเกรงกรัด
เราจะตองมีความเค็ดขาดในการรักษา อธิปไตยควย และการละเมิด
พรมแดนของเราโดยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะโดยตั้งใจหรือไม่เจตนาจะตอง
ไกรับการเตือน การประท้วงอย่างจริงจังกอนที่ความขอยของพฤติกรรม
ที่เกิดขึ้นโดยฝ่ายผิด จะทำให้่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า เราฝักใฝ่ดำเอียง
มิฉะนั้นก็จะขึ้นไปจนตอละ เม็ดเห็นไม่มีความสำคัญอะไรสำหรับเขา

ข้าพเจ้าไม่คิดว่า คัมภีร์มแคมฝ่ายใดจะกระทำอะไรลงไปให้เป็น
การกระทบกระเทือนแกจิตใจของเราโดยเจตนา ไม่วาจะเป็นการทำ
อันตรายแกคนไทยชวามานตามชายแดนบางตำบล หรือการบินดำแณ

แต่ความจริง เป็นความจริง และชาวบ้าน เกือบทุกสงคราม ฝ่ายหนึ่งถึง
แม้จะไม่เป็นอันตราการบินฉ่าแค้นก็เกิดขึ้นบ่อย ๆ และนั่น เป็นการ
ละเมิดอธิปไตยของประเทศไทย ซึ่งเราจะตองไ้รับคำมั่นสัญญา
จากเขาวาจะไม่ให้เหตุการณ์ทำนองเดียวกัน เกิดขึ้นซ้ำอีกต่อไป

กัฬา

เมื่อวานชาวชกชิงตำแหน่งชนะเลิศชั้น เวดเตอร์ เวทแห่งประเทศไทย
ระหว่างสมพงษ์ เวชสิทธิ์ กับ ธวัช วงศ์เทเวศร์ นักอาทิตยที่แถว
ทานยอมจะอดสัง เกต เห็น เหตุและผลซึ่ง โอดะพอกันอยู่ ๒ ประการไม่ได้
หนึ่ง เพราะวาสมพงษ์ขึ้นเวทีน้ำหนักเกินขึ้นไป ๑ ก.ก. คณะกรรมการ
เวทีจึงปลดตำแหน่งและ เข็มขัดของ เขามอบให้ธวัชไปโดยไม่ตองทำการ
ต่อสู้ให้เปลือง เรี่ยวแรงอะไร

สอง เมื่อ ธวัชไ้รับตำแหน่งและ เข็มขัดแล้ว เขาก็แรงขึ้นกับมือคือ
แซมเปี่ยนนปราชัยแก่กรรมการนาใหม่ ๆ และถูกสมพงษ์ เทคนิเกิด
นอกเอาทุ ไปในยกที่ ๒

เรื่องทีควร จะจริง จึงหนักหน้า จึงกลายเป็นชวนหัวอย่างทา เหตุไม่ได้ไป
ภายหลังจากการ แข่งขันแล้วอย่างนั้น ชาวเขาโคพบกักคองเวงต์ หรือผู้เดชา
กรรมการคนหนึ่ง สนนหนักก็แสดงความขงใจอย่าง เกี่ยวกักับชาวเขา
แต่เพราะวา เป็นมคิส่วนใหญ่ในการ ประชุมเขาวันนั้น เรื่องจึง เป็นไปอย่าง
ที่ไ้ไ้เป็นมาแล้ว

ชาวเขาคึกควา หนัก เกอเททคณะกรรมการซึ่งดูเหมือนยังหนีไม่พ้นอิทธิพล
และบรรยากาศของกรมพลศึกษาไปไ้ คงจะไ้ซักถามคึกควาและแบบแผน

นอย อินทนนท์, "ระหว่างบันทึก," พิมพ์ไทย (รายวัน), ๘ มกราคม

ที่เคยใช้กันมา แต่การแข่งขันมวยไก่ เวียนซึ่ง เป็นมวยสมัคร เล่นและ
 ขาฟเจาซึ่ง เคยคัดค้านมาหนักหนาว่า เป็นคนละเรื่อง คนละอย่างต่างกัน
 ไม่ควรจะนำมาใช้กับการแข่งขันมวยอาชีพซึ่งจำเป็นต่องานชกกติกาตาม
 สังคมนิยมเช่นนี้ และนั่นคือ การผิดพลาดอย่างน่าเสียดายของคณะกรรมการ

เพราะว่าโดยกฎเกณฑ์ กติกา และแบบแผนของการแข่งขันกีฬามวย
 สากลที่ใช้กันมาแล้วและใช้กันอยู่ในปัจจุบัน กรรมการอาจจะมีสิทธิ
 ปลดตำแหน่งแซมเปียนออกจากนักมวยคนใด เพราะว่า เขาละเมิดกฎ
 เกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพราะเขาประพฤติเสียหายอย่างร้ายแรงแก
 วงการกีฬาหรือเพราะเหตุอื่นใด

แต่กรรมการและผู้ใดก็ตาม ไม่มีสิทธิที่จะเอาตำแหน่งชนะเลิศ
 ไปเที่ยวมอบให้แกคนนั้นคนนี้ โดยนักมวยผู้นั้นมิได้ทำการแข่ง
 มีชัยชนะมาโดยคะแนน โดยนอกเอาท์ หรือโดยพิศัญญา

ซาฟเจาคิดว่า ควรจะขยายความในแจมแจมดึกสักนึ้ครั้งนี่ ตาม
 กติกา เมื่อสมพงษ์ ทำน้ำหนักอยู่ในร่นเวดเชอร์ เวทไม่ได้ เขาก็จะ
 ตกลงลาออกไป หรือถูกวินิจฉัยให้พ้นออกไปจากชนะเลิศ ตกอง
 ตำแหน่งเวดเชอร์ เวท ก็ยอมจะวางอวยสำหรับนักมวยอื่น สมมติว่า
 เฟิกจะเรียกกรองรองสิทธิ์ ซึ่งเป็นธรรมดาที่จะต้องมีนักมวยอื่น
 คัดค้าน การชกชิงตำแหน่งก็ยอมจะเกิดขึ้น ผู้ใดชนะก็รับตำแหน่งไป

แต่ขอของใจของกรรมการ ดูเหมือนจะอยู่ที่ว่า ประกาศแฉว่า
 การชกครั้งนี้เป็นการชิงตำแหน่ง ฉะนั้น เมื่อสมพงษ์น้ำหนักเกิน
 ก็ไม่รูจะแก้ไขอย่างไร จึงปรับให้เป็นแพ้ไปโดยไม่ตองพำการชก
 และมอบตำแหน่งให้ตัวไปโดยไม่มีการชกเช่นกัน

การแก้ไขในกรณีเช่นนั้น ไม่มีอะไรจะยากเย็น ถ้ากรรมการจะปล่อยให้ชกกันไป อย่างที่ชกกันต่อมาในวันนั้น แม่จะไม่มีการปลด การให้ตำแหน่งแซมเปียน เพราะจะเป็นการแข่งขันนอกกรอบอยู่วันยังค่ำ ถึงชั่วจะชนะไปก็ไม่ครองตำแหน่ง เวด เฮอร์ เวท เดย

ทั้งนี้ในวันที่สมทบขึ้นเวทีน้ำหนักเกินอัตราประจำรุ่นไป เขาก็ยอมจะมีแซมเปียนรุ่น เวด เฮอร์ เวท ชกป้องกันตำแหน่ง หากไปพบกับมวยรุ่นกลางคนหนึ่งเท่านั้น การชนะของชวชก็ยอมจะเป็นชนะน็อกมวยรุ่นกลางมีแซมเปียน เวด เฮอร์ เวท แคชเช่ใจที่สมทบอยู่ในอัตรา เวด เฮอร์ เวท ถึงเขาจะชกอย่างถูกท่าซึ่งตำแหน่งหรือไม่ถูกท่า หากไปปรากฏชก เขาก็จะเสียตำแหน่งไปอย่างไม่ต้องสงสัย

อย่างไรก็ดี ชาวอาที่ชาวเขาใครบ่ ก็เหมือนว่า คณะกรรมการเวทีมวยราชดำเนิน จะใคร่ประหมัดกับการวินิจฉัยครั้งนั้นเสียใหม่ ให้เป็นตำแหน่งแซมเปียน เวด เฮอร์ เวทวางอยู่ ซึ่งเป็นการถูกต้อง และชาวเขาสนับสนุนอย่างเต็มประคต เมื่อกรรมการวินิจฉัยอะไรก็ยอมจะประชุมวินิจฉัยใหม่ให้เป็นการถูกต้องใด นี่เป็นแบบแผนที่โดยปฏิบัติกันมาแล้วทั่วโลกโดยไม่เป็นการเสียหายหรือเสื่อมเสียเกียรติแต่อย่างใด การรื้อวาระใดผิด คงถือตัวที่รู้ต่อไปนั้นทางหากที่ควร จะละเว้นโดยเด็ดขาด

เกรบบรูกิจ

บันทึกของสภา เกรบบรูกิจแห่งชาติซึ่ง เสนอต่อรัฐบาลขอให้เลิกการควบคุมสินคาชา เขา เสีย เปลี่ยน เป็น เก็บภาษี เพิ่มแทนให้แพงที่สุดเท่าที่จะแพงได้

น้อย อินทนนท์, "ระหว่างบันทึก," พิมพ์ไทย (รายวัน), ๑ มิถุนายน

ปัญหาการสงวนภาพเพื่อจะโกหกไป มีเหตุผลแบบคล้ายตรงกันกับ
หลายความคิดของผู้ซึ่ง เกิดการณ์และหนังสือพิมพ์หลายฉบับที่เสนามาแล้ว
ข้าพเจ้าเห็นควรวา บรรดาสินค้าที่จำเป็นแก่การครองชีพนั้น เมื่อมี
การสั่งกัน เขามามาก พวกพ่อค้าย่อมจะแข่งขันกันในการพยายาม
จำหน่ายให้ยอม เขา เพื่อสินค้าของเขาจะขายได้ดี เมื่อเป็นเช่นนั้น
ประชาชนก็ย่อมจะทนราคาขายลงไป ไม่จำเป็นที่รัฐบาลจะต้องไป
รบกวนในการควบคุมราคา ซึ่งองหาก็คู่เขาก็ไปพยายามกระตุน เคื้อน
ให้พวกพ่อค้าหาวิธีพลิกแพลงซึ่เอาในทางอื่นจนได้

ข้าพเจ้าไม่เคยกล่าวมาแล้วว่า อะไรจำเป็นและอะไรพิมพ์เพื่อนั้น
ไม่ใช่ว่าเป็นผู้นิฉัยหรือจำกัดความ หากอยู่ที่ความต้องการ
ของประชาชน และผู้ที่ระกรความต้องการของประชาชนก็คือพ่อค้าไม่เคย
ปรากฏว่ามีใคร เขาของที่ไม่มีใครต้องการหรือต้องการน้อย เขามาขาย
แต่สิ่งใดประชาชนต้องการมาก ย่อมเป็นของมีน้อยเองว่าสิ่งนั้นจำเป็น
แก่ชีวิตประจำวันของประชาชน

มีรัฐบาลอีกเหมือนกันว่าคนในฐานะนั้นจะต้องใช้แต่สินค้าที่จำเป็น
แก่การครองชีพ และคนในฐานะโน้นต้องการสินค้าพิมพ์เพื่อ เพราะ
รายได้ของคนเรา เป็น เครื่องบังคับอยู่ในตัว ท่านจะไปกระษัยกระแห่ง
หาซื้อ เมคองหรือเนอกร ะปองและปลาซาคินบริ โภคอยู่ใดอย่างไร เมื่อ
รายได้เพียงจะซื้อข้าวสาร พริกกะมิ หอมกระเทียมก็ยังไม่พอ
อะเคียวกับ มีความจำเป็นอะไรที่ท่านจะก้มหน้ากมตา เล่นแค่นักนำพริก
หรือปลาร้า ปลาอกกะแรดยุ่มอแลมมือเอา ในเมื่อรายได้ของท่านพอที่
จะเป็นหมันหรือปลากู เอาไปได้อย่างสบาย ๆ

การประหยัคการจ่ายและออมทรัพย์ไม่ใช่วิชาหรือศิลปะที่จะอมรมกันได้
ควยการสั่งสอนหรือบังคับ ทุกครอบครัวและทุกคนจะต้องรีบมท เร็ยน

จากจริงและต้องการกระทำไปด้วยความสมัครใจ ข้าพเจ้าคิดว่า
ทุกคนในโลกนี้ต้องการความสุขสบาย ฉะนั้นถ้าจะมีใครอยู่ในชอยกเวณ
เราก็ควรปล่อยเขาไป^๑

สวัสดิภาพของประชาชน

ในรอบเดือนที่ผ่านมา นี้ กองตำรวจจราจรได้ออกประกาศคัดเตือน
ประชาชนคนเกิดใหม่และผู้ขับรถยนต์ ๒ - ๓ เรื่องด้วยกัน แต่ละเรื่อง
ก็ล้วนแล้วแต่สำคัญแก่สวัสดิภาพและความปลอดภัยจากอุบัติเหตุบนท้องถนน
ทั้งนั้น อาทิ การข้ามถนนเฉพาะที่เป็นทางมาสาย การหยุดรถเมื่อเห็น
ผู้ชกชนกำลังข้าม การเบงของสำหรับรถบรรทุก รถยนต์ สามล้อ และ
รถหึ่ง เพื่อมิให้สับสนกันและระเบียบขอมบังคับว่าควยการใชไฟในเวลา
กลางคืน

แต่เพราะว่า การประกาศใช้กฎหมายฉบับหนึ่งฉบับใดคือ ประกาศใช้
ระเบียบขอมบังคับใด ๆ ก็ดี คงอาศัยเจาหมายที่ผู้รักษากฎหมาย เขากควบคุม
การบริหารให้เป็นไปตามระเบียบ ขอมบังคับนั้น ๆ จึงจะเป็นผล ฉะนั้น
ในปัจจุบันนี้ใครอยากข้ามถนนตอนไหนจึงยังข้ามกันสับสน รถยนต์ก็ยังแลน
กันตามความพอใจและการใช้ไฟก็ยังคง เป็นไปตามเดิม

อันที่จริงเกี่ยวกับระเบียบขอมบังคับของการใช้ไฟนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า
โคเกยมีประกาศของกองจราจรมาชานานแล้ววา ไฟเล็กหรือไฟหริ
ควรจะใช้ในกรณีไหนไร ไฟกลางหรือไฟ Dip ควรจะใช้ในกรณีไหนไร
และไฟใหญ่ใช้ใกรณีใด ผู้ที่ปฏิบัติตามระเบียบขอมบังคับนั้นอย่าง เกรงกรรัก
ก็ดี แต่คนขับที่ไม่เคยสนใจก็มาก ฉะนั้นตามถนนหนทางในระชนกร

^๑ นอย อินทนนท์, "ระหว่างบันทึก," พิมพ์ไทย, ๒๕ มกราคม ๒๕๔๗, หน้า ๕.

ในเวลาเดียวกัน เราจึงจะเฝ้าเห็นรถยนต์เปิดไฟหรือไฟสำหรับจอดรถ แลส่วนกันไปมาอยู่ชั่วกัใจจนเคยชินไป และเวลาส่วนกันเห็นรถคันใด เปิดไฟกลางถับ เขาใจไปว่า เป็นไฟใหญ่เลย เปิดไฟสูงใส่ เขา เขาก็มี กรดที่ เป็น เขนนี้ก็ เพราะเรามีใจควบคุมกันในเขมวงกววคชน

ปลดปล่อยเดดมา เสียหนาน จนคนขับกลายเป็นนิสัยไป ท่านดองขับรด เณรอบ ๆ พระนครสักกั้น ก็แทบจะไม่เห็นเลยว่า มีรถจอดคันใดเปิดไฟ หรือไฟจอดไว้และแท็กซี่ที่แล่นไปมาตามถนนส่วนใหญจะ เปิดไฟหรือไฟจอดมิใช่ไฟกลาง

ทั้งนี้ เป็นอันตรายอย่างยิ่ง และนอกจากรถที่แล่นส่วนกันในถนนที่ แสงสว่างไม่พออาจสำคัญผิดแล้ว หากมีผู้คนข้ามถนนหรือออกมาจาก ครอบทางทาง แสงสว่างจากไฟจะไม่พอส่องให้เห็นบุคคลซึ่งอาจจะ เพราะทรายนั่นได้

ข้าพเจ้าเองหลายครั้งถูก เปิดไฟใหญ่หรือไฟสูงแมกระทั่งสปอรัคไลท์ โสหนา เพราะรถคันที่ขับสวนมาที่นั่นสำคัญผิดคิดว่า ไฟกลางหรือไฟ Dip ที่ข้าพเจ้าใจ เป็นไฟใหญ่ ในขณะที่เขาแล่นมาโดยเปิดไฟเล็ก หรือไฟจอด และหลายครั้งในระหว่างการเดินทางไกล ๆ ๆ ไปเจอ เอรถบรทุกสีนคา หรือบรทุกไม บรทุกซง จอดครารอรามอยู่ข้าง ถนนโดยไม่เปิดไฟจอดหรือแชน โคมรัว เป็นสัญญาณไว้ก็มี ในกรณีเช่นนั้น ถาทานประ มาทหรือสายคาไม่ เร็วพอ อุบัติเหตุก็จะเกิดขึ้น อีกชีวิตหนึ่ง หรือหลายชีวิต ก็จะมีสูญไป อย่างที่โคปรากฎมา เป็นอันมากแล้ว

ข้าพเจ้าใคร จะขอวิงวอนต่อหัวหน้ากองจราจรว่าเมื่อประกาศระ เบียม ขอบังคับหรือกำชับ เตือนอะไรออกมาแล้ว ขออย่า เพียงแต่ประกาศหรือ เตือนเฉย ๆ เท่านั้น หากขอใหม่เจ้าหน้าที่บริการให้ เป็นไปตามนั้นควย มิฉะนั้น คำสั่งหรือประกาศนั้นก็หาความหมายอะไรไม่ได้ ในการที่จะ

ป้องกันสวัสดิภาพและความปลอดภัยของประชาชนกันเกินถนน แมกระทั่ง
 ผู้ขับมีรถยนต์เองและการควบคุมการจราจรโลก ขอให้ใคร่ทำกัน
 อย่างสม่ำเสมอไป มีชีวิตขึ้นมาเป็นพัก ๆ แลวกั้เข้าไป ขาพเจ้ายังมี
 ความมั่นใจอยู่เสมอว่า ถ้าเจ้าหน้าที่จราจรใดหันมาพยายามเพ่ง เล็ง
 คอยตักเตือน และจับกุมผู้ฝ่าฝืนในกรณีละเมิดกฎการจราจรของรถที่กำลัง
 แล่นอยู่บนท้องถนน แทนที่จะไปมีว่ เพ่ง เล็งจับรถจอดผิดที่ ผิดทาง หรือ
 จอดไม่ชิดขอบถนนเลยอย่างเดี๋ยวดู การจับรถของเราจะเป็นระเบียบ
 เรียบร้อยมากกว่าปัจจุบัน และอุบัติเหตุบนท้องถนนก็คงจะลดน้อยลง^๑

จากตัวอย่างการเขียนคลอตัน "ระหว่างบันทึก" ในเนื้อหาต่าง ๆ กันนี้
 จะเห็นได้ว่า มาดัย ขุพิณใจใช้วิธีการเขียนแบบเดียวกัน เป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือขั้น
 แรกจะหยิบยกข่าวหรือเหตุการณ์ที่น่าสนใจนำมา เป็น เนื้อ เรื่อง ขั้นที่สองจะพูดถึง
 ปัญหาของเรื่องนั้น ๆ ขั้นสุดท้ายคือการ เสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาหรือข้อคิดที่ได้จาก
 เรื่องนั้น ๆ ซึ่งตรงกับบทความประเภทพรรณนา (Descriptive) และวิเคราะห์
 (Analyses) ผสมกัน

ส่วนที่ใช้ในการ เขียน เป็นแบบ เดียวกันหมด แม้จะเป็นคลอตันที่มุ่งแสดง
 ความคิดเห็นของผู้เขียน เป็นสำคัญ แต่ทว่าท่านเองถ้อยคำที่ใช้เขียนมิได้แสดงความ
 กวาวราว ดนหูหรือเหยียบย่ำที่มีความคิดเห็นหรือการกระทำที่ขัดแย้ง กับที่ผู้เขียน
 ต้องการ คึง เช่นนี้เขียนคลอตันประเภทเดียวกันในปัจจุบันนิยมใช้บ่อย ถ้าการ เขียน
 เป็นไปอย่างรวดเร็ว ๆ เฉื่อย ๆ เหมือนสายน้ำ ไม่มีความรุนแรงอยู่ในภาษาที่ชวน
 ทำให้ผู้อ่านเกิดการมกรุนแรง ประเภทที่จะช่วยให้อุบัติความโกรธแค้น ชิงชัง หรือมี
 ปฏิกริยาต่อต้านการกระทำใด ๆ ที่ไม่ชอบไม่ควรไปคอยเฉย การคัดค้านเป็นไปอย่าง
 มีเหตุผล นุ่มนวลและใช้หลักการตัดสินปัญหาขัดแย้งต่าง ๆ มีใจความอารมณ์ ซึ่งเป็น
 วิธีของผู้ที่ผู้คนเป็นกลาง ทำหน้าที่เป็นปากเสียงของมวลชนในสิ่งที่ถูกต้อง และรับ
 ติชมขอข้อเขียนของตนอย่างแท้จริง

^๑ น้อย อินทนนท์, "ระหว่างบันทึก," พิมพ์ไทย, ๓ มีนาคม ๒๕๐๘, หน้า ๔.

ความคิดที่แสดงออกใน "ระหว่างบันทึก" แม้จะลงสรุปมีไฉน เป็นความคิดที่ถูกต้องของทุกเรื่อง แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นความคิดที่เข้า เชื้อถือและสม เหตุสมผล เนื่องจากเขียนมอง เหตุการณ์ อย่างอยู่ในที่สูง โอกาสที่จะเห็นใครรอบคอบ จึงมีมากกว่าการเขียนอยู่ในที่ราบ อย่างที่เขา เคย เขียนถึงวิธีการแก้ปัญหาใด ๆ ก็ตาม
ไฉน

... ทกครั้งข้าพเจ้าใช้วิธีเดียวกัน พยายามขึ้นไปสู่ที่สูงของบริ เวณนั้น เพื่อพิจารณาภาวะโดยรอบแล้วก็ตัดสินใจ ข้าพเจ้าขึ้นต้นไม้และยอดเขาสูง เพื่อหาทิศทางเมื่อหลงป่าธรรมชาติ ข้าพเจ้าปลัดใจออกไปเสียจากตัวของข้าพเจ้าเอง เมื่อหลงป่าในชีวิต

โดยวิธีนั้น ท่านสามารถจะพิจารณาสถานการณ์ทั้งปวงไฉนอะไร เป็นอะไร ? ไฉนเหนือไฉนใด ? ไฉนตะวันตก ? ไฉนตะวันออก ? ไฉนผิด ? ไฉนถูก ? สำหรับจะแก้ไขให้ตลอดไปตรง เรียบร้อยต่อไป ในทำนองตรงกันข้าม ท่านยังคงตำคั่งงอเพราะขวัญเสีย เพราะตื่นตระหนกตกใจ หรือเพราะเกิดอคติขึ้นเพียงไร ก็จะมีหลงผิดเขาไปจนกระทั่งถูกมันกลืนกินโดยสิ้นเชิง การขึ้นสูงในป่าแห่งธรรมชาติเป็นความใคร่เปรียบฉันใด การขึ้นสูงในป่าใหญ่แห่งชีวิต มัน เป็นความใคร่เปรียบฉันนั้น^๑

ความคิดเห็นที่แสดงออกจะเห็นไฉนไฉน เป็นความคิดของคนธรรมคาสามัญที่อาศัยพิจารณา สามัญสำนักและหลักการที่ที่เรานอบน้อมความจริง มีโชทฤษฎีหรือบททองจำจากราวิชาการศึกษาใด ๆ เป็นความคิดเห็นที่เขาใจง่าย ตรงไปตรงมาและแสดงความบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง

^๑ "นอย อินทเนตเขียน... เสือจะไป... กระต่ายจะมา," สยามสมัยรายสัปดาห์,

เมื่อพิจารณาเนื้อหาของคอลัมน์ ซึ่งมีขอบเขตกว้างขวาง ผู้อ่านย่อมจะเข้าใจ
 โดยยอกว่า ผู้เขียนคอลัมน์นี้มีความรอบรู้ในทฤษฎาวิชาเพียงใด เนื้อหาของดเขียน
 เป็นเรื่องที่เราได้ยิน โลกัง โทพบเห็นอยู่ทุกเมื่อเชอวัน เพียงแต่อาจบางเรื่อง เรามอง
 ฉานไปคยอมองไม่เห็นความสำคัญหรือควความเคยชินก็ตาม หากสิ่งที่เรามองขามัน
 แหะคือเนื้อหาที่มادی ชุพินิจ มอควสายตาสวม ลึกซึ้งและควความพิจารณาอย่าง
 ละเอียคระดวเกินกว่าจะเชอไควา ในขณะที่เขียนคอลัมน์ มادی ชุพินิจ นี้เขียนคว
 ทาทางคามสบาย คดอควเขาไม่เคยหคเขียน ไม่เคยเงยหน้าไครครองหา
 ความคคหรือส่วนวนที่เหมาะสม เขาเขียนอยากรวดเร็วควายมอดีที่เป็นระเปียบ
 และจบคอลัมน์ของ เขาอย่างสวยสดงคงาม เป็นที่ครังใจผู้อ่านทุกครัง

๑.๒ คอลัมน์ "ระหว่างยก"

เป็นบทหน้าที่เขียนเป็นประจำในหนังสือพิมพ์ สังเวียน ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ราย
 สัปดาห์ เกี่ยวกั่วงการกีฬาและเนนหนักใน เรื่องมวย เป็นสำคัญ โดยใช้นามปากกา
 ว่า "สมิงกะหรง" เป็นบทนำประเภทที่ชื่อเรื่อง เช่น "จุดคางคดอกลาด"
 "แซมเปียนกั่วงการ "ดมมวย" "ปัญหาอันคัมของหดาว"

วิธีเขียนบทนำ "ระหว่างยก" กงใช้วิธีเดียวกับ "ระหว่างบันทึก" กือ
 ส่วนใหญ่ใช้วิธีวิเคราะห์และพรรณนา นาน ๆ ครังจึงจะใช้วิธีแสดงโครงร่าง
 (Profile) การแสดงทัศนคติต่าง ๆ แสดงในนามของดเขียนโดยใช้สรรพนามว่า
 "ข้าพเจา" แทนคว่า "เรา" อย่างบทนำทั่วไป ซึ่งเป็นวิธีเขียนบทนำของ

- ๑ สัมภาษณ์ นายสาทิศ อินทรกำแหง.
- ๒ สมิงกะหรง, "ระหว่างยก," สังเวียน, ๑ (๑๕ กรกฎาคม, ๒๕๐๐), ๓.
- ๓ สมิงกะหรง, สังเวียน, ๑ (๗ ตุลาคม, ๒๕๐๐), ๓.
- ๔ สมิงกะหรง, สังเวียน, ๑ (๑๖ ธันวาคม, ๒๕๐๐), ๓.

มาดัย ชูพินิจ - และเป็นวิธีที่แสดงให้เห็นความนับถือตนเองรวมทั้งความมีน้ำใจในการยอมรับของผู้อ่านต่อความสำคัญของฝีมือ (Authority) ของเขาด้วย

เนื่องจากลักษณะการเขียนหน้า "ระหว่างยก" มีความคล้ายคลึงกับ "ระหว่างบันทึก" จะมีความแตกต่างก็แต่เนื้อหาเท่านั้น ผู้เขียนจึงขอนำตัวอย่างวิธีเขียนประเภทแสดงโครงร่างมาแสดงดังนี้:-

ตัวอย่างการเขียนแบบแสดงโครงร่าง

การกลับมาของชัชย

ความคดองใจของชัชย พระชรรคชัชยในกรที่ที่จะกลับมาสู่สังเวียนอีกครั้ง เป็นชาวคี่และคงจะกระตุนในหวงการมวยที่สอดชบเขาอยู่ เพิ่มความกระตือรือร้นขึ้นไบบาง แต่จะมากหรือนอยเพียงไ โดยอมแวดแต่ผลของการชกและการพิสูจนตัวของชัชยเอง

โดยบุคลิกภาพของเขา สมัยหนึ่งชัชย เป็นนักมวยที่มีอำนาจเรียกคนและความสนใจในหวงการมวยในฐานะแม่เหล็กใญ่มาก เทาและอาจจะมากกว่า สุข ประสาทหินพิมาย สมเดช ยนกรกิจ สุรชัย อุดสรินทร และอสมาน ศรีแคง ขำไป ความสุภาพในเวลาดอยนอกเวที ฝีมือที่เด็ดขาด และความเฉียบวดาดตลอดจนหัวใจที่แกร่ง เมอเมอชุนหนาาคอดสู ทำให้เขา เป็นนักมวยคนหนึ่งซึ่งไกรับความยกยอองเชิษฐจากผูสนใจในหวงการมวยทั่วไป และถาหากโรกรายไมรบกวณเขาควยการโชชีชีวิตอยางไมระมัดระวังขณะนั้น อันเป็นเหตุให้ทองวางมือไป ไมไกรทราบวา เขาจะไคครองตำแหน่งชุนนะเลิสรุนหนึ่งรไนคแห่งประเทศไทยและนักมวยที่อยู่ในอันดับโลกหรือไม่

เป็นการยากที่จะคาดหมายกันว่า การกลับมาของชัชยครั้งนี้ เขาจะก้าวไปไคไกลแค่ไหน เพียงไคจนกวาจะไคเห็นการต่อสู้ของเขาแล้วชัชยทางเห็นจากเวทีไปเสียบนาน นอกจากนั้นขณะนี้เวดากอนเขาซิด

ปลดขราคำภษาขวยซึ่งหมายถึงพววัย๓๐ ไปถึงเหลือนอย เก็มที่ ข้วเวcula
เพียงไม่กี่ปีนั้น เขาจะสามารถปรับตัวและมีอิโให้ เขาสูมาคร รฐาณ เกา
หรือโกล เขาไปโศสั๊กแกไทม ยัง เป็นที่สงสัย

แกชชั๊ยจะสามารถไปโกลโกลแกไทม เพียงโค เพียงวิมานที่สร้างไว
แตกาถกอนักกงจะเป็นเครื่องประดับกาย เรียกรองความสนใจจาก
ประชาชนคนโกลไมนอย การรื้อฟื้นความกระตือรือร้นสนใจ เช่นนั้นขึ้นมา
ในระยะนี้จะมากนอย เพียงโคไม่สำคัญ ลวแฉวแกจะ เป็นประโยชน์
แกวงการกัซามวยที่ขบ เขาอยู่ใน เวลานั้นทั้งนั้น

การออกตัวในการให้สัมภาษณ์แกหนังสือพิมพ์ว่า เขากลับมากครั้งนี้
เหมือนนักมวยหัดใหม่ เป็นลักษณะสภาพของชชั๊ยและมันก็อาจจะ เป็น
ความจริงซึ่ง เรากงจะโกลกันต่อไป เพราะนับแต่ เขาชกขายนาวาโร
นักมวยฝีมือดีมา เป็นเวลาชานานแฉว เรากัยังไม่โคเห็น เขาชกมวยแบบ
สาเกตที่โชนอีก เคย

เป็นที่น่า เสียดายที่ชาวเขาโครับข่าวในนาที่สคหายขณะที่ เขียาเอยไว้ว่า
แพทยประจำสนามตรวจพบวว่า ชชั๊ย พระชรกชชั๊ย ยังไม่หายจากโรคราย
ฉะนั้น การแข่งขันกับสมชาย ทรงกิตติรัตน์ จึงเป็นการระงับไว้ชั่วคราว

นอกจากหน้าคังดาวแฉวยังมีงานเขียนประเภท "บรรณาธิการ แถลง" ซึ่ง
ตามปกติ เป็นหน้าที่ของบรรณาธิการที่จะใช้ในการสื่อสารกับผู้อ่าน เช่น แนะนำ
เรื่องหรือนักเขียน เรื่องต้องพิมพ์ในฉบับ, การชี้เรากาหนังสือ, การปรับปรุงหรือ
เปลี่ยนแปลงกองบรรณาธิการหรือคณาพของหนังสือ เป็นต้น แกมาฉย ชชั๊ยนิจเขียน
ทั้งในโอกาสที่เป็นบรรณาธิการหรือไม่เป็นทั้งสองกรณี

๑ สมิงกะทรง, "ระหว่างยก, " สังเวียง, ๑(๒๑ ตุลาคม, ๒๕๐๐), ๓.

งานเขียนประเภทนี้ ได้แก่

๑. "มกโทแดง" ใช้นามปากกา "มกโท" เป็นนามปากการ่วมกับกฤดาบ
สายประสิทธิ์ ใช้นามปากกา "ประชาติกร-สุภาพบุรุษ"^๑

๒. "คำแดง" โดย "อะแดคติน" ใน ประชาติกรรายสัปดาห์^๒

๓. "ระหว่างปก" โดย "นอย อินทนนท์" ใน สยามสมัยรายสัปดาห์^๓

๔. "อาละคินแดง" โดย "อาละคิน" ใน พิมพ์ไทยรายเดือน^๔

งานเขียนประเภทนี้ของมาดัย ชูพินิจ แม้จะเป็นถ้อยแถลงของบรรณาธิการ
กึ่งกวีแล้ว แต่นั่นก็ เป็นงานเขียนที่มีคุณค่า เพราะเขาพยายามแทรกความรูทาง
วรรณกรรมหรือข้อคิดเล็ก ๆ น้อย เพื่อผู้อ่านอยู่เสมอ เช่น ใน "คำแดง" ของ
"อะแดคติน" ฉบับหนึ่ง เขาเริ่มทวนว่า

คุณคาวอย่างหนึ่งในบรรดาหลายอย่างของวรรณกรรมอยู่ที่ เป็นบันทึกของ
ชนประเภทที่และวัฒนธรรมประจำคของสังคมหรือชาติที่วรรณกรรมเรื่อง
นั้นเป็นตัวแทน เมื่อเราอ่าน "ขุนช้าง-ขุนแผน" เรามองเห็นและสำนึก

^๑ มกโท (มาดัย ชูพินิจ), "มกโทแดง," ประชาติกร - สุภาพบุรุษ,
(๒๒ พฤษภาคม, ๒๔๔๖), ๒๔.

^๒ อะแดคติน, "คำแดง," ประชาติกรรายสัปดาห์, ๕ (๒๒ กันยายน, ๒๔๔๕), ๒.

^๓ นอย อินทนนท์, "ระหว่างปก," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑ (๒๐ พฤษภาคม,
๒๔๕๐), ๒.

^๔ อาละคิน, "อาละคินแดง," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๓ (๕ ธันวาคม, ๑๙๑๘), ๓๐.

ในภาพชีวิตความเป็นอยู่ของปยู ตายาย ของเราในสมัยของบรรณาการ
 นักนิพนธ์เหล่านั้นฉันใด " Gone With the Wind " และ
 "The Plainsman " ก็แสดงถึงภาพชีวิตของชาวอเมริกันในสมัย
 ที่กกลาง เมืองฉันนั้น และ "สาวทรงเสน่ห์" ซึ่ง "จูเลียต" ถอดออกมา
 จาก " Pride and Prejudice " ของ เจมส์ ออสเตน ก็แสดงถึง
 ภาพชีวิตในสังคมยกเว้นอีกต่อ เรียกรวมถึงกฤษ เช่นเดียวกัน?

ต่อจากนั้นจึงใคร่แนะนำเรื่อง "สาวทรงเสน่ห์" ซึ่ง "จูเลียต" แปลและดัดพิมพ์
 ใน ประชามิตรฉบับกิ่งดาว และเรื่องของ "ก.สร้างนางค" โดยแทรกข้อคิดไว้อตาม
 เกย ดังนี้

ในฉบับนี้ ก.สร้างนางคได้นำเรื่องของเธอมา เสนอตามที่เราสัญญา
 ไว้กับท่านแล้ว โหมเอียงและจบในฉบับไม่ช้าไม่เกิ่น ภาวะของสังคม
 คูเหมือนจะทำให้ภาวะแห่งทัศนะของนักประพันธ์ชั้นหนึ่งของ เรา เปลี่ยนไป
 จากเดิมบางพอสังเือกถนัด ถ้าเรื่องของ พ. แตรรังมีจะหนักไม่ในการ
 เกิดอาคตหรือการค้ายขาย เรื่องของ ก.สร้างนางค ก็หนักไปในทาง
 ปัญหาของสังคมยิ่งหนักกว่าแต่ก่อน ดังจะเห็นได้จากเรื่องใหม่ ๆ ของ
 เธอในหนังสือรายคาบต่าง ๆ ที่แควมารวมทั้งในเรื่องนี้ด้วย

ปัญหาของสังคมเป็นปัญหาใหญ่ เทา ๆ กับปัญหาชีวิตและความรัก
 มัน เป็นปัญหาที่อยู่ในวิหิตผลของนักประพันธ์จะบรรณาการในทางปรับปรุง
 แกไขไค้มากเทาหรือยิ่งกว่านักศึกษาหรือเมธี ผู้มีอำนาจในการจัดการ
 กิจการของชาติโดย เฉพาะควธาไป

๑ อระแอกคิน, "คำแถลง," ประชามิตรรายสัปดาห์, ๔ (๒๒ กันยายน,
 ๒๔๘๕), ๒.

๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๘.

เมื่อเขียน "ระหว่างปก" ใน สยามสมัย รายสัปดาห์ ซึ่งเขียนของเขายิ่งทวี
คุณมากยิ่งขึ้น เมื่อเขาใช้เนื้อที่หลายฉบับ เขียนแนะนำศิลปการ เขียนเรื่องสั้น ตามที่ผู้อ่าน
เขียนถามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งฉบับที่ออกว่าหมายในปลายปี ๒๔๕๐ - ๒๔๕๑ จะมี
เนื้อหา เน้นหนักไปในศิลปการ ประเด็นมาก ซึ่งจะขอยกตัวอย่างตอนหนึ่งดังนี้

... พวกเราทุกคนต่างมีเรื่องที่จะเขียนด้วยกันทั้งนั้น บาง เป็นความฝัน
อันหมกจุกดงกมในชีวิตที่ตนต้องการ จะไปใหญ่ บาง เป็นความนึกหวัง
อันเกิดจากความฝันนั้นแหลกสลายไป บาง เป็นความทะเยอทะยานใน
การที่จะสร้างตน "สร้างชีวิต" และครอบครัว บางก็ไปไกลกว่านั้น...
ขอถามยากยากใจของนักการ ประพันธ์ทุกคนเหมือนกันที่เราจะ
ตั้งตนเรื่องของเราอย่างไร ? จะเอาเรื่องที่น่าขำซึ่งครั้งใดที่เราได้อยู่
ใหญ่ฟังและผู้อ่านเข้าใจและขำซึ่งถึงใจอย่างที่เขารู้สึกได้อย่างไร ?
และเบื้องท้ายจะลงเอยอย่างไร ?

ในการ ประพันธ์ เรื่องสั้นไม่ว่าจะเป็นแบบไทย ประเภทไทย ยาว เพื่อ
หรือสั้นจนจึเพียงไร ความสำคัญมักไม่หนีพ้นจากตัวละครและเนื้อเรื่องไปได้
ในข้อนี้เองที่แบบแผนและรสนิยมของคนเราต่างกันออกไป เพราะบางก็
วางเค้าโครง เรื่องที่จะเขียนเสียจนเรียบรอยกอนจึงจะบรรจุกตัวละครลงไป
แต่บางก็วางตัวละครพร้อมทั้งอุปนิสัยใจคอ กิ๋ม้าง เหวบาง พอประมาณ
ไม่กี่ไมเดวบางจนพิมพ์อยู่กับใจอย่างแจ่มชัด แล้วก็วางตัวละครนั้น ๆ
ลงไปเป็นลายอักษรอักษร โดยถือว่า พฤติการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นแก่หรือ
ชีวิตของตัวละคร เท่านั้นแหละคือเนื้อเรื่อง

ขอแนะนำอย่าง เกี่ยวที่ชาวเขาใครจะฝากให้ "นักการ ประพันธ์"
เขาของจดหมายฉบับนี้ อยู่ที่ว่า เมื่อมีเรื่องอยู่ในความคิดของท่าน
จงเขียนทันที เลือกประโยค วลี สถานที่อันเป็นฉากภูมิประเทศหรือ
ตัวละครตามแต่ถนัดแล้ววางไปจนพบให้เป็นที่พอใจของตนเอง อย่างถึง
อย่างถึงวณแต่ที่จะให้เป็นที่พอใจจนจบ...

นวนัย อินทนนท์, "ระหว่างปก" สยามสมัย, ๑ (๒๐ ตุลาคม, ๒๔๕๐), ๒.

เมื่อพิจารณาบทนำประเภทต่าง ๆ ของมาลัย ชูพินิจ อาจสรุปได้ว่า บทนำ
 ของเรามีคุณค่าอย่างยิ่งในด้านการแปลความหมาย (Interpreting) การให้ความรู้
 (Informative) และให้ความเพลิดเพลินในการอ่าน (Entertaining)
 ซึ่งตรงกับวัตถุประสงค์ของการ เขียนบทนำที่ดังก้าวแล้ว และเป็นลักษณะการเขียน
 ซึ่งยังไม่มีนักเขียนนักใดทำใ้เคยเทียบ เทา เป็นผลงานที่มีเอกลักษณ์เป็นของมาลัย ชูพินิจ
 โดยเฉพาะ จึงนับได้ว่า บทนำเป็นผลงานประพันธ์เชิงสร้างสรรค์ที่โดดเด่นชิ้นหนึ่ง
 ของนักประพันธ์นี้

๒. บทความ

คำว่า "บทความ" (Article) มีคุณค่าจำกัดความต่าง ๆ กันดังนี้...

William L. Rivers กำหนดความหมายบทความไว้ว่า "คืองานเขียน
 ประเภทหนึ่งซึ่งมุ่งแสดงข้อเท็จจริง (Facts) ที่จะให้ความรู้, ตื่นเต้นเรื่องราว,
 ชักจูงจิตใจ หรือทำให้เกิดความเพลิดเพลิน"

Dictionary of Literary Terms

จำกัดความว่า

"คืองานเขียนประเภทร้อยแก้ว ตามปกติเป็นสารคดี (Nonfiction)
 เกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนดไว้แน่นอนบทความมักจะปรากฏในรูปของงานในนิตยสารที่สมบูรณ์
 ในตัวเองและไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น แต่อาจจะเป็นบทหนึ่ง (Chapter) ของ
 หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ก็ได้"

บทความอาจแยกประเภทออกได้เป็น ๒ ชนิด คือ

๑. ประเภทแสดงโครงร่าง (Profile) คือบทความที่บรรยายถึงบุคคล
 ใดคนหนึ่ง ในบางครั้งอาจเป็นการบรรยายถึงสถานที่ได้

^๑ Rivers, op.cit., p. 342.

^๒ Harry Shaw, ed., Dictionary of Literary Terms (New York:

McGraw-Hill, 1972), p. 34.

สิ้น

๒. ประเภทเล่าเรื่อง (Narrative) คือบทความที่เขียนในรูปของเรื่อง

๓. ประเภทอธิบายวิธีปฏิบัติ (How-To-Do-It)

๔. ประเภทวิเคราะห์ (Analyses) คือบทความที่พิจารณารายละเอียด
ของเรื่อง

๕. ประเภทพรรณนา (Descriptive) มักเป็นการพรรณนาถึงเหตุการณ์
หรือสถานที่

๖. ประเภทรวมเรื่อง (Collective) คือบทความที่รวมเหตุการณ์
ที่เกี่ยวข้องกัน เข้าไว้ด้วยกันในแนวคิด (Theme) แนวเกี่ยว

การแบ่งประเภทบทความนี้มีโดยหมายความว่า บทความแต่ละบทความต้อง
เป็นบทความประเภทใดประเภทหนึ่ง บทความบางบทความอาจเป็นทั้งแบบวิเคราะห์
และแบบพรรณนา ในขณะเดียวกัน หรือบางบทความอาจมีทั้งแบบพรรณนาและ
แบบวิเคราะห์รวมอยู่ด้วยกันก็ได้

งานเขียนประเภทบทความของมาดัย สุพินิจ คืองานเขียนประเภทความ
เรียงที่มุ่งแสดงข้อเท็จจริงในหัวข้อหรือแนวคิดที่กำหนดไว้แน่นอน เพื่อให้ความม
ให้แนวคิด, เพิ่มพูนประสบการณ์แก่ผู้อ่านและให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านในขณะเดียวกัน
งานเขียนประเภทนี้โดยตลอดมีดังนี้:-

๑. คอลัมน์ "ระหว่างสัปดาห์"
๒. คอลัมน์ "นอย อีเทนท เขียน..."
๓. คอลัมน์ "หมายเหตุ"

^a Rivers, op.cit., p. 343.

^b Ibid.

คอดมัน "ระหว่างสี่ภาค"

เป็นคอดมันประจำสี่ภาคหนึ่งในหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย (รายวัน) และมีกำเนิดมาพร้อม ๆ กับคอดมัน "ระหว่างบันทึก" ซึ่งเป็นคอดมันที่เหมือนกันในคานความมุ่งหมายและลักษณะการเขียน ต่างแต่ว่า คอดมันนี้จะหยิบยกเรื่องที่น่าสนใจในรอบสี่ภาคเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือหลาย ๆ เรื่อง มาสรุปและแสดงทัศนะของผู้เขียนชัดเจนต่างอีกประการหนึ่งคือ คอดมันนี้ค่อนข้างมีเนื้อหาเบากว่า "ระหว่างบันทึก" บางครั้งจึงมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจหรืออื่น ๆ ที่ผู้อ่านไม่คงจะให้ความสนใจในขณะอ่านมากนัก ซึ่งเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดจากข่าวต่าง ๆ ที่ผู้อ่านได้ยามมาตั้งแต่หน้า ๑ ของหนังสือพิมพ์ตลอดสี่ภาคนั้นไปเป็นอย่างดี

บทความประเภท "ระหว่างสี่ภาค" ของมาลัย ชูพินิจ แยกออกตามลักษณะวิธีเขียนที่ใช่เป็นประจำได้ ๒ ประเภทคือ:-

๑. ประเภทวิเคราะห์ (Analyses)

๒. ประเภทพรรณนา (Descriptive)

ตัวอย่างการเขียนคอดมัน "ระหว่างสี่ภาค" ใช้วิธีเขียนแบบวิเคราะห์

กรณี พ.ศ.ช.ชาย พรศักดิ์ ผู้กำกับการตำรวจกาญจนบุรีปลดอยุใหญ่ที่อยู่ในรายสงสัยว่าเป็นตัวการ และมีส่วนร่วมมือนายอารีย์ ดีวีระ อดีตผู้อำนวยการ ของหนังสือพิมพ์ซึ่งกำลังอยู่ในการสอบสวนของคณะกรรมการออกมา เพนพาน ไชชีวิตสำราญและช้เชิญพยานตามอำเภอใจ จนกระทั่ง พ.ศ.๑.๑๓ นี้ บังคมลด ประธานคณะกรรมการสอบสวนคดีนี้และคณะไปพบ เขากับตาตั้งข่าว "พิมพ์ไทย" ฉะบับวานนี้ เป็นที่มาสั่งเกณฑ์ความสนใจหลายประการด้วยกันคือ

๑. ทั้ง ๆ ที่ อธิบดีกรมตำรวจได้มีคำสั่งให้กักบริเวณบรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้ง ๓ อย่างเข้มงวดกวดขัน นอกจากผู้กำกับการตำรวจกาญจนบุรีคนปัจจุบันจะมีไปปฏิบัติตามคำสั่งของ อ.ต.ร.แล้ว ยังพยายาม

ปัญหาที่แท้จริงจะ เรือวิ่งท่าความปลุกเสก เวียน เกลาใจแกว่งการตำรว
ยุคปัจจุบันนี้ต่อไป

การที่จะกล่าวหา เจ้านายที่ตำรวจอยู่ ในชายฝั่งซ้ายตั้งสามพยายาม
เบ่งและแสดงอภิไศรลยไค เพราะเชื่อมั่นในศักดิ์ เจ้านาย เกาของตน
ก็คือ ราษฎรชาวกาญจนบุรียังไม่กล้าที่จะให้ความร่วมมือแก่คณะกรรมการ
สอบสวนกรณีนาย เตียง และคณะ เพราะยังมีความหวาดเกรงต่ออิทธิพล
ของอดีตผู้ยิ่งใหญ่แห่งกาญจนบุรีคนหนึ่งในโลกก็คือ ก็เพียงแต่จะกล่าวความ
จริงถึงจะ เห็นใจจากคำปรารภของชาวบ้านรานตลาดทั่วไป ฉะนั้น
ความใดที่ เจ้านายของตำรวจทั้งสามยังคงยดอวยลยไค แม้จะห่างไกล
ก็มีการติดต่อกันร่อยแปกพันประการ ชาวบ้านชาวกาญจนบุรี ก็ยังจะคง
หวาดระแวงอยู่นั้นเอง ความหวาดเกรงนี้ จะเป็นผลเสียแก่การสอบสวน
คดีอื่น อาทิ นายเตียง ศิริจันทร์และนายชาญ บุนนาค กับคณะอีกควย
ราษฎร เหล่านี้ มันใจในสวัสดิภาพของ เขาโดยแท้จริงเมื่อใด เมื่อนั้น
เขาจะไม่สงสัยเลยว่า คณะกรรมการจะไคศยานที่เป็นประโยชน์แก่รัฐ
คดี อีกหลายคนก้าวออกมาชั้นอาสาสมัครกรรมการ เองอย่างจริงจังและ
จริงใจ

ตัวอย่างการ เขียนคอฉันทน์ "ระหว่างสัปคาคท์" ใชวีชีเขียนแบบพรทดหา

หากที่พวกเรานั่งพักเป็นที่สบาย ประกอบไปควยทรายละเอียดและ
สะอาดเหมือนน้ำศาลทรายขาว ประกอบไปควยกรวดใหญ่เกยสี่ค่าง ๆ
กัน เป็นเนินวางบางที่ขมก้นเว่ยที่ชายฝั่ง บาง เกือบนกอาคอยู่ในทองธาร
ภายใต้ต้นน้ำต้น เขียวกร่ากและไสแจว เหนือขึ้นไปพงป่าใหญ่

๑ นอย อินทนนท์, "ระหว่างบันทึก," พิมพ์ไทย (รายวัน), ๘ ธันวาคม

เหยียดขาวยูริบสองฝั่ง ถัดจากนั้นก็ถึงป่าไผ่ ป่ายาง ตะแบกและมะกาค
แล้วก็เขากระนาวศรีวิจขอบฟ้าอยู่ดิบ ๆ

ที่ตรงนั้นเกิดมี สีเขียวสดของสมุทหมมหมกทุกข เป็นประจักษ์พยานในข้อนี้
แมกระนั้นตลอดทางหลายสิบลี้ไต่ เมตร ของฝั่งแม่น้ำปราณที่เราเดินมาก
ไม่ปรากฏว่าจะมีบ้านช่อง เหย้า เรือนอยู่พอที่ทานจะ เรียกว่าหมู่บ้านใด
เราพบไร่ร้างหลายแห่ง พบซากบ้านเก่าหลายหลังระหว่างสองแพรก
คดอยและท่าข้ามแม่น้ำปราณ ถึงกระนั้นแต่ละหมู่บ้าน แต่ละตำบลเกือบ
ไม่เคยจะเจอผู้คนเกินกว่า ๒ - ๓ ครอบครัว สลับฉากกับซากกะเหรี่ยง
ที่โง่งมทอ พริกนก จากสะต๋องมาแลงเสียบึงที่ปราณเป็นเข้างกรัง
บางกราว

"นายจีน" สหายร่วมทางของข้าพเจ้าเอ๋ยจีน "ที่นี่ ที่ไหนเวลกเยอะแยะ
ยังกรวางวาง เปลา ยังไม่มีใคร จับจอง... แต่ไม่มีก็มีใครมาอยู่
กลุ่มไปแย่งกันตายใจในผืนดินราคาตั้งตารางวาละ ๔๐๐ - ๕๐๐ บาท
จีนไปอยู่ไกล"

นายจีน แต่มันก็เป็นความจริงสำหรับภูมิภาคทั่วไปของ เมืองไทย
ไม่ว่าจะเป็นที่ราบสูง หุบแกวหรือที่ดอน ตามสองฝั่งของแม่น้ำสายใด
พลเมืองของ เรายังไม่เคย เค้นไปสำหรับ เนื้อที่ที่เหมาะสมสำหรับทำมาหากิน
แต่เราก็ยังคงแย่งกันหาใจอยู่ในพระนคร แทนที่จะกระจ่ายกันออกไป
ตามภูมิภาคเหล่านั้น ท่านอยากอยู่ ข้าพเจ้าอยากอยู่ ใคร ๆ อยากอยู่
ฉะนั้นเองจึงหอบ เลียงจากความกลุ้มใจวัน เกิดจากกระ เบียดเบียดแค้นและ
ความขาดของชีวิตสังคมนิยม

"ผมคิดว่า ถ้ากะเหรี่ยงพวกนี้ได้อยู่กันไคและอยู่กันมานาน เป็นสิบๆปี
หรือหลายชั่วอายุคนขึ้นไป ทำไมอย่างเราจึงจะอยู่ไม่ไค" สหายของ
ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป "ความอดทนของชีวิตในตามกลางนาครธรรม

อาจจะทำให้เราทอง เเมซึกกับอุปสรรค และความลำบากกรากครวร้ายแปลก
ในระยะแรก ๆ โรคราย สัตว์ร้ายและความทุกข์กับการ แต่เมื่อนานไป
ค่อย ๆ ซินเขา เราก็คงจะรู้จักปรับแก้ให้เขากับชีวิตปากงโลก อย่าง
โรบินสัน คร โซ...อย่างกรวยกรวของโรบินสันชาวสวิส"

แต่มีสักคนที่รักชีวิตสงบอย่างสองตัวอย่างนั้น มันเป็นปัญหาที่สหาย
ซาฟเจาตอบไม่ได้ เพื่อสิ่งอื่นใด การ เเมซึกกับธรรมชาติเป็นของ
นา เพื่อหนายสำหรับผู้ที่รสของความสบายจากวิทยาศาสตร์ เสียแล้ว
และความเขายวนของชีวิตสงบสุขไม่เป็นที่เรียกรองอีกต่อไป ในเมื่อ
เสียงของ "เงินงาย" เปาหุทานอยรอบทิศ จนกว่าชีวิตของท่านจะ
ผานพ้นจากความโลภ ความกระเหียนกระหือริ่และความกระตือรือร้น
ที่จะเป็นกนสำคัญในทางหนึ่งทางใดแล้ว มันแหละ ทง โดง ทองฟ้าโปรง
เขาสง ปาหิม เสียงนกรองและแม่น้ำที่เขี้ยวกรากจึงจะกลับมาเป็น
เครื่องปลุกปลอบใจ เป็นความเขายวนใจให้ท่านหวลกลับไปสู่ชีวิต
ธรรมชาติอีกครั้ง... ชีวิตซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรสลักสำคัญ นอกจาก
ตัวท่านเอง และทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านเป็นตัวแทน... มนุษย์เป็นไทแก่ตัว
ทั้งกายและใจ °

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

° นวย อินทนนท์, "ระหว่างสปีคาคท์," พิมพ์ไทย, ๒ ธันวาคม ๒๕๐๕, หน้า ๖.

๒. คอลัมน์ "นอย อินทนนท์ เขียน..." เป็นคอลัมน์ประจำในสยามสมัยรายสัปดาห์ เริ่มตั้งแต่ฉบับครบรอบปีที่ ๑๕ (๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕) เป็นคนมา เป็นคอลัมน์เต็ม เนื้อหาเกี่ยวกับสาธารณกิจ (Public Affairs) เป็นส่วนใหญ่ โดยเน้นหนักไปในเรื่องการเมือง ภายในประเทศ วิธีเขียนจึงมีลักษณะเป็นแบบ วิเคราะห์ประกอบด้วยแบบพรรณนา

เนื้อหาของบทความส่วนใหญ่ เป็นเรื่องที่ได้มาจากการประชุมของสมาชิก สภาข้าราชการครูมัธยม ซึ่ง เขา เป็นคนหนึ่ง ในจำนวนนั้น จึงนับว่า เป็นการ เขียนบทความ จากคนต่อของชาวอย่างแท้จริง เช่น เรื่อง "สิทธิของผู้ออกเสียง เลือกกอง" เป็นการ วิเคราะห์การอภิปรายของสมาชิกสภาข้าราชการครูมัธยม เรื่องมาตรฐานการศึกษาของผู้มี สิทธิออกเสียง เลือกกอง แสดงความไม่เห็นด้วยกับการกำหนดมาตรฐานการศึกษา เพราะการ เตะ เรียนที่ศึกษากับการคงแก่เรียนเป็นคนละ เรื่อง และเสนอแนะว่า รัฐบาลควร จะอบรมราษฎรใหม่มีความรู้ เรื่องประชาธิปไตยใหม่มากกว่าที่เป็นอยู่ เรื่อง "สภาเดียวหรือสองสภา" เป็นการ วิเคราะห์การอภิปราย เรื่องการปกครองตาม ระบบประชาธิปไตยของไทยควร จะใช้ระบบรัฐสภา เดียวหรือสองสภา^๒ เป็นคน เนื้อหาทางกานานมีบาง เด็กน้อย เช่น การ เมืองระหว่างประเทศ^๓,

^๑ นอย อินทนนท์, "สิทธิของผู้ออกเสียง เลือกกอง," สยามสมัย, ๑๕ (๑๓ สิงหาคม, ๒๕๐๕), ๑๕.

^๒ นอย อินทนนท์, "สภาเดียวหรือสองสภา," สยามสมัย, ๑๕ (๕ กุมภาพันธ์, ๒๕๐๕), ๑๑.

^๓ นอย อินทนนท์, "ถอดจากน้ำตา ?," สยามสมัย, ๑๖ (๒๖ พฤษภาคม, ๒๕๐๕), ๑๕.

การสังกมสงเคราะห์, เสรีภาพของหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

วิธีการเขียนและภาษาสำนวนที่ใช้ในคอลัมน์นี้ มีลักษณะเกี่ยวข้องกับโคลงมัน "ระหว่างบัพเตก" ทก प्रकार ทางความมีน้ำเสียง (Tone) รุนแรงกว่าเพียงเล็กน้อย เนื่องจากเนื้อหาของเรื่องบังคับให้เป็นไปเช่นนั้น ซึ่งจะชวยกถ้อยอย่างมาบสงกให้เห็น ดังนี้:-

เพื่อความไม่ประมาทต่อสถานการณ์อันเลวร้ายในลาวและเพื่อรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของราชอาณาจักรไทยตลอดจนเพื่อความปลอดภัยของประชาชนพลเมืองที่อาศัยอยู่ตามชายแดนติดต่อกับราชอาณาจักรลาว รัฐบาลไทยได้ส่งกองทัพบกเคลื่อนกำลังทหารบางส่วนไปยังบางคำบดที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ เพื่อดำเนินการป้องกัน ภัยตามชายแดนบางแห่ง เสรีจเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่เวลา ๑๑.๐๐ น. ของวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ เป็นต้นมา

ประชาชนได้รับทราบข่าวนี้เป็นครั้งแรกจากแถลงการณ์ซึ่งรัฐบาลไทยประกาศให้ทราบเป็นทางการในตอนค่ำวันเดียวกันและต่อมาในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น พลเอก นายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้บัญชาการทหารสูงสุด ได้ให้สัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ก่อนพิธีเปิดการประชุมวิชาการทางเศรษฐศาสตร์ เกษตร ๗ ศาสดาสันติธรรม เน้นถึงความจำเป็นที่เราจะต้องเร่งป้องกันตัวจากภัยคอมมิวนิสต์ ซึ่งเพิ่มความกดดันยิ่งขึ้นตามชายแดนกันนั้น

^๑ น้อย อินทนนท์, "บทเรียนจากมหาวิกฤตครั้งนี้," สยามสมัย ๑๖ (๑๖ พฤศจิกายน, ๒๕๐๕), ๑๕.

^๒ น้อย อินทนนท์, "เซ็นเซอร์ตัวเอง," สยามสมัย, ๑๖ (๒๔ พฤษภาคม, ๒๕๐๕), ๑๕.

เราท่านที่โคคิดตาม ความเคลื่อนไหวของสถานการณ์ในราชอาณาจักร
 ดาวเป็นลำดับมากจะพอจะเนโคว บางที่การละเมิดข้อตกลงหยุดยิง
 ซึ่งกระทำกัน ณ เจนีวา โดยฝ่ายคอมมิวนิสต์ ในการโจมตีเมืองนำทา
 ห่างจากเขตจังหวัดกษานออกไปไม่กี่สิบล้านนั้นเอง อาจจะเป็นเหตุบังคับ
 ให้รัฐบาลของตกลงใจดำเนินการ ทั้งนี้ ภายหลังจากที่โคคิดใจรุดความ
 สำเร็จในการเจรจาดังรัฐบาลระหว่างเจดาวทั้งสามมาเป็นเวลา
 ชานาน

การที่คอมมิวนิสต์โจมตีเมืองนำทา อันเป็นการละเมิดสัญญาข้อตกลง
 สงบศึกในราชอาณาจักรดาว ครั้งนี้มีความหมายอย่างยิ่งแก่ไทยเราอยู่
 หลายประการ เพราะ

๑. การกระทำของฝ่าย "ขบวนการปลดดาว" นิยมคอมมิวนิสต์
 ครั้งนี้เอง แสดงให้โลกเห็นโดยทั่วไปและไทยเราโดยเฉพาะเห็นได้
 อย่างโจ่งแจ้งว่า ข้อตกลงหรือสัญญาใด ๆ มิได้มีความหมายอะไรแก่ฝ่าย
 คอมมิวนิสต์มากไปกว่าเศษกระดาษ และคอมมิวนิสต์ปราศจากความ
 บริสุทธิ์ใจในการที่จะเจรจาระงับสถานการณ์อันเลวร้ายในดาวโดย
 สันติ

๒. การโจมตีเมืองนำทาโดยคอมมิวนิสต์แสดงให้เห็นถึงความหย่อน
 สมรรถภาพของคณะกรรมการควบคุมการสงบศึก ไม่สามารถจะจัดการ
 ระเบียบเรียบร้อย หรือให้หลักประกันอันใดแก่ฝ่ายที่ถูกโจมตีได้ มันแสดงต่อไป
 ถึงการขาดความสนใจอย่างจริงจังและขาดความช่วยเหลืออย่างเพียงพอ
 ขององค์การและประเทศที่รับผิดชอบต่อสวัสดิภาพของราชอาณาจักร
 กระจ้อยร่อย มีพลเมืองเพียง ๕ - ๓ ล้านนี้

๓. เมืองนำทาทั้งอยู่ใกล้กับชายแดนอันเป็นป่าดงพงพีซึ่งยากแก่การ
 คุ้มครองรักษาของจังหวัดน่านเกินไป และนำทาทันเมื่อคอมมิวนิสต์จะไม่ทาง
 ใดก็บุกกรีซที่จวนี่ของเรา เพราะฉะนั้นดีเป็นธรรมดาด้วยเองที่เราจะต้อง
 ค้นคว้าวิธีเร่งทำการป้องกันไว้ล่วงหน้าตามสัทธิอันชอบธรรมของเรา
 ทำนองเดียวกับเจ้าของบ้านเตรียมป้องกันพวกโจร ซึ่งไม่ว่าจะ
 เขาปล้นเมื่อใด

ชายแดนในท้องที่จังหวัดน่านแต่เหนือจรดใต้ ไม่คิดค่าแม่น้ำโขง
 อยางจังหวัดชายแดนภาคอีสานกำลังมา นอกจากนี้ยังเต็มไปด้วย
 ภูมิประเทศที่เป็นป่าทึบและทิวเขาสลับซับซ้อน ปราศจากถนนหนทาง
 เสียเป็นส่วนใหญ่ การสัญจรไปมานอกจากจะโคจรด้วยทางเรือตามลำน้ำ
 น่านแล้ว ทางบกส่วนมากก็เป็นทางเท้า ทางเกวียนและทางลากไม้
 ฉะนั้นจึงยากแก่การตรวจตราดูแลสำหรับเรา เท่าๆกับเป็นการงานที่
 ฝ่ายศัตรูจะแทรกซึมซ่อนเร้นเข้ามาแล้วสมอยู่ในภูมิภาคเหล่านั้น

การตกลงใจของรัฐบาลในการเคลื่อนกำลังไปประจำตามจุดยุทธศาสตร์
 ต่าง ๆ บางแห่งตามชายแดนระหว่างไทยและลาวครั้งนี้ จึงเป็นการตกลงใจ
 ที่ถูกต้องและมีความจำเป็นในการเตรียมการป้องกันและบำรุงขวัญของ
 ราษฎรพลเมืองที่โคจรด้วยประกอบการณ์เคียงข้างอยู่ตามชายแดนเหล่านั้นด้วย
 ราษฎรพลเมืองของเราได้ไม่ว่าเขาจะเป็นชาวป่า ชาวคอย หรือ
 ชาวไร่ ชาวนาอยู่ในป่าในดงที่หนักก็ตาม หากใครได้รับความช่วยเหลือและ
 การติดต่ออย่างใกล้ชิด สนับสนุน เป็นกันเองแล้ว จะเห็นเหตุเป็นตาให้เรา
 ในการป้องกันพวกเหล่าร้ายที่จะแทรกซึมเข้ามาปลุกปั่น ย้ายโยกเป็นอย่างดี
 เพราะภณิฉำเนาเหล่านั้นเป็นถิ่นที่เขาเกิด เขาอยู่ เขากินและคาย
 มาชั่วปฐาคายาย จนกระทั่งถึงปัจจุบัน?

๑ "นอย อินทนนท์ เขียน...การปลงกันชายแดนของเรา," สยามสมัย,
 ๑๕ (๒๖ กุมภาพันธ์, ๒๕๐๕), ๑๑.

๓. คอดัมน์ "หมายเทศ" เป็นคอดัมน์ที่เปิดเผยในสยามสมัยรายสัปดาห์ โดยมาลัย ชูพินิจ เขียน แทน "อนาดัย" ซึ่งหยุดพักการเขียนเนื่องการอุปสมบท เริ่มตั้งแต่ฉบับที่ ๕๓๓ (๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๐) เป็นต้นมา^๑ ใช้นามปากกาว่า "นอย อินทนนท์"

การเขียนคอดัมน์นี้มาลัย ชูพินิจ ใช้นิเวศน์เขียนแบบบทความประเภทวิเคราะห์ที่ผสมกับพรรณนาเช่นเดียวกับ คอดัมน์ "นอย อินทนนท์" เขียน...^๒ เนื้อหาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเมือง โดยเฉพาะเนื่องจากคอดัมน์นี้เป็นคอดัมน์การเมืองอยู่ก่อนแล้วในสมัยที่ "อนาดัย" ยังเขียนอยู่ เช่นเรื่อง "พ.ร.บ.คอมมิวนิสต์กับการพิมพ์" วิจารณ์การที่รัฐบาลไมยอมรับร่างพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายการพิมพ์และพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ซึ่งพรรคฝ่ายค้านเป็นเหตุเสนอว่าเป็นเพราะมันเป็นร่างกฎหมายที่ไปจากฝ่ายค้านเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่การรับร่างกฎหมายฉบับนี้เป็นโอกาสอันดีที่รัฐบาลจะแสดงความใจกว้างต่อวงการหนังสือพิมพ์ ซึ่งรับรองให้มีการยกเลิกกฎหมายนี้มานานแล้ว^๓, เรื่อง "สำเภापิมล เฆษฐุสลาตัน" วิจารณ์การลาออกของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์, พลเอกถนอม กิตติขจร และพลโทประภาส จารุเสถียร จากคณะรัฐบาลของจอมพลแปลก พิบูลสงคราม^๔ เป็นต้น

สำหรับวิธีการเขียน และสำนวนภาษาที่ใช้ในบทความนี้มีลักษณะเกี่ยวกับการเขียนคอดัมน์ "นอย อินทนนท์" เขียน...^๕ ซึ่งจะขอนำบทความบทหนึ่งมา เป็นตัวอย่างดังนี้

^๑ ประยูร จรรยาางษ์, "ระหว่างปก," สยามสมัย, ๑๐(๕ สิงหาคม, ๒๕๐๐), ๓.

^๒ นอย อินทนนท์, "พ.ร.บ.คอมมิวนิสต์กับการพิมพ์," สยามสมัย, ๑๐(๕ สิงหาคม, ๒๕๐๐), ๔ - ๕.

^๓ นอย อินทนนท์, "สำเภापิมล เฆษฐุสลาตัน," สยามสมัย, ๑๐(๒ กันยายน, ๒๕๐๐

หรือประกาศตนเป็นฝ่ายค้านเฉพาะเกี่ยวกับนโยบายเท่านั้น เขาไปเต็มเปา
เขาสุจริตที่ไร ยกมือให้ฝ่ายรัฐบาลทุกคราวไป

คราวใดที่อำนาจเงินยังเป็นพระเจ้าและคนเราชอบขายอกมคคิ ตลอดจน
ตัวเองได้ การเลินการ เมืองแบบนี้อาจจะช่วยฐานะให้รัฐบาลใดครองอำนาจไปได้
นานเท่านั้น แต่มันมีระบบประชาธิปไตย หรือเป็นผลก็แก่ประชาธิปไตย เพราะ
ในการกระทำเช่นนั้นเอง พวกที่รัฐบาลส่งเสริมสนับสนุนตลอดจนร่วมมือกับผู้ที่
หรือให้สนับสนุน ทำการทรยศหักหลังประชาชนผู้ไว้หน้าต่อหน้าที่เขาเลือกตั้งขึ้นมา
รัฐบาลใดก็ตามที่ตั้งอยู่บนความสนับสนุนของนักการเมือง โส เกติ เช่นนั้น วันหนึ่ง
จะล้มตาค้นขึ้นด้วยความเสียใจวาทคคคคก็ตามที่คนซื้อมาได้ ยอมจะขายตัวให้แก่
คนอื่นใดที่นั่นเอง เกี่ยวกับโส เกติ เหมือนกัน

นี่คือระบบพรรคการเมืองของไทยเราในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นเขา
จึงไม่ประหลาดใจเลย เมื่ออ่านพบความสับสนอลหม่านในวงการ เมืองและนักการเมือง
ของเราอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ตลอดจนการปล้ำมือปลัดกันนี้ว่างเพลิงซึ่งกันและกัน
เป็น "พฤติกรรมที่ทานจะพบได้แห่งเดียวแต่ในประเทศไทย" อย่างนักหนังสือพิมพ์
ต่างประเทศฉบับหนึ่งว่า

ประชาธิปไตยจะพัฒนาการไปได้อย่างไร เมื่อวิญญาณและความหมาย
ของมันถูกทำลายด้วยวิธีการอันมีแต่ทำให้ประชาชนเสื่อมคลายศรัทธาลงไปเป็นลำดับ
เช่นนี้ และปัญหาเกี่ยวกับการคอร์รัปชันที่บ่อนการเศรษฐกิจของชาติก็ ปัญหาในเรื่อง
ความสามัคคี ที่ลดทอนและความซื่อสัตย์สุจริต ตลอดจนนิสัยของการชิงดีชิงเด่น
ซึ่งรัฐบาลเคยรองอภรรณและขอความร่วมมือให้ช่วยกันแก้ไขก็ จะมีทางสำเร็จ
ไปได้อย่างไรในเมื่อรัฐบาลเป็นเสียเอง ส่งเสริมสนับสนุนเสียเองเพื่อความ
ดำรงอยู่ของรัฐบาลเท่านั้น ?

ความมั่นคงอยู่ข้างเดียวที่จะรับประกันฐานะของรัฐบาลใด ๆ ไปได้โดย
การให้อำนาจและก็มีโดยที่เงิน หากความเสื่อมใสศรัทธาของประชาชนซึ่งรัฐบาล

หรือบั๊กคาร์ เมืองคนใดก็ตามอาจจะหลุดไถ่ในบางกรณีและบางเวลา แต่ไม่ว่าจะหลุดไถ่ตลอดกาลดังที่ประวัติศาสตร์ทุกสมัยใดพิสูจน์ได้ปรากฏมาแล้ว ฉะนั้นการปฏิบัติตนของรัฐบาลนั่นเอง, มิใช่คำมั่นสัญญาซึ่งเคยจกดับไปกลับมา เดียวก็โยนทิ้งถวญความไม่เอาใจใส่ ที่จะพิสูจน์ให้ประชาชนเห็นว่า เป็นรัฐบาลที่ เราจะมอบความไว้วางใจให้ใดสักแก่ไหน ? เพียงใด ? ในการที่จะนำเราไปสู่อหคตซึ่งเต็มไปด้วยความมึนมน คนเราที่จะมีความหมายแก่เพื่อนมนุษย์สำคัญที่ใจและการกระทำนี้ใด รัฐบาลที่จะมีความหมายแก่ประชาชนผู้ เป็นเจ้าของประเทศก็สำคัญที่การพิสูจน์ตนเองฉันนั้น^๑

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ นอย อินทนนท์, "ระบบพรรคการเมืองของไทย," สยามสมัย,

๑๑ (๒๕ กรกฎาคม, ๒๕๐๐), ๔ - ๕.

๓. ปกติกะคดี

ปกติกะคดี คืองานเขียนประเภทร้อยแก้วสั้น ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นบุคคลิกภาพของผู้นั้นในขณะเดียวกันก็แสดงวิจารณ์ญาณของผู้นั้นเกี่ยวกับชีวิต (ในกรณีที่เป็นปกติกะคดีประเภท Subjective คือเขียนโดยแสดงความรู้สึกนึกคิดส่วนตัวในเรื่องนั้น ๆ ควบ) หรือความสังเกตของผู้นั้นในเรื่องต่าง ๆ (ในกรณีที่เป็นปกติกะคดีประเภท Objective คือเขียนตามเนื้อเรื่องโดยไม่มีความรู้สึกส่วนตัวแทรกอยู่)

ผลงานประเภทปกติกะคดีของมาดัย ชูพินิจ มีอยู่เป็นจำนวนมาก เป็นงานเขียนประเภทเดียวที่เขาเขียนอย่างสม่ำเสมอติดต่อกันมานับแต่เริ่มชีวิตนักหนังสือพิมพ์จนถึงบั้นปลายของชีวิต โดยเขียนในรูปของคอลัมน์ประจำฉบับ เป็นส่วนมากและในรูปของปกติกะคดี ความข้อเรื่องต่าง ๆ เป็นส่วนน้อย

จากการศึกษารูปแบบของหนังสือพิมพ์รายวันและรายสัปดาห์ที่มาดัย ชูพินิจรวมทำงานอยู่ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๐ - ๒๔๘๕ ไม่วางจะโดยตำแหน่งหน้าที่ใดก็ตาม เห็นได้ว่างานเขียนประเภทปกติกะคดีเป็นลักษณะเด่นชัดจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารฉบับอื่น ๆ ซึ่งเสนอข่าวและนวนิยายเป็นสำคัญ ทั้งนี้ สันนิษฐานได้ว่า เนื่องจากมาดัย ชูพินิจ มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดทำหนังสือ ซึ่งงานสำคัญคือการจัดหาเรื่องมาตีพิมพ์ให้เต็มหน้ากระดาษ แต่นักเขียนในสมัยนั้นมีจำนวนน้อยและส่วนใหญ่เป็นนักประพันธ์ ประกอบกับ เขามีความศรัทธาเริ่มที่จะจัดให้มีงานเขียนประเภทปกติกะคดีในหนังสือพิมพ์และนิตยสารแบบเดียวกับที่วงการเดียวกันนี้ ในต่างประเทศมีอยู่ เขาจึงเปิดคอลัมน์ย่อย ๆ ขึ้นหลายคอลัมน์ เขียนโดยใช้นามปากกาต่าง ๆ กันและใช้ชื่อคอลัมน์ต่าง ๆ กัน แต่มีสิ่งที่เหมือนกันคือ เป็นงานเขียนที่ต้องการแสดงทัศนะต่อชีวิตและโลก ประชญาต่าง ๆ ที่ง่ายและหยิบยกมาจากการดำเนินชีวิตประจำวัน

Robert Whithington, "Essay" Encyclopedia Americana, ed. Bernard S. Cayne, X(1971), p. 508.

ของกันทั่วไป ตลอดจน เพิ่มพูนประสิทธิภาพและความรู้สึกให้แก่งานงานเขียนถึงกล่าว มีชื่อและแหล่งพิมพ์ต่าง ๆ กันดังนี้.—

๑. คอลัมน์ "พวกกันฉัน เพื่อน" ใช้นามปากกา "ผู้นำ" ใน พิมพ์ใหม่ (รายวัน) บางฉบับ เช่น ฉบับที่ ๓ มกราคม ๒๔๗๓ แสดงข้อคิดเห็นว่าผู้ที่ก้าวไปสู่ความมีชื่อเสียง ความสำเร็จ ไปสมควรเท็จ ตลอดจนยอมจะทานอานภาพของความจริงไปไม่ไค และจะ ต้องตกลงมาอย่างไมเป็นท่าในวันหนึ่ง คอลัมน์ชื่อเดียวกันนี้มีอยู่ใน สุภาพบุรุษ รายปักษ์ คอย

๒. "คอลัมน์ของนักกิด" ใช้นามปากกา "นายคอกไม้" "ม. ชูพินิจ" แสดง ทัศนะและปรัชญาชีวิตอย่างสั้น ๆ ในหนังสือพิมพ์ ผู้นำ^๒

๓. คอลัมน์ "ประชาชน" เป็นคอลัมน์แสดงแง่คิดจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นการรักษามูลประโยชน์ของส่วนรวมและสวัสดิภาพของประชาชน เช่น เรื่องการจราจรบนท้องถนน^๓ เป็นคน มีอยู่ใน ประชาชาติรายสัปดาห์

๔. คอลัมน์ "ป.ด." เป็นคอลัมน์ที่มีลักษณะ เคนและนำข้อเสียดมาเสนอเขียน เป็นอย่างมากซึ่งผู้วิจัยจะนำมากล่าวโดยละเอียดในตอนต่อไป

๕. คอลัมน์ "แว่นใจ" ใน พิมพ์ไทยรายเดือน ใช้นามปากกาต่าง ๆ กัน เช่น "จิตรลดา"^๔ "ธ.ธ.ธ."^๕ "ก.ก.ก."^๖ "ฐ.ฐ.ฐ."^๗ แสดงข้อคิดและปรัชญาชีวิต

^๑ ผู้นำ, "พวกกันฉัน เพื่อน", สุภาพบุรุษรายปักษ์, ๒ (๑๕ กรกฎาคม, ๒๔๗๓), ๓๕๑.

^๒ นายคอกไม้, "คอลัมน์ของนักกิด", ผู้นำ, ๑ (๒๐ พฤษภาคม, ๒๔๗๕), ๓.

^๓ นายฉันทนา, "ประชาชน", ประชาชาติรายสัปดาห์, ๒ (๑๐ พฤศจิกายน, ๒๔๗๕), ๓.

^๔ จิตรลดา, "แว่นใจ", พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (เมษายน, ๒๔๗๕), ๑๘.

^๕ ธ.ธ.ธ., "แว่นใจ", พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (สิงหาคม, ๒๔๗๕), ๑๖.

^๖ ก.ก.ก., "แว่นใจ", พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (กันยายน, ๒๔๗๕), ๘.

^๗ ฐ.ฐ.ฐ., "แว่นใจ", พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (ธันวาคม, ๒๔๗๕), ๒๒.

๖. คอดัมน์ "ชีวิตในเคื่อนนี้" ใน ปียมิตรรายเคื่อน ไซนามปากกา "นายฉันทนา" แสดงทัศนะและปรัชญาชีวิต^๑

๗. คอดัมน์ "บทเรียนจากชีวิต" ใน พิมพ์ไทยรายเคื่อน ไซนามปากกาต่าง ๆ กัน เช่น "น.น.น."^๒ "ส.ส.ส."^๓ แสดงทัศนะและปรัชญาชีวิต

๘. คอดัมน์ "อาณาจักรของข้าพเจา," ใน แสนสุข ไซนามปากกา "ม.ชูพนิจ" แสดงทัศนะและปรัชญาชีวิต^๔

ปกิณกะคดี ของมาดัย ชูพนิจ เป็นงานเขียนที่มีลักษณะเด่นทั้งในท่วงทำนอง การเขียน (style) กวีธิในการคำเป็นเรื่อง ตลอดจนภาษาและสำนวน เนื้อหาของเรื่องมีขอบเขตกว้างขวางทำให้เขียนไคโดยอิสระจากแบบแผน (Method) ไค ๆ ทั้งสิ้น นอกจากแบบแผนที่เป็นของตนเอง เพื่อแสดงทัศนะและปรัชญาต่อชีวิต และโลกตลอดจนเหตุการณ์รอบตัวควยวิจารณ์ญาณที่เที่ยงตรง ควบความ เป็นกลางและควยสายตาที่แหลมคม มองลึกซึ้งเขาไปในทุกสิ่งทุกอย่างไคละเอียด ทุกแง่มุม การแสดงออกถึงความคิดเห็นและปรัชญาต่าง ๆ เป็นไปอย่างนุ่มนวล ไขภาษา เรียบง่ายแต่สละสลวย เรียบเรียงอย่างประณีต จนไมอยากที่ผู้อ่านจะติคถาม อานไคอย่างเพลิดเพลิน ไคไรรับทั้งรสของภาษาและปรัชญา

เพื่อประกอบความเห็นของผูวจัยคังกล่าวแล้ว จึงขอนำการเขียนปกิณกะคดี ภายใต้ออดัมน์ต่าง ๆ บางคอดัมน์มา เป็นตัวอย่างคังนี้

^๑ นายฉันทนา, "ชีวิตในเคื่อนนี้," ปียมิตรรายเคื่อน, ๒ (มีนาคม, ๒๔๙๒), ๓.

^๒ น.น.น., "บทเรียนจากชีวิต," พิมพ์ไทยรายเคื่อน, ๑ (กันยายน, ๒๔๙๒),

๒๐.

^๓ ส.ส.ส., "บทเรียนจากชีวิต," พิมพ์ไทยรายเคื่อน, ๑ (พฤษภาคม, ๒๔๙๒), ๑๕.

^๔ ม.ชูพนิจ, "อาณาจักรของข้าพเจา," แสนสุข, ๔ (๑ มีนาคม, ๒๕๐๖), ๑๖.

ตัวอย่างคอลัมน์ "แนวใจ"

ความคลั่งคลายขยายตัวของสากลกรณี ความไม่แน่นอนของ เหตุการณ์ใน
บ้านเมืองเราซึ่ง เกี่ยววอน เกี่ยวเย็น เกี่ยวตึง เกรี้ยค เกี่ยวนอนคล้าย คงจะทำให้
ถูกรอนเมืองไทยปีหนึ่งมีความสุขที่พึงจะไคร้ไปเสียสักหน่อย

รัฐบาลทุกฟังความสงบและไม่สงบภายใน ประชาชนคนมีสตางค์พูดถึง เออ
นี่ จะไปตากอากาศที่ไหนดี คนเดินถนนที่ตัวเขาก็คิดแค่ว่า จะไปไหนดี
ไม่มีสุขทอแทและอีกโรย ทั้ง ๆ ที่เรากำลังอยู่ในยุคที่เต็มไปด้วยอากาศสำหรับหายใจ
และโอกาสสำหรับจะหาเงิน

ไม่มียุคไหนที่เงินจะหาง่าย ใช้จ่ายเหมือนอย่างยุคนี้ ไม่มียุคไหนที่มาตรฐาน
การครองชีพจะสูง งานการถมไป ภาพยนต์และอะเม็งอะคอนเทอเกรงเหมือนยุคนี้
ถึงกระนั้น สี่หน้าของเรา ๆ ทาน ๆ ก็ไม่มีสุข ไม่แน่ใจว่าวันดี คีนดี
ที่เรากำลังไคร้กันอยู่ในขณะนี้มิใช่ของจริงและสิ่งที่เราเรียกกันว่า "ชาวสารและ
การเมือง" กลับครองโลกและครองอารมณ์

ความขมขื่นป่วนครว ที่พวกเราหลายคนไคร้ก็เพราะความสำคัญในข้อเท็จ
จริงเหล่านี้คือ เราอ่านหนังสือพิมพ์ซึ่งว่ากันไปควยชาวอัประกอบไปควยอารัมย์
และการสมมติมากกว่าข้อเท็จจริง เราอ่านหนังสือจากกระโปรงนิวดุค และรุษทาปาก
มากกว่าเนื้อแท้ของพื้นฐาน เราอ่านนุษายจากกิริยาท่าทาง และวาจาของเขา
มากกว่าหัวใจ เราอ่านเมืองไทยใบแสงและภาวะที่สร้างกันขึ้นควยฝันรายของมิโเทพ
เจิ้งกินและไฮคมากกว่าภาวะอย่างในเมืองไทย เป็นอวย เราอ่านและมอง เพื่อนร่วมชาติ
อื่น ๆ ควยสายตาที่หวาดระแวงมากกว่าใจอันบริสุทธิ์และซื่อตรง

เพราะฉะนั้น บรรยากาศที่ควรจะมีจะอบอวลด้วยจะอบอวล ท่องฟ้าที่ควรจะมี
ปลอดโปร่งก็ย่อมจะเต็มไปด้วยเมฆที่ตึง เคาซัน วันดีที่ควรจะมีเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ
เพราะความสุข ความรักและความสบายใจก็ย่อมจะวนวายไปควยความทุกข์จาก
ความขมขื่น เกิดยคั่งอย่างหนักเลียงไม่พบน

ฝนจะค้ำความอบอุ่นจากที่ถนนและจิตใจของผู้ที่ไม่ร้อนเช่นนั้นได้อย่างไร
การตากอากาศ ชมธรรมชาติของภูมิประเทศต่าง ๆ จะช่วยเปลี่ยนอารมณ์ได้อย่างไร
ทราบใดที่คนเรายังหนีไม่พ้นจากตนเอง ?

ตัวอย่างกอดัมบี "อาชญากรของชาวเขา"

ทุก ๆ สถานที่ ๆ ทานผานและทิวทัศน์ที่ลวงไป ทานสิ่ง เกิดเต็มบุคคลต่าง ๆ
รอบกายทาน บางกมหน้ากมตาทำงานคร่ำ เครง เหมือนหนึ่งในชีวิตไมร จักวา
การพักผ่อนคืออะไร บางก็โคแตกัน คัม เทียว เทรและพักผ่อนนอนหลับบ้างว่า
ในชีวิตของเขาจะไม่เคยทำงานแล้วทานก็คิดไมไควา ถ้า เขาบุคคลสองประเภทนี้บวกกัน
แล้วหารควยสอง เราก็งจะโคได้กษณะของบุคคลที่โลกปรารณา

แต่ขอเท็จจริงอย่างหนึ่งของชีวิตก็คงปรากฏอยู่ว่า มนุษย์เราส่วนใหญ
จริงจังกับโลกและชีวิตเกินไป ก็ใจ เมื่อโค เสียใจ เมื่อเสีย ไมวาจะเป็นในเกม
ของความรัก การงานหรือการพนัน แมกระนั้นชาวเขาก็กิดว่าไม่มีสิ่งใด จะเดวราย
เทากับการใช้ชีวิตอย่างตะกตะครามเกินไป รวดเร็วเกินไป ต้องการให้ถึงแต่ที่
ซึ่งยังไม่ควรจะได้ถึง ต้องการให้โคแต่สิ่งซึ่งยังไม่ควรจะได้ตายเคียว เพราะฉะนั้น
จึงพลาดสิ่งเล็ก ๆ นอย ๆ อันประกอบขึ้นเป็นความรื่นรมย์ของชีวิตไปอย่างน่าเสียดาย

เขาอาจจะกำลังฟังวิทยุหรือโทรทัศน์ ซึ่งให้ทั้งสาระประโยชน์และรสของ
ความบันเทิงซึ่งนานที่ไปไหนจะโคพบ แต่กลับคอยจอดังชอบกพรองของสังคมหรือโครคโคกร
บนไปปรารณไปถึงสุขภาพของร่างกาย ถึงคำทำนายของหมอดูหรือสอากกินแบงที่จะ
ออกในวันรุ่งขึ้น เขาอาจจะกำลังนั่งดูละคร หรือภาพยนตร์ที่กำลังเรียกร้องความ
สนใจของประชาชนคนทุกทั้งโลก แต่ใจกลับไปพะวงอยู่แต่ว่าเลิกแล้วจะไปไหน

๑ จิตรลดา, "แนวใจ," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (เมษายน, ๒๔๙๒), ๑๘.

สายตาของ เขาอาจจะอยู่กับหนังสือที่อ่าน แต่ความกึกกัมม์ เหนือเขาไปนอกบ้านแล้วกับว่า
ชีวิตหากความรื่นรมย์ไปไกลเลย หรือวิทยุ โทรทัศน์ ละครและภาพยนตร์เรื่องนั้น
ให้ความสนทนากันรื่นรมย์ เสียเต็มประดา

ซาตเขา เห็นผิดทั้งสองประการ ท่านจะยืนยันไปในทางหนึ่งทางใดก็
อย่างไรในเมื่อขาดความสนใจต่อสิ่งที่ท่านใ้กรับอยู่ในขณะนั้น มิใช่ชีวิตที่รื่นรมย์
หรือไม่รื่นรมย์ หากชีวิตที่สดชื่น

จังหวะของการรับความรื่นรมย์ เป็นจังหวะที่เชื่องช้า ท่านจะหากความกึกกัมม์
ลึกซึ้งอะไรจากความรื่นรมย์ใด ถ้าแรงจังหวะของชีวิตรวดเร็วเกินไป ? จรรยาคา
ของการ เดินทางยิ่ง เร็วมากขึ้น เพียงใด ก็ยิ่ง เห็นอะไรตออะไรน้อยตามไปควยเพียงนั้น
ในการ เดินทางไกลทุกคราว เมื่อซาตเขาขับรถเร็วกว่าชั่วโมงละ ๑๐๐ กิโลเมตร ขึ้นไป
สิ่งเดียวที่สายตาของซาตเขาเห็นก็คือ ถนนหนทางข้างหน้าและสองฟากทางที่ผ่านไป
ก็เป็นแต่เพียงภาพอันดาง เลื่อนแฉกแต่ทางตาจะสั่ง เกิดเห็น โดยปราศจากความสนใจ
เท่านั้น ภาพอันดางเลื่อนคังกลาวจะปรากฏ เป็นป่าไม้ที่เขียวชะอุ่ม ไรที่ชุกก้าง
ขึ้นเป็นแถวและนาที่เหลืองอร่ามไปควยรวงข้าว รวมควยบึงและหนอง ทองกที่น้ำใสแจว
ประคัมไปควยกลกบัวเผื่อน บัวหลวงหรือจอกแทนแฉ ความตาแจ่มชัดขึ้นมาทันที ซาต
ซาตเขาอดความเร็วของรถลงมาแล่นในอัตราต่ำกว่า ๕๐ - ๖๐ กิโลเมตร

จังหวะของการรับความรื่นรมย์ ควรจะปลดปล่อยกาย เป็นคอบไปไม่ตางอะไร
กับท่านจะจิบไวน์ คอกเหลอ บรั่นดีหรือแมแต่น้ำชาของเรา ในเวลาใดพอสำหรับ
มันจะกัมค้ำก้ำซาบ อบอุ่นไปตามสายเลือดและทุกซมซนของร่างกาย มิใช่จงใจ
ก็สวาปามอีก ๆ เขาไป แลวกก็เมาเร็วอย่างยิบเอน ๆ ของฝรั่งหรืออุกตุงของไทย
การใช้ชีวิตเป็นอันมากของคนเราในปัจจุบันเป็นเอย่างนี้ การผิดหวังและความเบื่อหน่าย
จึงเกิดขึ้นโดยง่าย

ความกึกหรือเดวอย่างหนึ่งซึ่งคิดนิสัยซาตเขามาแต่เด็กแต่เคย ดยที่ความ
รู้สึกไม่คอยระพนจากความเป็นเด็กไปไค่ อยากรู เรือยไปเมื่อเห็นอะไรแปลก

อะไรใหม่ สนใจมันเรื่อยไปแม้ในสิ่งที่คนอื่นเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย แลวก็หมกมุ่นในการ
ศึกษาทบทวนเวลาไหนก็ตามโดยสิ้นเชิงไม่ว่าจะจับอะไรเอา เขาเขาถือราวกับว่ามันเป็น
สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต

นิสัยนี้ติดตัวมาจนปัจจุบัน อาจจะเป็นควยนิสัยหรือสันดานอย่างเด็ก ๆ
ชนิดนี้เอง ทำให้คิดหรือปรัชญาอะไรมีค่าทำให้เขาเขาแสวงหาความรื่นรมย์ได้
เต็มเปี่ยม โดยไม่เลือกสถานที่ โดยไม่เลือกเวลาหรือภาวะแวดล้อม

ตัวอย่างกอดัม "ชีวิตในเรือนนี้"

ท่านผู้เสาะซึ่งไกลจะเขารอบ ๘๐ และไกลจะเขาโรงตามการปองของท่าน
ผู้หนึ่ง ในบทเรียนแก่เขาเขา ๒ ประการในรอบเรือนที่แล้ว บางทีมันอาจจะช่วย
ให้ชีวิตของบรรดาท่านผู้นามีชีวิตขึ้นก็ได้ ถ้าพยายามเข้าใจความหมายของท่าน
อย่างที่เขาเขาเข้าใจและพยายามมองชีวิตอย่างที่ท่านเฝ้ามอง หนึ่งในประการนั้น
คือการพยายามเรียนรู้ในค่าของความอดกลั้นและอดทน ในอภัยแก่ผู้อื่นใน
สิ่งที่เขา "เป็น" และในสิ่งที่เขา "ทำ"

"เพราะว่า" ท่านบอก "คนเราจะทำอะไรลงไปก็จะต้องเนื่องมาจากสิ่งที่
เขาเป็น นั่นคือ นิสัย สันดานแต่กำเนิด สิ่งแวดล้อม การอบรม สาราพพิ" นั้นค่า
ที่ควรจะเห็นน้อยหนาย เพราะวัยชราของท่านกลับ เป็นปร ะกายแจ่มใส" เราไปชมมันเสีย
ที่เกิดขึ้นแล้วให้เป็นอันอย่างฤษีตาไฟโคเมื่อไหร่ ละ ถึงขบไถมันก็อาจจะหายไปกว่าเกา
การะของคนเราจึงอยู่ที่พยายามกระทำตัวของ เขาให้ดีขึ้น เพียงเท่านั้นก็มากพอที่จะทำ
ใหวนวนไม่มีเวลาอยแล้ว "

ประการต่อไปที่ท่านในบทเรียนแก่เขาเขา ระหว่างการสนทนาของเราถึง เรื่อง
โกลดและชีวิตอาจจะ เป็นบทเรียนแก่ แต่ก็มีค่าควรแก่การนำมาเล่าสู่กันฟังอีกครั้ง

๑ ม. ชูพินิจ, "อาณาจักร ของเขาเขา", "แสนสุข", ๘ (๑ มีนาคม, ๒๕๐๒), ๑๖.

อยู่ที่ชีวิตเป็นสิ่งที่เราต้องการ เวลานานสำหรับบริการ "กอย" และ "คู"

"คุณรูไหม ? ๕ ใน ๑๐ ราย สิ่งที่เราหวาดกลัวกันหนักหนาจะไม่ใช่เกิดขึ้น" หานยิมละไม "อย่างสงคราม ทพภิกขภัย โจรภัย ความวอดหยากยากจน ตลอดจนการ เสียสิ่งต่าง ๆ อันเป็นที่รักที่บ้ชของเราไป นอกจากนั้น ถึงแม้จะเกิดขึ้นใจจริง สิ่งอื่น ๆ ก็อาจจะเกิดขึ้นควยเปลี่ยนแปลงผลและภาพอันน่าสยงซึ่งที่เราคาดไว้ ใหลกลายเป็นอื่นหรือดีขึ้นจนไม่มากแล้วอะไร อย่างน้อยที่สุดก็ไม่มากแล้วอย่างที่เรา เข้าใจไว้แต่เดิม"

๒ ประการนี้ มิใช่จะเป็นแต่ปรัชญา หรือความสันตักจักเจนของชีวิต หากเป็นแรงคึกในการปกครองบ้านแะปกครอง เมืองซึ่งมีส่วนสำคัญอยู่กับการครอง ชีวิตที่เป็นสุขหรือ เก็บไปควยความทุกขทรมาณของพวกเรา

ชีวิตสำหรับประชาชนโดยมากทกวันนี้ เป็นสิ่งที่คเหมือนจะพยายามทนอย มากกว่าจะแสวงหาความสุขจากมันในใหลมคคา จคหมายหลายฉบับที่ซาฟเจาไกรบ จากเพื่อนผอานในรอบเคื่อนหนึ่ง ๆ ระบุไปในทางนี้ จากจคหมายเหตานั้นจะ เห็น ไคควา คนเรามีความหวาดกลัวไมอะไรก็อะไรสักอยางหนึ่ง ถึงกระนั้นถ้าประหลาด ที่เกือบไม่มีไกร เลยจะเออยถึงกลัวตัวเอง... กลัวในการที่จะทำชั่ว กลัวในการที่จะ กอความปวคราวแสดงใจใไหแก่ผู้อื่น กลัวในการที่จะปราศจากความรู้สึกนิคชอบ ซึ่งอาจทำใไหมนษย์กลายเป็นอื่นไป และกลัวในการที่จะออนแอ เพราะฉะนั้นจึงไม่ สามารถจะระงับความหวาดสะคองจากภัยอันตราย ซึ่งทานเขาใจเอาเองหรือมีอยู่จริงรอม ๆ คัว

ถาทานยังจำไคควา ความหวาดกลัวอาจทำใไหคนเรากลาย เป็นสัตว์ อาจทำใไหคนกลากลาย เป็นคนชดาด และคนช็อคกลายเป็นคนกไปไคไคในยามสงคราม ขณะที่อยู่กระเบียดยงหนคอง ๆ อยุ่ ทานก็ยอมจะเขาใจถึงความหมายที่ซาฟเจา กดวามาแฉวขางตน

มิตรสหายหลายคนเคยหัวเราะว่าเราเจอผู้คน บางคนเห็นเป็นเรื่องขบขัน
เมื่อถามว่าเราเจออะไรที่สนุกที่สุดในโลกนี้? ความตาย? โรกภัย? ความอดหยาก
ยากจน? และเราตอบว่า ตัวของเราเอง แต่หลายคนในจำนวนนั้น
ภายหลังที่โคเคยเผชิญภัยด้วยกันท่ามกลางป่าดงพงไพร ท่ามกลางอันตรายรอบคาน
ท่ามกลางการสงครามที่ไม่เลือกมิตร หรือศัตรู บางครั้งอยู่ห่างจากภรรยาไม่ถึงเส้น
บางครั้งไม่ถึง เมตร ในที่สุดก็เข้าใจ

เพราะว่าครามิโคที่ท่านยังเป็นท่าน ครามิโคที่คนเรายังอยู่ในโครงการของ
ความรักผิดชอบ มีความรักแพ้วความเกลียด มีพระพุทธรูปศาสนา เป็นที่พึ่งแทนคนไร
ศาสนา ทรานนั้น แม่มฤตยูมาถึง ท่านก็อาจตายไคอย่างคนที่มีความสข เพราะรอย
แกใจวา เกิดมาไม่เสียชาติเปลา และเพราะรอยวา แม่จะไนเป็นประโยชน์ท่านก็
ไม่ใช่อันตรายแกไคร

คอดมัน"ป.ล."

คอดมัน"ป.ล." เป็นคอดมันที่มีอายุยาวนานที่สุดในชีวิตการ เขียนหนังสือ
ของมาลัย ชูพินิจ เขาเริ่มเปิดคอดมันนี้เป็นครั้งแรกใน ประชามิตรรายวัน^๒
ซึ่งเป็นที่เสียดายว่า ปัจจุบันไม่มีหลักฐานเหลืออยู่ให้ศึกษาไค ภายหลังเมื่อไคยาย
คอดมันนี้มาประจำใน ประชามิตรรายสัปดาห์ เขาไคนำค่าแกลง เมื่อครั้งเปิดคอดมัน
นี้เป็นครั้งแรกมาว่าอีกครั้งหนึ่งว่า

เมื่อเปิดหน้าขึ้นเป็นครั้งแรกหลายปีมาแล้ว เราเจอไคแกลงไคว่า
มันเป็นหน้าหรือคอดมัน, ตามแต่ท่านจะเรียก, ของคนสามัญเด็ก ๆ
คนหนึ่ง ซึ่งพกกับคนสามัญทั้งหลายที่มีใจ เราจะมีขอคอดคิหรือคอดคการ
อะไร ตรงกัเรา ชีวิตนี้สั้นเกินไปสำหรับที่มนุษย์เราจะเอาเวลาไปขอ

^๑ นายฉันทนา, "ชีวิตในเกื่อนนี้," ปियมิตรรายเกื่อน, ๒ (๒๕ ตุลาคม,
๒๔๘๒), ๓.

^๒ ม.ชูพินิจ, "ป.ล., " ประชามิตร (รายสัปดาห์), ๕ (๓ สิงหาคม, ๒๔๘๐), ๓.

เสียในทางก่อความรำวรานแสดงใจให้เพื่อนเมษโยได้รับทุกขกรรมมา และ
โลกนี้กว้างใหญ่ไพศาลพอที่เราจะหากความสุข ความรื่นรมย์จากชีวิต
และไม่ตรีจิตมิตร ภาพระหวาง เพื่อนเมษโย

ข้อความทั้งหลายเหล่านี้ที่กอบอยู่ใน "ป.ด." นับแต่ก่อกำเนิดขึ้นใน
"ประชามิตร" ราชวันเป็นเบื้องตนจนกระทั่งกลายมาปรากฏในรายสัปดาห์
ในปัจจุบัน นับเป็นเวลา ๑๐ ปีเต็ม มิได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปนอกจาก
ขอเขียนในหลายบาง เล็กบาง จริงจ้งบาง เสน่ ๆ บาง ทั้งที่ผู้เขียนได้
ผ่านพบจากหนังสือที่ได้อ่าน งานที่ศึกษาหรือความสันตติจิตเจตน์ใดมา
มาแล้ว แต่จะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ความมุ่งหมายของมันมิได้มีเจตนา
ไปในทางราวฉานหรือรุกรานแต่หนึ่งผู้ใด ความเห็นออกเห็นใจ มิตรภาพ
ภราดรภาพ และการใต้อภัย คือวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ของบทความ
เหล่านั้น

จากประชามิตรราชวันและรายสัปดาห์ มาดัย ชูพินิจ ได้เปิดคอลัมน์นี้ขึ้นที่
สุภาพบุรุษ(ราชวัน) ใช่ชานปากกา "เรียบเอง", ประชามิตร-สุภาพบุรุษ,^๓
ปียมมิตรรายสัปดาห์, โบว์แดง(ราชปักษ์)^๔ และ พิมพ์ไทยรายเดือน^๕ ซึ่งเป็นแห่ง
สุดท้าย

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

^๒ เรียบเอง, "ป.ด.", "สุภาพบุรุษ(ราชวัน)", ๓ สิงหาคม ๒๔๘๒, หน้า ๖.

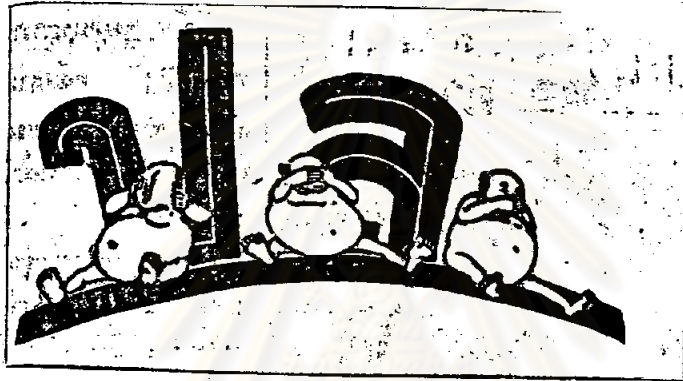
^๓ ม.ชูพินิจ, "ป.ด.", "ประชามิตร-สุภาพบุรุษ", ๓ (๑๒ กรกฎาคม, ๒๔๘๕), ๗.

^๔ ม.ชูพินิจ, "ปียมมิตรรายสัปดาห์", ๗ (๑๕ พฤษภาคม, ๒๔๘๖), ๘.

^๕ ม.ชูพินิจ, "โบว์แดง", ๒ (๑ กรกฎาคม, ๒๔๘๗), ๘.

^๖ ม.ชูพินิจ, "พิมพ์ไทยรายเดือน", ๑ (มิถุนายน, ๒๔๘๕), ๓.

คอดัมน์ "ป.ด." ของ ม.ชอุทัยใจ ไม่ว่าจะดงดิบหรือโตเต็มที่จะไร
ก็ตามใช้สัญลักษณ์เดียวกันทั้งสิ้น คือ ภาพคนพุ่งพลอยสามคน บั้งปักหู ปัดตา และปิดปาก
อยู่ที่ฐานของตัวอักษร ป.ด.

สัญลักษณ์ของคอดัมน์นี้เป็นที่สงสัยของผู้อ่านบางคน จนต้องเขียนจดหมาย
ไปตามเจ้าของคอดัมน์ ซึ่งมาด้วย ชุพนิพนธ์มา เขียนไว้ในคอดัมน์ของเขาว่า

ใครคนหนึ่ง เคยเขียนมาถามฉันว่า รุปรายอ่านพุ่งพลอยที่ปักหู ปัดตา
ปิดปากอยู่ที่หัวเรื่อง ป.ด. ข้างบนนี้ ไม่เห็นมีแกนสารอะไร เหตุใด
จึงจะมีแต่ตัวหนังสือ ป.ด. เฉย ๆ ไม้ใด...

แก่คำถามขื่อนี้ ฉันก็ใดแต่เพียงจะตอบว่า ภาพคนปักหู ปัดตา ปิดปากนั้น
จริงใดอะไร แกนสารอย่างที่เขามาใจมิได้ เพราะนอกจากมันจะเป็น

เครื่องหมายแห่งการครองชีวิตอย่างคนที่จริงจัง จบวิเศษที่สวดภาวนาเพื่อน
มนุษย์ทั้งหลายของฉันทดลออกมาแล้ว ยิ่งเป็นคติในการเขียนหนังสือของฉัน
ที่จะไม่ทิ้งในสิ่งที่ชั่ว เห็นในสิ่งที่ชั่ว พุคในสิ่งที่ชั่ว ทั้งฉันโดยคิดเป็นหลัก
ปฏิบัติตลอดมา เพราะฉะนั้นเรื่องในหนา ป.ล. นี้ จึงเป็นเรื่องของ
โลกและชีวิต ของความเห็นอกเห็นใจของการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ออบอน
ไปถวายมิตรภาพซึ่งชื่อสัตย์สุจริตและความกึกที่ประกอบไปถวายอารมณ์
แห่งความสำนึกในความขงขันเพื่อสมถาวร ไม่มีมนุษย์คนใดเลยจะ
ครองชีวิตอยู่อย่างมีชีวิตชีวาได้ ถ้าปราศจากเสียแล้วซึ่งความสำนึกใน
อารมณ์ที่กล่าวมาข้างนี้^๑

ลักษณะการเขียนกอดัมน์ "ป.ล." ของมาลัย ชูพินิจ มีวิวัฒนาการไปตาม
กาลเวลาซึ่งหมายถึงความเปลี่ยนแปลงของวัย อารมณ์ ทัศนคติและประสบการณ์ของ
ผู้เขียน "ป.ล." ในยุคแรก ก็ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๘๒ - ๒๔๙๐ เป็นไปในแบบที่
ผู้เขียนยังไม่สามารถจะแยกเรื่องและอารมณ์ส่วนตัวออกจากงานเขียนได้ ซึ่งเป็น
ลักษณะสามัญของงานเขียนในยุคแรกของนักเขียนโดยทั่วไป "ป.ล." ในยุคแรกนี้
เห็นได้ชัดทีเดียวว่า มาลัย ชูพินิจ เขียนด้วยความรู้สึกกกรนควยความรัก - ความหวัง
ของเขา ซึ่งจะสังเกตเห็นได้จากข้อความต่อไปนี้ - :

เคิบลงบันไดยามมา เมื่อเขาวานนี้ ฉัน เห็นกลีบดอกแรกชูช่อขึ้นมา
จากกอดที่ฉันปลูกไว้เมื่อ ๒ - ๓ เดือนก่อน... มันทำให้นับระลึกถึง
"ครั้งแรก" ของทุกสิ่งทุกอย่างที่ชีวิตฉันได้ผ่านพบมาแล้ว เป็นต้น
"ครั้งแรก" ที่ฉันจำความได้
"ครั้งแรก" ที่ฉันได้สูญเสียของรักและบูชาไป
...

^๑ ม. ชูพินิจ, "ป.ล.", ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, (๒๑ กุมภาพันธ์, ๒๔๘๖),

"ครั้งแรก" ที่ฉันไปรักมูหญิง าดดา
ฉันยังจำได้ก็ถึง "ครั้งแรก" ประการสุดท้าย ฉันจำได้ก็กว่า "ครั้งแรก"
อันใดก็ เพราะการรักมูหญิง เป็นการ เริ่มตนและลงเอย สำหรับวัยนวนิยาย
ของฉัน...^๑

และในคอฉบับ "ป.ด." ของหนังสือพิมพ์ ประชามิตร - สุภาพบุรุษ อีกฉบับหนึ่ง
ซึ่งเขียนในเวลาใกล้เคียงกันก็ได้อาถรรพ์ถึงสาเหตุที่เป็นนักประพันธ์และความชมชื่นที่โด
รับจาก "มูหญิงที่หน้าขาว เหมือนไขปอก". คนหนึ่งไว้อย่างเต็มไปกวดารมณแรง^๒
นอกจากอารมณ์ส่วนตัวแล้ว บ่อยครั้งที่เขาเขียนถึงลูกชายคนโตซึ่งเป็นที่ยก
ยิงของเขา เช่น

นายคต...ซัดจริงของเขาซัด...ก็ฉันมีความคิดไม่ตรงกันอยู่หลาย
ประการ เขาต้องการพึ่งนิทานในขณะที่ฉันต้องการอ่านหนังสือ กองการ
ชี้ข้าง (คือคอฉัน) ในขณะฉันต้องการนอน ขอสำคัญที่สุดก็คือ ต้องการ
เขาไปในเขาคินวนาเพื่อปลา ค้าง กเสื่อ ในขณะที่ฉันกลับจากทำงาน
ต้องการพักผ่อน แมกระนั้นเราก็กังยังมีสยตรงกันอยู่ขอหนึ่งคือความสนใจ
ในสิ่งแม่เด็กน้อยที่สุด ซึ่งทำให้ชีวิต เป็นชีวิต

เมื่อเสาร์ที่แล้วมานี้ ขณะที่เขาซื้อข้าวโพคมาให้ไก่กินแบบปลา เพราะวา
"มีกนในปลาเกินมากกว่าไก่แล้ว" อยู่จุง เขาว่านายคตคั้งปัญหาจากขอสัง เกศ
ของเขาขึ้นมาขอหนึ่งว่า ทำไม "โกนชาย" จึงไม่แยงข้าวโพคคัวจาก
"โกนหญิง" กน ซึ่งทำให้ฉันงงไปครหนึ่ง...^๓

และอีกครั้งหนึ่ง...

^๑ม.ชูพินิจ, "ป.ด.", ประชามิตร-สุภาพบุรุษ, ๑ (๑๒ กรกฎาคม, ๒๔๔๕), ๗.

^๒อ้างแล้วในเชิงอรรถที่ ๑ หน้า ๒๒.

^๓ม.ชูพินิจ, ประชามิตร-สุภาพบุรุษ, ๑ (๗ กุมภาพันธ์, ๒๔๔๖), ๕.

ฉันกับนายภค... นามเต็มสกุล (ขอโทษถ้าหากว่าจะได้นำเอา เรื่อง
ส่วนตัวของฉันเองมา เขียนให้เป็นที่รำคาญแก่ท่านอีก แต่การเขียนถึง
เด็ก ๘ ขวบ ทำให้ผมเราอยู่ในฐานะที่มั่นใจได้ว่า ปลอดภัยจากการ
จับตัวในกรณีที่จะเกิดมีปากเสียงหรือปัญหาอื่น)... ผมกลับไปทำงาน
แสดงการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่สนามเสือป่า เมื่อวันที่ ๒๗ ของเดือน
ที่แล้ว เมื่อกลับมาถึงบ้านลองเปรียบเทียบกันดูถึงสิ่งต่าง ๆ ที่สนใจฉัน
และสนใจเขา ก็ไต่ความชัดเจนว่า รายการความสนใจของเราช่าง
แตกต่างกันไครกันเช่นนั้น...

"ป.ด." ในยุคก่อนมาก่อหลังจาก พ.ศ. ๒๔๕๐ เป็นต้นมาแล้ว มาด้วย ชูพินิจ
ละเว้นการกล่าวถึง เรื่องส่วนตัว โดยสิ้นเชิง ขอเขียนเอง เขาปราศจากอารมณ์
กักคั้นของความรักความหลังดังแต่ก่อน ขอความที่เขาเขียนไกลจากหัวใจและ
กรอบคร่ำของตนเอง แต่ไม่ไกลไปจากตัวเขา เก็บสิ่งทั่วรอบ ๆ ตัวมาคิด มาเขียน
จากสิ่งสามัญธรรมดาที่เราพบเห็น เป็นประจำวัน จากสิ่งที่ไม่ใครสนใจและมองผ่านไป
เขา เก็บมุมมองอย่างถึงซึ่งและมอบชีวิตที่ไต่จากสิ่งนี้ให้แก่อุณวม ชิงวิธีการ เขียน
เช่นที่ แม่จนปัจจุบัน ยังไม่ปรากฏว่ามีนักเขียนคนใดมันนักใจจะสามารถทำไต่ถึงขั้น
หรือแม่แต่ไกลเคียง เป็นวิธีซึ่งผู้เขียนจะคงมีประสบการณ์ในชีวิตอย่างกว้างขวาง
ช่างสังเกต มีทัศนคติและวิจารณ์ญาณที่เที่ยงธรรม ปราศจากความลำเอียง ไม่เป็น
ทาสของอารมณ์และความรู้สึกส่วนตัว มองเหตุการณ์และทุกสิ่งทุกอย่างด้วยสายตา
คมลึกซึ้งไปถึงแก่นของเรื่องนั้น ๆ มีตรัสหายและดวงมวงวนที่ไกลซีกต่างรู้กันคือว่า
ไม่ว่า มาด้วย ชูพินิจจะกำลังสืบสวนววยววย เรื่องส่วนตัว เพียงไรก็ตาม หรือสิ่ง
แวดล้อมตัว เขาจะ เป็นอย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้ไม่สามารถมีอิทธิพลต่อขอ เขียนของ
เราไต่ เขายังคง เขียนไปอย่างที่เคยเขียนและคิดอย่างที่เคยคิด คอยสมองที่แจ่มใส

^๑ ม. ชูพินิจ, ประชามิตร-สุภาพบุรุษ, ๑ (๑๑ กรกฎาคม, ๒๔๕๖), ๕.

^๒ สัมภาษณ์นายไชยยงค์ ชาวฉีก.

แล้วดำเนินเรื่องต่อไปว่า

ว่าจริง ๆ ที่แยกออกกับเราเขาในวันนี้เป็นท่านเองนี่ "ถ้าเป็นที่ดีฉัน
ดะกด ดงมะดะกด ถั่วขู บวบ กับผักเก็บไปหมกแล้วดะกดะ ยังกินไคยวง
ดงคอกไม้อย่างคุณนอกจากบขาระกัษหอม ๆ หนอยแล้วก็ไม่รูว่าจะเอาไป
ทำอะไร ซักก็ไปไฟ ถึงรายก็ไม่พอคากับชาว"

เราเขาตอบว่า บรรดาคอกไมต่าง ๆ เหล่านี้แหละเป็นอาหารของ
เราเขาเหมือนกัน "โอโย, คอกขจรจะทำอะไรไคหนักหนา แยกจากตมกะที่
จิมน้ำพริกกับแกงส้ม "คุณหาเพื่อกษานคนนั้นบอก เราเขาต้องอธิบายต่อไปว่า
เราเขาไม่ไคหมายถึงอาหาร เช่นนั้น ไคยอาหาร เราเขามาหมายถึง
ความสุขอันเกิดจากกลิ่นที่ขานะประสาทไครับ สี่ที่จับประสาทสัมผัส
เราเขาชี้ให้เห็นว่า ไคยอาหารแบ่งออกเป็น ๒ ชนิดคืออาหารทางกาย
และอาหารทางใจ

"คุณหาอาจจะไม่ชอบคอกไมมากไปกว่าในฐานะเป็นเครื่องสักการะ
บูชาพระสงฆ์หรือพระพุทธรูป คอยศรัทธาในแดนนี้สงฆาการกระทำเช่นนั้น
ไคบุญจะสงคุณหาไปชั้นสวรรค์วิมานเมื่อถึงกาลกิริยาแล้ว "เราเขาว่า
"ความสุขที่คนหาไครับจากความรู้สึก เพราะเกิดจากศรัทธาขอนั้นและ
อาหารทางใจทำให้คนหาเอิบอิมเหมือนการทำบุญไคทานอื่น ๆ ซึ่งคิดกัน
ว่าจะไคผดคอบแทนควยกันทั้งนั้น อาหารทางกายทำให้คนหาทุกขทรมานอัน
เกิดจากสังขารร่างกายหิวโหย อาหารทางใจทำให้คนเรามีควงจิต
ผองแผว"

พูดถึงทางศาสนาทำให้คนหาเกิดศรัทธาฝังอง เสดถึงเรื่องพระยาฉัตรพันต์
สุวรรณสามและพระเกษียโย ซึ่งเป็ชาคคที่เราเขาไคยินไคฟังมาแต่เด็ก
แทนอยจนจำไคชินใจ

"คุณแพกอย่างนั้น อิจฉาขอเขาใจรู้สึกหนอย" คุณท้าว "แต่ถ้ายดอกไม้นี้ทำใจคนมีความสุขเหมือนความรู้สึกของกนเรา เวลาทำบุญ เทียวหรือ"

ข้าพเจ้าไม่สามารถจะตอบได้ว่า ความสุขอันเกิดจากรู้สึกของคนเรา เมื่อเวลาทำบุญสุนทรทานเป็นประการใด ตามความรู้สึกของข้าพเจ้า การทำบุญสุนทรทานเป็นเพียงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แก่เพื่อนมนุษย์ในกรณีไหนทาน และเป็นการระลึกถึงคุณของพระพุทธรูปในกรณีทำบุญ ส่วนความสุขอันเกิดจากอาหารใจซึ่งโคกแกกอกไม้นั้นคือและมีศรัทธาเป็นของจริง เห็นได้ในโลกนี้ มีซึ่งหมายถึงความอิมิ จอับ เกิดจากจะไดไปเสวยสุขในภพหน้า ซึ่ง เป็นแต่เพียงคำปะรำปะรา เป็นความหมายเปรียบเทียบและความฝัน ตรงนั้นเองที่ความเห็นของข้าพเจ้ากับคุณน้าชัคกันจนการสนทนาตองสกลกษัตริย์ดงและข้าพเจ้ายังเป็นคน "คิม"

เพราะยังมีไคพาช เรียบค่อไปตามเคย เมื่อไคขยายความออกไปจนผอานเริ่มเข้าใจในความคิดของผูเขียนแล้ว

เขาก็สรุปว่า

ตกลงปัญหาเรื่องอาหารทางกายและทางใจจึง เราได้สนทนากันค้างไว้ในวันนี้คงจะคาราคาซังค่อไป ข้าพเจ้าไม่คิดว่าคุณจะเข้าใจความหมายของคน "คิม" อย่างข้าพเจ้าไคและคงจะไม่พยายาม แต่ข้าพเจ้าก็มีความพอใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถปลุกคนไม และเดาวัลย์อยู่ในมานของข้าพเจ้าไคถวยความสว๒ โดยไม่มีใครมารบกวนวิจารณ์การกระทำของข้าพเจ้าว่า ใจเขอาหรืออดาคดว่าการดงผักหญ้าจึง เป็นอาหารสำหรับจะบริโภคกันและบอย เป็นปัยออกมาแล้วจวนคินไปในขณะที่ความรักรังครังใจของสี่สันและกลิ่นหอมของดอกไม จะจาริกอยู่ในดวงใจ และความทรงจำของคนเราไปชั่วอวสาน^๓

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.
^๒ เข้าใจว่า พิศุจนอักษรนิค น่าจะเป็นคำว่า "สงบ".
^๓ ม. ชูพิทิจ, "ป.อ.", "ประชามิตร, ๕ (๑๔ ธันวาคม, ๒๔๕๐), ๓.

คอลัมน์ "ป.อ." แม่สาวนี่แหละ เป็นงานเขียนประเภทแสดงปรัชญาของชีวิต และทัศนคติในแง่มุมต่าง ๆ แต่ก็เป็นงานเขียนที่สะท้อนภาพสังคมในแต่ละยุคสมัยให้เห็น เคนซึคควยในบางชิ้น ซึ่งผู้ที่สนใจศึกษาในเหตุการณ์สมัยต่าง ๆ และตีพิมพ์วัฒนธรรมของไทยที่เป็นเอกลักษณ์ย่อมจะซาบซึ้งประโยชน์จากคอลัมน์นี้ไม่ไกลเกินเอื้อมกับเอกสารอื่น ๆ เหมือนกัน

ตัวอย่างคอลัมน์ "ป.อ." ที่สะท้อนภาพเหตุการณ์ของสังคมไทยในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒

เมื่อเราออกจากพระนครวันนั้น เป็นวันที่ ๕ ของการอพยพใหญ่แล้ว แม่กระนั้นในลำคลองก็ยังเต็มไปด้วยเรือขากและขากต่าง ๆ กัน อย่างที่ท่านจะไม่เคยเห็นแม่ค้าในงานมโหฬารใดในชีวิตของท่าน แนนไปหมดทั้งลำคลองและแน่นเหมือนพื้นน้ำกลายเป็นถนน ซึ่งตาคควยแผนกระดานและเหล็กยาว เขี่ยคแตกนทางถึงปลายทางที่นั่นและชาวพระนครทั้งทยอยส่ง เด็กและหญิงในครอบครัวของตนออกไปหลบภัยทางอากาศด้วยชั่วคราว ครอบครัวของเราเป็นครอบครัวสุดท้ายที่อพยพออกจากตรอกนั้น ประการแรกเพราะแม่วามันจะใกล้จุดยุทธศาสตร์อะไรเคยระเบิดเพลิงและทำลายก็โดยางรายเขาไปแล้ว ๒-๓ ชุด และประการหลังซึ่งบางทีจะสำคัญกว่าประการอื่นใด เพราะความเงิบและวังเวงอย่างสะท้านสะเทือนใจของยานั้น เหมือนอยู่โดดเดี่ยวในหมบานราง

ตลอดทาง ๓ - ๕ ชั่วโมงที่ขบวนเรือจ้าง ๓ ลำของเราผ่านไปช้าและเฉื่อยเสี่ยยิ่งกว่ากระแสน้ำไหล...ท่านจะไม่โทษอะไรเลยบนใบหน้าของเพื่อนร่วมภัยเหล่านั้น นอกจากความเว้งว้างว่างเปล่า ความเงิบเหงาในหัวใจ และนับันตาคที่เดือนดอยเหมือนจะบอกวาไมรู้อะไรรอดอยูขางหนาและจากถิ่นที่ด้วย เขาจะไปไหน...

ฉันพบมิตรสหายและผละเกลียดหายกนที่ตองผจญกับภัย ของกันวันที่ ๒๓ กอ
 ๒๔ อย่างแสนสาหัส บางพดักจากลูกเมีย บางเหลือแตกาง เกงและเสื่อที่
 สวมอยู่ในเวลาเกิดเหตุชกเถียว อาศัยอยู่ตามถ้ำลาวัก โรงเรียนเทศบา
 หรือบ้านเช่า ซึ่งกำลังราคาดีตลอดของฝั่งคลอง ผหญิงบางคนกำลังอมทอง
 บางคนอมเค็กออนที่ยังไม่ทิ้งนม ยืนเหมอมองดูเพื่อตีมาใหม่อยู่บนตลิ่ง
 เกือบทุกคนอยู่ในรางของหญิงที่แท้จริง ปราศจากรูจ ปราศจากศิลปะศีก
 และเครื่องสำอางคณโค ตามฉานวัคเต็มไปควยกองไฟของยู่ที่กล่าวดัง
 หงขาว...

ตัวอย่างขอเขียน เกี่ยวกับประเพณีไทยและเอกลักษณ์ประจำชาติ

ขณะที่เมื่อขอเขียนเด็ก ๆ ของเราเขาขึ้นที่ ออกไปปราศจากเสาศา
 ของทานมหาสงคราม... ประเพณีเก่าอันดีงามของไทยเรา... คงจะ
 กำลังคำ เนิ้อยุ่เต็มเหวียงตามชนบทและหัว เมืองออกไป ภายใต้ทองฟ้า
 โปรงและตามกลางแสงสีต่าง ๆ ของดอกไม้ป่า ซึ่งส่งกลิ่นหอมชื่นใจ
 ในภูมิภาคที่อยู่ไกลแม่น้ำ ราษฎรชาวเมืองจะเฝ้าไปจนทราวยิ่งมาก
 พระเจดีย์ทรายในบุรีเวณวัค บางภาคจะแหพระพุทธรูปเขาไปเก็บดอกไม้
 ในป่า การรคนำผเฒ่าเฒ่าใหญ่เป็นการแสดงกความการระบฐา การสำคณา
 มอ้มหน้าอันแสดงภราดาภาพแก่กันและกันอย่างสนิทสนม การเดินขบวนชัย
 เขาแม่ศรีฟ่อนรำ ยอมจะกระทำกันทั่วไป แม้ในชนบทที่ลึกลับ เขาไป
 ในป่าดงพงพี มัน เป็นประเพณีที่แสดงถึงกตเลกนระประจำชาติไทย
 ในการกตัญญูรกตของผใหญ่ ในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านที่คและ
 ในการที่จะเป็นเสรีโบชสังคมที่คณอยรวมควยอย่างปราศจากการบาย เบียง
 บิดพลี^๒

^๑ ม. ชูพินิจ, "ป.ด.", " ประชามิตร - สุภาพบุรุษ, ๒(๑ มกราคม, ๒๔๘๓), ๕.

^๒ ม. ชูพินิจ, "ป.ด.", " ประชามิตร ๔ (๑๔ เมษายน, ๒๔๘๕), ๓.

พิจารณาจากลักษณะที่ภายในข้อความต่าง ๆ ของมาลัย ชูพินิจ เห็นได้ว่างานเขียนส่วนใหญ่เป็นลักษณะที่ประเภท Philosophic Essay หรือ Reflective Essay คือ ลักษณะที่เขียนจากความถกถำนิ่ง (Mediation) , การพิจารณาไตร่ตรอง (Contemplation) หรือคำสอน (Sermon) ที่สะท้อนความคิดของผู้เขียนที่มีต่อความวริงในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนา, ปรัชญา, กวีกรรม, การศึกษา, การปกครองและประวัติศาสตร์ เป็นต้น รองลงมาคือประเภท Familiar Essay ซึ่งหมายถึงลักษณะที่แสดงลักษณะบางอย่างของบุคลิกภาพของผู้เขียนในขณะที่เขาแสดงปฏิกิริยา (React) ต่อประสบการณ์ (Experience) และความรูสึกที่เกิดขึ้นในขณะที่ประสบกับเหตุการณ์ (Contact) ของเขาเอง^๒

ประโยชน์ที่ผู้อ่าน ได้รับจากคอลัมน์ประเภทชวคิดของมาลัย ชูพินิจ หากจะมองแต่ผิวเผินก็คือ การรับทัศนะที่กว้างขวางออกไป การเรียนรู้ปรัชญาชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ และการเพิ่มพูนประสบการณ์ที่ได้รับจากการอ่านหนังสือเท่านั้น แต่ถ้าวิจารณาให้ลึกซึ้งแล้ว งานเขียนประเภทนี้มีคุณค่าแก่จิตใจของผู้อ่าน เป็นจำนวนมากโดยเฉพาะในยามประสบปัญหาชีวิต ชวคิดและปรัชญาต่าง ๆ ที่ได้จากคอลัมน์ประเภทนี้จะเป็เครื่องยึดเหนี่ยวใจและแนะแนวทางการแก้ปัญหาใดเป็นอย่างไร ดังเช่นนักอ่านคนหนึ่งเคยเขียนไว้ว่า

...สิ่งสำคัญที่ข้าพเจ้ารักก็คือแถบบทความในคอลัมน์ ป.ด. ในสยามสมัย ราชสัปดาห์และสัปดาห์วิจารณ์ในพิมพ์ไทยวันอาทิตย์ บทความในคอลัมน์ทั้งสอง เป็นเสมือนที่ขบขาราที่คลอบคลุมประ โดมิในคนที่ผิดหวังมีกำลังใจ ในวันที่จะยืนหยัดต่อสู้กับ โลกและชีวิตต่อไปอย่างหนักสู้อยู่ในห้วงวันต่ออุปสรรคใด ๆ ในเกมชีวิต ชี้ให้เห็นจุดผิดพลาดของอารมณ์ในวัยและสภาพการณ์ต่าง ๆ กัน และแนะนำให้เห็นถึงอันตราย ผิดใจ ผิดเสียที่จะใด

^๑ Whithington, loc.cit.

^๒ Ibid.

หรือไกรบีโนการที่ไซหรือหมกมกับอารมณนั้น ๆ พร้อมนั้นก็พยายามโน้มน้าว
จิตใจมุ่งปฏิบัติปฏิบัติในสิ่งที่ควรปฏิบัติ แยกแยะให้เห็นสิ่งผิดสิ่งถูก
ดีและชั่วอย่างแจ่มแจ้ง

ผู้อ่านอีกคนหนึ่ง เขียนจดหมายถึงบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ไทยรายเดือนว่า

...ไกรโปรดนำจดหมายที่แนบมานี้เรียนต่อ "ส.ส.ส." เจ้าของ
"บทเรียนแห่งชีวิต" ในพิมพ์ไทยรายเดือนฉบับเดือนนี้ด้วย ความจริง
ไม่มีอะไรมากหรือครบสำหรับความกตัญญูในทั่ว ๆ ไป แต่สำหรับผมแล้ว
กอดมันนั้นหากเป็นจริงถึงผมคาดไม่ถึงแล้ว กอดมันนั้นมันยอมหมายถึงชีวิต
ทั้งปัจจุบัน ทั้งอนาคตของผมและครอบครัวด้วย ผมคิดว่า "ส.ส.ส."
คงตั้งใจไม้นอบที่บริการของ เขาไม่ว่าจะเป็นปรัชญาโดยทั่วไปเท่านั้น
แต่ยังช่วยชีวิตคนไข้ใดคนหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ถึงหลายคน ตลอดจนผม
"บทเรียนแห่งชีวิต" ที่ผู้อ่านนั้น อาจถึงมีข้อความต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งและครั้ง เดียวในชีวิตที่ข้าพเจ้า เคยไปนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล
เมื่อ ๑๑ - ๑๒ ปีมาแล้วสัง เกตเห็น เป็นคราวแรกว่าดอกไม้มีบทบาทอยู่
อย่างสำคัญ เพียงใ้ใจในการพักผ่อนของกนไข

วันที่ที่ข้าพเจ้าได้รับช่อดอกไม้ เยี่ยม เกินกว่าความจำเป็น สำหรับนัก
แจกันบน โต๊ะ เล็กในห้องนั้น ก็ขอร้อง โหนดนางพยาบาลนำไปแจกัน
ในห้องอื่นไมใดสนใจอะไรต่อไปอีกจนกระทั่งฟื้นจากการ เจ็บไขไ้ป่วย
ครั้งนั้นสนิท นางพยาบาลใจดีของข้าพเจ้าจึงบอกให้ฟังว่า บรรดา
ที่ใครรับดอกไม้เหล่านั้น ขอให้ขอบใจข้าพเจ้าด้วยที่ช่วยให้มีความสุข

๑ อารมณ พมพฤกษ์, "อาจารย์มาลัย ชูพินิจ ที่ข้าพเจ้ารู้จัก,"

มาลัยอนุสรณ..., หน้า ๑๒๗.

๒ "จดหมาย," พิมพ์ไทยราย เดือน, ๑ (กรกฎาคม, ๒๔๙๒), ๓๒.

ชีวิตก็มีค่ากลับ เป็นที่น่าอนุนาอาลัยกับความสนใจต่อไปอีกสำหรับศรี

หลายปีมาแล้ว เค็ดอีกคนตั้งซึ่งแกนแก้ว เป็นความปวกหัวของบิดา มารดา มาชานานหนักหนา ประสพอุบัติเหตุถูกรถยนต์ชน คอกไม้ ชอตรกที่คนเมานำไปปักแจกันให้แกถูกละเลย ซอที่สองกลับเพิ่ง เริ่มบาน มันเริ่มสลดตาของแก ยิ่งนานวัน ความสนใจในกุ่มใบสีสนและรูป ลักษณ์ของคอกไม้ก็ยิ่งเพิ่มขึ้น จนกระทั่งวันสุดท้ายที่จะออกจากโรงพยาบาล แกก็ตั้งว่าจาวา "คุณแมครับ กลับไปบ้านผมจะปลูกกล้วยกับเย เบอร่า ไทเยะเหี้ยว"

ไม่มีปัญหาว่าท่านพ่อท่านแม่จะไม่ถูกใจหา เนื้อที่ในบ้านไทแก พร้อมทั้ง เครื่องมือ และพันธุ์ไม้ที่จะปลูก อีก ๒ ปีต่อมา เมื่อถึงเวลาที่จะกองเลือก วิชาที่แกจะเรียน ท่านพ่อกถามว่าสมัครวิชาอะไร ลูกชายก็ตอบโดยไม่รีรอ เลยว่า "พฤกษศาสตร์ ครับคุณพ่อ"

กวย เหตุที่ มาลัย ชูพินิจ ใคสร้างงานเขียนประเภทปกิณกะคดีไว้ในยุคแรก ของประวัติหนังสือพิมพ์ของไทย มีผลงานอย่างสม่ำเสมอและเผยแพร่ไปอย่างกว้างขวาง ในหนังสือพิมพ์ทั้งรายวันรายสัปดาห์และรายเดือน ประกอบด้วย เป็นงานเขียนที่มีจุดมุ่งหมาย ที่จะผูกและพัฒนาศีลธรรมระดับจิตใจ ตลอดจนเอกลักษณ์ของประชาชาติไทย เป็นสำคัญ จึงนับไควา งานเขียนประเภทปกิณกะคดีของเขา เป็นผลงานสร้างสรรค์ทั้งแกวงการ ประพันธ์และแกสังคม เป็นผลงานชิ้นเอกที่เสก่ง เกล็ดขงประจำตัวของ เขาเอง โดย ยังไม่มีนักเขียนคนใคสามารถทำไคเท่าเทียมแมจนปัจจุบันนี้

๔. คอดมันสำหรับครอบครัว คอดมันประเภทนี้คองงานเขียนเกี่ยวกับชีวิตใน ครอบครัวของบุคคลที่มีเพศและวัยต่างกัน นอกจากเรื่องราวที่เป็นความรู้ที่นำมาใช้ ประโยชน์ไคแล้วยังมีโลกทัศน์ต่าง ๆ สำหรับบุคคลแต่ประเภทอื่กกวย โภยกแยกคอดมัน /ละ

๑ ส.ส.ส., "บทเขียนจากชีวิต," พิมพ์ไทยราย เดือน, ๑ (พฤษภาคม, ๒๔๙๒), ๑๕.

เหล่านี้ถือกันเป็น ๔ ประเภท คือ

- ๔.๑ คอดัมนสำหรับผู้หญิง
- ๔.๒ คอดัมนสำหรับผู้ชาย
- ๔.๓ คอดัมนเกี่ยวกับเด็ก
- ๔.๔ คอดัมนปัญหาชีวิต
- ๔.๕ คอดัมนสำหรับผู้หญิง

คอดัมนประเภทนี้ เป็นงานเขียนที่เริ่มมาตั้งแต่ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๓ เป็นคนแรกที่หนังสือพิมพ์ไทยใหม่ (รายวัน) ใช้นามปากกาต่าง ๆ กัน เช่น "นายดอกไม้", "ผู้นำ", "เรไร", "นายฉันทนา" เป็นต้น และเมื่อทำงานที่ ประชาชาติ ได้เปิดคอดัมน "เพื่อผู้หญิง" ใช้นามปากกา "เรไร" เนื้อหาของคอดัมนนี้ครอบคลุมกว้างขวางมาก นับตั้งแต่การ เย็บปักถักร้อย การบริหารร่างกาย แบบานและแบบ เครื่องเรือน เครื่องใช้สำหรับสตรีไปจนถึงแฟชั่น (Fashion) เครื่องแต่งกายของสตรีด้วย เช่นในฉบับประจำวันที ๓ พฤศจิกายน ๒๔๗๕ มีภาพแบบเสื้อราตรีตามแบบของแมกกีรูฟ ภาพเตียงนอน โคมสำหรับตั้งข้างเตียงและการบริหารร่างกาย^๒

"ปัญหาชีวิต" โดย "มุสดี" เป็นคอดัมนสำหรับผู้หญิงอีกแบบหนึ่งใน ประชาชาติรายสัปดาห์ มาด้วย ชุพนิชใจวิธีเขียนเป็นจดหมายจากพี่ถึงน้อง แนะนำแนวทางที่ควรประพฤติและปฏิบัติตนของหญิงวัยรุ่น ซึ่งนอกจากจะเกี่ยวกับความรัก การการคบ เพื่อนต่าง เพศแล้ว ยังแนะนำเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยอีกด้วย

^๑ "หน้าของผู้หญิง", ไทยใหม่, ๗ มกราคม ๒๔๗๓, หน้า ๑๕.

^๒ เรไร, "เพื่อผู้หญิง", ประชาชาติรายสัปดาห์, ๑ (๓ พฤศจิกายน, ๒๔๗๕), หน้ากลาง.

ต่อมา เมื่อเราทำงานอยู่ที่บริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด ได้เปิดคอลัมน์ประจำสัปดาห์เกี่ยวกับใน สยามสมัย รายสัปดาห์ โดยในชื่อคอลัมน์เดิมคือ "ปัญหาชีวิต" โดย "ณัฐคี"^๑ และใน พิมพ์ไทย รายเดือน ในชื่อคอลัมน์ว่า "ชีวิตสมรส" โดย "ณัฐคี"^๒ ไซวิธิการ เขียนเช่นเดิมเหมือนกัน ซึ่งขอยกตัวอย่างงานชิ้นหนึ่งดังนี้

ศูนย์วิทยพัชการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ ณัฐคี, สยามสมัย, ๕ (๒ มกราคม, ๒๔๕๕), ๑๓.

^๒ ณัฐคี, "ชีวิตสมรส," พิมพ์ไทย รายเดือน, ๔ (ตุลาคม, ๒๔๕๔), ๒๐.

สมัยของการผูกรัก เป็นสมัยของการวางรากฐานอนาคตของทั้ง สองฝ่าย

สวนหงษ์ นครนายก

อภินิหารของรัก

ต้องคหมายละมับก่อน ซึ่งอาจจะมิอะไร ตกค้างอยู่... พยายามจะอธิบายถึงความหมายของการไว้ตัวและความเคารพตนเองต่อไป

การไว้ตัวและการเคารพตนเอง มิได้หมายความว่าเราจะอยู่บนส้นเท้าท่าทางบึ้งตา แต่ให้รู้ว่าควรจะทำเพื่อตนเช่นไร ในที่เช่นไร ผู้หญิงทุกคนไม่ควรจะลืมว่าระหว่างสมัยผูกพันแต่ละ เป็นสมัยของการวางรากฐานสัมพันธ์ภาพของสองฝ่ายตลอดชีวิต เกียรติ ความสภาพ อ่อนน้อมและอ่อนน้อม ความไว้ตัว และความเคารพตนเอง จึงเป็นสิ่ง จำเป็นมากกว่าความสัมพันธ์ซึ่งจะพึงมีต่อญาติหรือมิตรรัก

อภินิหารที่จะเข้าใจว่า ไม่ม่อกกันทนทานการอันใดออกแต่จิตใจจะมอบให้แกหญิงใด ถึงส่งไปกล่าวการขอให้เป็ภรรยาของเขา ขอขอบตามกฎหมายและประเพณี ที่ใช้คำว่า "กฎหมาย" และประเพณี ก็เพราะว่า หญิงใดที่ยอมตัวไปเป็นสมบัติของชายใด ณขณะนั้น นอกเหนือไปจากนั้น เทากับใจเขาดี การตกลง ซึ่งการยอมก็จะไปลงเอยด้วยนาตาเรตของเขาเสมอ การรักดูแลๆของภรรยาคนเดียว เพราะโดยพฤกษการณของตนเอง ถ้ามันไม่แสดงความรักได้สมรรถภาพของเขา ก็ยอมแสดงถึงความไม่เค็มใจในการรับผิดชอบ หรือความเห็นแก่ตัวเขาเปรียบข้างเดียว

อย่างไรก็ดี ความรักที่ลงเอยในทางผิดประเพณีจะเป็นการดำรงโดยปริยายไม่ว่าจะ ตอหรือไม่วิวก็ตามว่า ความรักนั้นเป็นความรัก ไม่น่าควรแก่การแต่งงาน การผูกพัน ชายประเภทนี้ แม้แต่เสียเปรียบ และเป็นความจืดจางซึ่งต้องชำระด้วยมูลค่าสูง

ในปัจจุบัณนี้ หัวใจเราก็มองว่า ผู้หญิงฉลาดขึ้น ทั้งในทางพูดจา ในทางปฏิบัติ และในทางแต่งตัว ซ่อนนัยเป็นที่น่าสนใจในสิทธิเสรีภาพ ซึ่งเพศเราได้รับมาแต่ของสังคม แต่กลับของอภินิหารแห่ง หล่อ ลุค คับ นพิทา สุข เหวียง สนิบสนิบ อารมณ์ปราศจากความระมัดระวังในการเจรจาโดยนัยหนึ่ง ความหยาบช้าที่แสดงให้เห็นออกมาหนึ่ง มิใช่สิ่งที่ดี ซ้ำยังชอบ ถึงแม้ว่าเราจะได้ รับการศึกษา หรือมิ ผู้หญิงที่พร้อมที่จะรักใคร่ เอะอะนะเหิง วิถีชีวิตในสังคมหรือหมิ่นประมาท ตัวคิดว่าจะเป็นที่ศรัทธา ก็มองใจชายที่สมัคร ดงท้าย จึงมี... ใจเย็น

การซบซิมหันนทาคนแค หรือหงษ์ชาวตอเกยอกบเรองของคน... มิใช่สิ่งซึ่งหญิงเราก่อจะเอาใจได้ เพราะเป็น

ความประพฤติที่ ชายซึ่งเป็นผู้ ชายไม่เคยชอบ การหมกมุ่นด้วยเรื่องท่านอนัน เป็นกาารแสดงถึงมาคร ฐานการศึกษาให้เขาเห็น ว่าคำคำขบเพียงใด ในข้อนอกเหนืออนัน อุตมพรจะตองไม่เอาใจคิดระหว่างกาารแสดงความคิดเห็นในปัญหาใด ๆ อย่างเป็นเสรี กบการซบซิมหันนทา เพราะความหนักแน่นแตกต่างกบราวฟ้าแะดิน

หญิงใดที่คงคด้วย ควบคดั่งกดาวมาแล้ว เมื่อดวงครวณ ชายไปตอกปากดูขอ ก็ยอมพร้อมที่จะพิจารณาคำคำขบ และวางตนอยเห็นออดานะการณนั้นใด ตงแต่คน ผู้หญิงจะตองพิจารณาจนเป็นที่พอใจ ทั้งในปรปร่างของเขา จิตใจของเขา ความประพฤติของเขา และความร้ดกซึ่งมีค่อเขา กอนที่จะถอนวาจาออกไป ในทางรับหรือปฏิเสธ

แต่ถ้าผู้หญิงเราไม่เชื่อว่า มีความเหมาะสมกับผู้ชายนั้นๆ ผู้หญิงเราก็คงจะมีความของอาจ ตกใจ และชื่อตรงพอที่จะปฏิเสธเขา อารมณ์เสื่อเช่นนั้น ถึงจะเป็นพฤกษการณที่สะเทือนใจ และปรารถนาเพียงใดในขณะนั้น ก็ยังเป็นกาารตองว่า เพราะบ็องกันมิให้ชีวิตของคนไปอันปาง แผลกสลายอย่างเร็วสกลในภายหลัง

ถ้าปรารถนาผู้หญิงเรา มองเห็นความรัก ความสุจจาอดอารมณ์สมัคกับผู้ชายนั้นๆ ก็ควรจะอดปากขอรับคำ และรับเห็นเขาได้โดยปราศจากดงเงออีกต่อไป

การแลกเปลี่ยนคำนับสัญญา และคำรับรอง ซึ่งกันและกัน จะนำคนหรือทั้งสองฝ่ายไปสู่ สติของการหมั้น ซึ่งเป็นสมัยของกันวันทีเต็มไป ด้วยความคั่นคั่นอันดี ในชีวิตของคนเรารูเหมือนไม่มีระชะใดเลยจะเต็มไปคือ ความสุขของกาาร กาคหมอบและความร้บเริงจากอภินิหารที่เรียมควาเพื่อวันสกลสืบ เท้าอันในระชะของกาารหมั้น

แต่ในขณะที่เดียวกัน เราจะต้องไม่ตองว่า มันเป็นระชะของอันครายอย่างใหญ่หลวงอีกด้วย ความด้านกถึงใดใด ๆ ก็ตาม จะต้องอยู่ในความควบคุมของสติ สัมปชัญญะ มัญญา ความยังกิด และเงงการณโกลดสักทน้อย ระชะนเป็นระชะที่น่าหม่นสว่า ซึ่งรักกันโกลดการสมรสเขาไปอีกกาาหนึ่ง เป็นระชะของการโกลดสดสันทสนมยังจน เป็คเพียงอชยาศัยใจคอของกันและกันยังจน แต่เห็นคุณงามความดีหรือความบกพร่องของกันและกันยังจน

ความเขายอทนียงใหญ่ที่สุดของบรพตราค สมรสทั้งหลาย อยในการที่ใครจะขวางความระมัด ระวงคดทั้งหลายแหด ทั้งไปตามตมเด็กวางตัว เด็กกาตะตะ และแสดงถึงความสันทสนมชดเชอระหวางกันและกัน เกอบจะเหมือนคนทใดตงงานกนถกคดองตามกฎหมายและประเพณีแล้ว เหลืออชย ก็แต่การรวมประเวณ ซึ่งชขาดกการเป็นกรรมสิทธิ์ของกันและกันโดยสันเขงเท่านั้น แต่เม็ในขอน พกเคยกทราบอย่างททกกันทราบ ว่าหาตายรายทเดียวได้ปลัดอชยให้ถูกใจไปเองชยงมา เสียตาย

จริงอ้อ เป็นขบขบประเพณีอย่างหนึ่ง ที่กั หมั้นควรจะใคร่บโกลาสให้ทำกาารรัก จิตกักันซึ่งกันและกัน ให้โกลดจิตสันทสนมซึ่งกันควาสมัคของกาารผูกมัด แต่เพราะตองไม่ตักพิศุคคือเลอเด็กไปว่า การหมั้นเท้ากับเป็นการสมรสทตองจนทีหนึ่ง ซึ่งเพียงแต่อาารร่วมประเวณเท่านั้นซึ่งจากไป

จากพิมพ์ รุกขกุ่มพร
"ผลดี"

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า มาลัย ชูพินิจ ในนามปากกาธองสกริและในงานเขียนสำหรับสตรี มีแนวการเขียนที่สภาพละมุนละไมและเข้าใจจิตวิทยาของสตรี เป็นอย่างยากที่นักเขียนชายคนใดจะเข้าถึง จนผู้อ่านไม่สามารถจะจับใจจากตอนหนึ่งตอนใดว่า มีกิจการเขียนของผู้ชาย และนี่คือความกึกของผู้ชาย นับเป็นการสวมวิญญาณของ "มุสตี" ผู้สาวที่มีความรักและห่วงใยน้อย "อหฺมฺพร" ใคอย่างสมบทบาทยิ่ง

๔.๒ คอลัมน์สำหรับผู้ชาย เป็นคอลัมน์ที่มีมาพร้อมกับคอลัมน์สำหรับหญิง ใน ไทยใหม่ รายวัน ไซ้ช้อคอลัมน์ว่า "หน้าของคนหนุ่ม" โดย "เรไร"^๑ เป็นขอเขียนเกี่ยวกับทีทัศน์และเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้ชายควรรู้ รวมทั้งสอนกีฬาประเภทต่าง ๆ เช่น กีฬามวย เป็นต้นและต่อมาได้เปิดคอลัมน์ "เพื่อผู้ชาย" โดย "เรียมเอง"^๒ ที่ ประชาชาติรายสัปดาห์ อีกคอลัมน์หนึ่ง

๔.๓ คอลัมน์เกี่ยวกับเด็ก เป็นคอลัมน์เกี่ยวกับจิตวิทยาของ เด็ก รวมทั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านและโรงเรียน เริ่มมีใน ประชาชาติรายสัปดาห์ ไม่มีช้อคอลัมน์เฉพาะ เพียงแต่กล่าวหาศหัวเรื่องครั้งละเรื่อง เช่น "จะสอนกามารมดแก่เด็กทานอย่างไร"^๓ เป็นต้น ต่อมา มาลัย ชูพินิจ ได้เปิดคอลัมน์ประเภทนี้ที่ พิมพ์ไทยรายเดือน ไซ้ช้อคอลัมน์ว่า "บ้านและโรงเรียน" โดย "มุสตี" ซึ่งลักษณะการเขียนแต่ละบทแต่ละตอนแสดงออกถึงความเข้าใจในจิตวิทยาของเด็กและความเข้าใจใจสของผู้อ่านที่มีควเยาวชนใดเป็นอย่างดีจนไม่นาเชื่อว่า ผู้เขียนเป็นเพศชาย ซึ่งธรรมชาติและลักษณะสังคมไทย ตลอดจนงานประจำของผู้อ่านไม่เปิดโอกาสให้ใดไกลชีวิตเด็กจนรู้ถึงถึงความต้องการและธรรมชาติของเด็กตลอดจนการอบรมโนมนานา

^๑ เรไร, "หน้าของคนหนุ่ม," ไทยใหม่ (รายวัน), ๑ มกราคม ๒๔๗๓, หน้า ๔๔.

^๒ เรียมเอง, "เพื่อผู้ชาย," ประชาชาติรายสัปดาห์, ๑ (๑๒ พฤษภาคม, ๒๔๗๔), หน้ากลาง.

^๓ มุสตี, "จะสอนกามารมดแก่เด็กทานอย่างไร," ประชาชาติรายสัปดาห์, ๑ (๒๒ กันยายน, ๒๔๗๔), หน้ากลาง.

เด็กให้ เป็นไปในแบบแผนที่ค้างงและถูกต้องอย่างคี่เช่นนั้น ซึ่งจะชอยกตัวอย่างงาน
อันหนึ่งให้ เห็นดังนี้:-

โกหกปกขม เป็นโรคและนิสัยเสียอย่างประหลาดทั้งสำหรับ เด็กและ
ผู้ใหญ่ ถึงกระนั้นเราก็ไม่ควรที่ตระหนกตกใจ เกรี้ยวกราด หรือหัวเสีย
เมื่อปรากฏว่าพ่อมดหรือธิดาสุกที่รัก เริ่มหัดโกหก เด็กแทบทุกคน เป็น
ควยกันทั้งนั้น ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่ง

โกหกแบ่งออก เป็นหลายประเภท แต่ละประเภทก็มีเหตุผลอยู่ในตัว
ของมันเอง เด็กที่เขาวัวร้ายอาจพูดในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง เพราะมอง
ตามภาพในมโนคติ อันเด่นชัดอยู่ในความคิดของเขา บอยครั้งที่เคียว
เด็กพูดเท็จก็เพราะว่าพิทวงงงงวยสับสนอดหมานไปหมด ในเกมของ
การสมมุติ ไม่สามารถจะแยกออกไควาของจริงคั้งกันที่ตรงไหน และเรื่อง
"คี่ต่าง" สิ้นสุดตรงไหน เวลาเท่านั้นจะรักษาโรคโกหกประเภทนี้ให้หาย
ไปได้ วิธีแก้คี่ อยู่ที่บิคามารคา ที่เดียง หรือผู้ปกครอง แสดงให้เห็น
ว่าสนใจในเกมที่เด็กเล่น บอยเป็นเด็กกับแกและช่วยไปไคว่สำนึกว่านั่น
เป็นการ "เล่น" ไม่ใช่ชีวิตจริง

เด็กที่โตขึ้นไปหน่วยอาจจะโกหก เพราะรู้ว่าเจ็ดขวบฉลาดไม่ถึงขนาด
ที่เราปรารถนาจะให้แก เป็น บางทีแกอาจจะไควนทานยกยของสรร เสริฐ
ที่ขายหรือของสายของแกแกก็ฉิฉาวิชา แกอาจจะพยายามแฉงขันให้
เก่งกว่าสมาชิกทุกคนในครอบครัว แต่เพราะว่าสมองที่บหรือเขาวัว
แลนไม่เท่า ก็ยากที่จะทันคนอื่น ๆ ไคว่ ความที่บของสติปัญญา มีไคว่
ความฉิฉาของ เด็กเอง เหตุผลของนี้เองอาจจะนำไปสู่การพูดเท็จ
เพื่อหวังการยกยของจากทานซึ่ง เป็นผู้ปกครอง วิธีแก้โกหกประเภทนี้
อยู่ที่พยายามสรร เสริฐ เย็นขอแกในทางที่ถุก เทาที่จะทำได้ พยายาม
สอดลิสองไปในความคิดความอ่านของแก ไคว่ สักว่าทานเห็นแก เป็นคน
เจ็ดขวบฉลาด อาจจะทำอะไร ๆ สำเร็จทุกอย่าง ตามไคว่ความพากเพียร

พยายามพูด ส่งเสริมให้แก่มากำลังใจ แสวงหาเห็นว่าท่านฝากหูใจ
ในตัวแก ช่วยในแกเชื่อมั่นในตัวเอง

เพราะว่า ขณะใดที่เด็กใดสักคนหนึ่งมาว่า หนีไปบดขยี้ ขณะนั้นท่าน
อาจต้องการ เวลาแรมปี สำหรับบดขยี้ให้เดือนหายไปจากความรู้สึก

คุณ เหตุของการพูดเท็จอีกอย่างหนึ่งมาจากความกลัว ทั้งนี้ย่อมหมายถึง
ต่อไปควยวามีคิมารคาง เป็นคนเคร่งครัดในระเบียบ หรือประเพณี
จัด และบางทีก็อาจจะไม่เป็นที่นิยมในการตัดสิน หรือแสดงความคิดเห็น
เด็กจะหมดความไว้วางใจในคิมารคาง และผูกโกรธง เช่นนั้น
และเพราะฉะนั้นก็หมายความว่า ท่านจะสามารถเข้าใจเหตุผลของ
แกได้ไม่ว่าจะทำอะไรลงไป

อย่าลงโทษหรือบ่นว่าให้แก่กระเทือนใจ ทำเป็นไม่ว่าอะไรหรือแสดง
ให้แกเห็นก็ว่า จะเข็ดล็ดแกอย่างไรได้ เมื่อวันหนึ่งผู้กวจริงรุ่งขึ้นอีก
วันพูดเท็จ

บิตามารคางโดยมาก มักจะตีโพยตีพายไปควยความเข้าใจผิดว่า
เด็กที่หักไปบดขยี้แต่เด็กก็กลัวมาข้างต้น โศกสิ้นจะกลายเป็นคน
ซึ่งลอลอลง ความจริงหาใช่เช่นนั้นไม่ มันเป็นเพียงระยะหนึ่ง ซึ่งชีวิต
ของเด็กจะคงนาน ถ้าหากได้รับการดูแลแก้ไขให้ถูกทาง ก็จะไม่มียอด
คิดครุ่นเนื่องไปถึงนิสัย เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่เลย?

๔.๔ ลอร์ดัมปัญหาชีวิต เป็นลอร์ดัมตอบปัญหาชีวิตซึ่งส่วนมาก เกี่ยวกับความรัก
ของหนุ่มสาว เริ่มพบในหนังสือพิมพ์ ประชาชาติรายสัปดาห์ ไขข้อลอร์ดัมว่า "ปัญหาชีวิต"
คุย "เรไร"^๒ เป็นลอร์ดัมที่มีใคร่เป็นประจำ ลักษณะเป็นการ เพิ่มลอร์ดัมใหม่ ได้เต็ม
นาหนังสือพิมพ์มากกว่า เป็นลอร์ดัมประจำ เช่นลอร์ดัมอื่น ๆ

^๑ ผุสกี, "บ้านและโรงเรียน," พิมพ์ไทยรายก่อน, ๑ (เมษายน, ๒๔๘๒), ๒๗.
^๒ เรไร, "ปัญหาชีวิต," ประชาชาติรายสัปดาห์, ๓๐ (๑ ธันวาคม,
๒๔๗๕), ๕.

มาลัย ชูพินิจ เปิดกลอนประเพณีดีใน ประชามิตร-สุภาพบุรุษ ใจชื่อ
 กลอนว่า "ความไม่ไว" โดย "อมา" วิธีตอบปัญหาของ เขา ไชยเมื่อก่อนกลอน
 ตอบปัญหาชีวิตที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งลงพิมพ์ลงมาจากผู้ถามก่อนแล้วจึงตอบ มาลัย
 ชูพินิจ ใจวิธีขยักขยักหมายผู้ถามใหม่แต่เนื้อหาโดยยลพล เขา ใจปัญหาใดแล้วตอบใน
 ตอนท้าย ถึงตัวอย่างการตอบปัญหาฉบับหนึ่งดังนี้.—

ภักตถอง

"สุกสูงสัย" เป็นสาวชาวสวนบานในคลองมอญธนบุรี เมื่อสักสี่เดือนมานี้
 แรกเห็นคนหนึ่งชื่อกับ "สุกสูงสัย" ไปพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน "เขา" เป็น
 ข้าราชการ โสภณมีฐานะดีตกาน "สุคา" เอง เป็นคนสวยและมีการศึกษา
 ดีด้วยเหมือนกัน แต่ขณะนี้อยู่กับบ้านช่วยบิดาคูแตร เรือสวนและดูจาง
 จนออกจะเป็นสาว "ดาสมัย" มากสักหน่อย "เขา" ไปพักอยู่ได้ ๒ เดือน
 เตะก็เกิดรักกับ "สุคา" แต่ยังหาใจจักการ โดย เปิดเผยใหญ่ใหญ่ไม่
 จน "เขา" กลับบ้านทางพระนคร ทั้ง ๒ ยังคิดต่อกันทางจดหมายและนานๆ
 "เขา" ก็ไปเยี่ยม "สุคา" เสียครั้งหนึ่ง ถ้า "สุคา" ถามเขาว่า เมื่อไร
 จะจักการ สูดและสมรสให้เรียบร้อย "เขา" มักหาเรื่องอันมากอบ เกิดอน
 หนัก ถ้าถูกชะยันชะยอนหนักขึ้นก็ตอบว่า เขาอาจจะถูกส่งไปศึกษาเพิ่มเติม
 ที่ต่างประเทศในเร็ว ๆ นี้ และผู้ใหญ่ทางราชการไม่ประสงค์จะให้คนที่
 สมรสแล้วไปเลย เขาจึงกลัวว่าถ้าสมรสก่อนก็จะเป็นการขัดขวาง
 ประสงค์ของผู้ว่านางเหนือ ดังนี้ เมื่อ "สุคา" สืบได้โดยหลักฐานที่
 ควร เชื่อว่า ขอแก้ตัวของ "เขา" เป็นสาเหตุเหลวไหลทั้งเรื่อง "สุคา"
 จึงอยากทราบว่า "เขา" คล้ายรัก "สุคา" เสียแล้วหรือ ในเมื่อเขา
 เองเป็นคน "กอนก่อน" และเมื่อยังอยู่ที่บ้าน "สุคา" เขาไม่เคยแสดง
 ความเฉยชาเช่นนี้ "สุคา" จะเลิกเกี่ยวข้องกับเขา เสียหรือ ในเมื่อ
 เขาก็ยังไม่เคยเคยปากเลิก "สุคา" เป็นแต่ทางเห็นและเขา เขายังขึ้น
 ทุกขณะ

"อูมา" ว่า ตามคติคติที่สงสัยว่า เขาจะกลายความรักเสียแล้ว ความไม่ใกล้ชิด การขวยเหลือกัน วยรักและแสงจันทร์อาจทำให้ผู้ชายที่ไม่เคยรักจะรักทั่วแต่งงานกับหญิงคนใดหัวหมอนขึ้นมาจนออกปากฝากรัก และผูกมัดตัว เขาเองกับหญิงอย่างงายกาย โดยเฉพาะรายที่ผู้หญิงเป็นคนคือกรรมกา แต่พอพระอาทิตย์ขึ้น เขาโคสคติตามเก็บก็จะเกิดครวนหาวิธีหลบเลี่ยงกันเรื่อยไป ถ้าผู้ชายรักผู้หญิงยอมจะไม่เฉื่อยชาเรื่องแรงวันสมรส เราจะไม่กลัวอุปสรรคอะไรเลย ตลอดวงการขาดแคลนในเรื่องเงินทองทั่วไป ทุกๆอะไรจะทุกข์ยากกับการหนอยกับสามีผู้ไม่ต้องการเมียมากไปกว่า "กูรักตลอด" หรือ "เพื่อนเอน" บางเวลาเท่านั้น "อูมา" ขอแนะนำให้ท่านรีบฉวยโอกาสแรกที่เขา เปิดให้กลอนปดอยเราเสีย เป็นการ เลาบยูกกว่าที่จะเสี่ยงตัวไปคอยรับบาปเบื้องหน้า

ต่อมา เมื่อร่วมทำงานหนังสือพิมพ์ โบว์แดง กับสันต์ ท. โทมอดบุตร มาลัย ชูพินิจ ได้ทำหน้าที่ตอบปัญหาชีวิตอีกในคอลัมน์ "อูมาตอบปัญหาชีวิต"^๒ ลักษณะของคอลัมน์เป็นแบบเดียวกับ คอลัมน์ "ความในใจ" โดย "อูมา" ใน ประจักษ์-สภาพบุรุษ ดังกล่าวแล้ว

๕. คอลัมน์หนังสือ เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับวงการหนังสือโดยทั่วไปทั้งของไทยและต่างประเทศ มีบทวิจารณ์หนังสือบ้างในบางครั้ง มาลัย ชูพินิจ เขียนคอลัมน์ประเภทนี้ มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ แต่มิได้เขียนติดต่อกัน ผลงานที่ปรากฏในปีใดก็ตาม คอลัมน์ "หนาของนักแต่งหนังสือ" โดย "มาลัย ชูพินิจ" ในหนังสือพิมพ์ ผู้นำ ซึ่งเขาเคยเขียนวิจารณ์หนังสือเรื่อง "สงครามชีวิต" ของ "ศรีบูรพา"

^๑ อูมา (มาลัย ชูพินิจ), "ความในใจ," ประจักษ์ - สภาพบุรุษ, ๓ (๑๒ กรกฎาคม, ๒๔๘๕), ๑๐.

^๒ อูมา, "อูมาตอบปัญหาชีวิต," โบว์แดง, ๒ (๘ สิงหาคม, ๒๔๘๖), ๕.

ไว้อย่างน่าอ่าน^๑

มาดัย ชูพินิจ เขียนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสืออย่างจริงจัง เมื่อทำงานที่บริษัท ไทยพาณิชย์ จำกัด โดยเปิดคอลัมน์ "หนังสือ" โดย "หนอนหนังสือ" ใน พิมพ์ไทยรายเดือน และ สยามสมัยรายสัปดาห์ วิธีเขียนส่วนใหญ่เป็นการเขียนถึงแง่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวรรณกรรม เช่น ในหัวข้อว่า "ท่านจะอ่านอะไรในรอบนี้ - เลื่อนหนังสือจากอากาศ" เป็นการเล่าถึงรสนิยมในการอ่านหนังสือของบุคคลสำคัญของโลก เช่น เคว็ค ลอยด์ บอร์ช อัครราชทูตอังกฤษ และพระยาพหล - พดพยหเสนา เป็นต้น และแนะนำว่าหลักการอ่านหนังสือในยามพักผ่อน คือ เลื่อนอ่านหนังสือที่ไม่ทิ้งปัญหาไว้ให้ขบคิดกังวลใจ^๒ บางฉบับ เขียนแนะนำผู้ปกครองให้ เลื่อนซื้อหนังสือให้เด็ก เพื่อจะได้อ่านหนังสือที่ดี และแนะนำสำนักพิมพ์ที่พิมพ์หนังสือ ที่มีคุณค่าขึ้นใหม่ เช่น "มานบังกา" "กาหลงรัง" ของ "สันต์ เทวรักษ์" "ปักกิ่ง นครแห่งความหวัง" ของ สก คุรมะโรหิต และพระราชนิพนธ์บางเรื่องของรัชกาลที่ ๕ และที่ ๖ เป็นต้น^๓ บางครั้งเป็นการตอบจดหมายของผู้อ่านที่เขียนถามมา เกี่ยวกับกิจการประพันธ์ ซึ่งเขาได้ตอบไปอย่างละเอียดพร้อมทั้งยกตัวอย่าง เรื่อง ของตนเองประกอบคำอธิบายด้วย^๔

มาดัย ชูพินิจ ไม่ค่อยจะเขียนวิจารณ์หนังสือบ่อยครั้งนัก นอกจากการวิจารณ์ เรื่อง สงครามชีวิต ของ "ศรีบูรพา" และ ปริทรรศน์แห่งวรรณคดีไทย

^๑ มาดัย ชูพินิจ, "หนาของนักเลงหนังสือ," ผู้นำ, ๑ (๒๕ มิถุนายน, ๒๔๙๕), ๒.

^๒ "หนอนหนังสือ" (มาดัย ชูพินิจ), "หนังสือ," พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (พฤษภาคม, ๒๔๙๒), ๑๑.

^๓ หนอนหนังสือ, พิมพ์ไทยรายเดือน, ๑ (มิถุนายน, ๒๔๙๒), ๑๑.

^๔ หนอนหนังสือ, สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑๒ (๒๒ พฤศจิกายน, ๒๕๐๕), ๕๑.

ของ "นายคำรา ๓ เมืองโต" ถึงกล่าวแล้ว เขามักจะเขียนเป็นเชิงแนะนำมากกว่า
วิจารณ์ เช่น แนะนำหนังสือ เรื่อง เดือนดวงใหม่ ของ "ร. จันทิมพะ" ^๑ เป็นต้น

๖. กอดัมน์วิจารณ์โทรทัศน์ กอดัมน์ประเภทนี้ เขาเริ่มเป็นครั้งแรกที่บริษัท
ไทยพัฒนารายการจำกัด โดย เขียนกอดัมน์ "โทรทัศน์" ใน สยามสมัยรายสัปดาห์ ใช้นามปากกา
ว่า "แตน" ^๒ และกอดัมน์ชื่อเดียวกันใน พิมพ์ไทยปลายสัปดาห์ ใช้นามปากกาว่า "ตอ" ^๓

วิธีเขียนกอดัมน์วิจารณ์ข้าง เขา เป็นการ เขียนแบบตรงไปตรงมาทั้งการคิดและ
ชม แม้จะมีการใช้คำรุนแรงสักบ้างแต่ก็เป็นไปโดยสภาพและไม่รุนแรง ในกรณีที่มีการ
คิดนั้นก็มัก เสนอความผิดเพี้ยนและแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องควร ใจหาย ซึ่งจะไม่ไปจากตัวอย่าง
ต่อไปนี้

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๕ พฤษภาคม นี้ ผู้มีโอกาสโคจรรายการวิทยุ
โทรทัศน์ของไทย ที่ ว.ค. จะได้เห็นฉากของศิลปินอเมริกันที่ในสายตาของ
เราชาวไทยสุดจะ เรียกว่าศิลปินโค โดดักนำเอาฉากนำนักแสดงโทรทัศน์
ทั้งหลายอย่างมโหฬาร ความจริงครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีการนำเอาการ
เต้นรำอัน เรารอนและรุ่มร่ามของอเมริกันอันมีชื่อว่า "รอกแอนด์โรลด์"
เขามาอวดอวดคล้ายแก่แฟนโทรทัศน์ทั้งหลาย เป็นแต่ เพียงว่าครั้งนี้ เป็น
ครั้งที่มีความมโหฬารกว่าครั้งก่อน ๆ เท่านั้น

แล้วก็การที่โคด เห็นวัฒนธรรมแบบใหม่ทันสมัยไทย ใกรับการถ่ายทอดมา
จากต่างประเทศเหล่านี้ มีโอกาสโคจรปรากฏตัวของมันออกมาทางรายการ
วิทยุ โทรทัศน์ของสถานีวิทยุ โทรทัศน์ไทยที่ ว.บอยครั้ง เหลือเกิน ทำให้เรา

^๑ หนองหนังกี่, สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑๖ (๒๑ พฤษภาคม, ๒๕๐๕), ๕๕.

^๒ แแตน (มาดัย ชูพินิจ), "โทรทัศน์," สยามสมัยรายสัปดาห์, ๑๒ (๘ กันยายน, ๒๕๐๐), ๕๓

^๓ ตอ, (มาดัย ชูพินิจ), "โทรทัศน์," พิมพ์ไทยปลายสัปดาห์, ๑ (๒๖ พฤษภาคม, ๒๕๐๐), ๒๔.

อดคิดไม่ควา ราชการของบริษัทไทย ที.วี.ทีจะนำออกฉายทอดทาง
วิทยุ โทรทัศน์นี้ สมควรอย่างยิ่งที่จะไ้มีการพิจารณาถกกันเรื่องกันเสีย
ใหม่เป็นอย่งยิ่ง เพราะว่าการ เพิกเฉยไม่สนใจโดยค้ ปล่อยให้ ราชการ
แต่ละรายการถูกนำมาฉายทอด โดยไม่ไ้คำนึงถึงถือธรรมเนียมดีของไทย
เราเองบาง แม้จะไม่ตั้งใจแต่ก็มีส่วนเผยแพร่วัฒนธรรมอันรุ่มรามของ
ต่างประเทศให้แกทุกคนทั่วไป แทนที่จะเผยแพร่วัฒนธรรมอันดีของเรา

บ่อยครั้งเหลือเกินที่อยู่ ๆ แม้ในเวลาบรรเลงเพลงดนตรีที่ถือว่า
คนกำลังมีชื่อเสียงก็กักกองหน้าหน้าของเมืองไทย เราจะพบการนำเอา
หนุ่มจึง เหลนบางไม่ไช่จึง เหลนบาง เขามา "เตนร่า" ใหญ่ เป็นการ
แทนที่มองแล้วไม่รู้ว่าเสนอทองการให้เรากู เพื่อประโยชน์ใดนอก
จากจะให้เราปดง

เราหวังใจเป็นอย่างยิ่งว่า บริษัทไทย ที.วี.ที.คงจะยินดีรับเรื่องนี้ไว้
พิจารณาบาง เป็นแน ว่ามีความสมควรหรือไม่สมควรแค่ไหน ในการ
นำเอาวัฒนธรรมต่างประเทศซึ่งแม้ในประเทศของเขาเองก็ไช่จะ
ตอนรับกันเท่าไร เขามาเผยแพร่เสียจนผิดวัฒนธรรมอันดีของเรา เสียเลย
เหมือนไม่เห็ดียวแ

๗. คอลัมน์ เบ็ดเตล็ด คือคอลัมน์สั้น ๆ ที่มีเนื้อหาสาระต่าง ๆ กัน
ลักษณะ เป็นงาน เขียนที่ เพิ่ม เติม เขามาในหน้าหนังสือ เพื่อให้ เต็ม เนื้อที่ เป็นวัคถุประสงค์
แรกและ เพื่อความบันเทิงของผู้อ่าน เป็นวัคถุประสงค์รอง คอลัมน์ประเภทนี้คิดแก่

๗.๑ คอลัมน์ข่าวสั้น งานเขียนประเภทนี้ของมาลัย ชูพินิจ มีตั้งแต่ระยะ
แรกเริ่มของชีวิตการประพันธ์ของเขาคือราว พ.ศ. ๒๔๗๕ ลงพิมพ์เฉพาะในหนังสือ
พิมพ์ที่เขาทำงานประจำอยู่ควยเท่านั้น เช่น ผู้นำ มีคอลัมน์ชื่อ "พิศดูโลกสังเวชโล-
เวทนา" เป็นขอกความสั้น ๆ ชวนคิด ชวนขัน เช่น

เสน่ห์แบบสมัยใหม่ เจียม

สตรีของเราได้สร้างสมัย เสน่ห์มาแฉกวย เสื่อแฉสน ค่ายจีนและ
ม่วงลงสูงเหนือเขา ซาฟเวาขอแนะนำ เสน่ห์แบบใหม่ที่สุดของ เจียม
ยังอดอีกอย่างหนึ่งคือ ผูกอกกะพรวนที่ซอเขา
ผู้ชาย เราชอบมองในท่า เสน่ห์ เสนมอ

รส เขียว เวลา!

นักทอง เทียบรวมโลกผู้หนึ่งแดงว่า เหตุการณ์ในกรุงมอสโโคว
เวลานี้สงบ เจียมหนักหนา... เจียมจนกระทั่งถูกขอมปลุกองมาก้อาจไคยีน

นักประพันธ์ของเรา

สิ่งที่พวกนักประพันธ์ เราต้องการหนักหนาที่สุดคือ เสียงแตสวแมก
ควาศัว "ง" ผิดไปนักเกี่ยว เท่านั้น...

และในหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกันนี้ มาดัย ชูพิจ ใคเขียนคอลัมน์ประเภท
เกี่ยวกับเด็กคอลัมน์หนึ่ง ชื่อ "คนละเหลี่ยม คนละกู"^๒ ควบดักขณะการ เขียนที่เป็น
ชดถักและชำฉั้น เชนกัน

เมื่อมาทำหนังสือพิมพ์สภาพบุรุษ (รายวัน) มาดัย ชูพิจ ใคเปิดคอลัมน์
ประเภทชัคกอ เป็นเรื่องชำฉั้น ไทช้อคอลัมน์ "กำสुकทหาย" โดย "แกน" ไปรยหัว
คอลัมน์ว่า "ถึงลอกลอดเพียง กดเยียงวิฉิตหาย... คสิตสมิต" เชนฉบับหนึ่ง เขียนว่า

^๑ นายฉันทนา, "พิศดูโลกสัง เวชโ-เวทนา", " มูเนา, ๑ (๓ ธันวาคม, ๒๔๓๕), ๓.

^๒ นายฉันทนา, "คนละเหลี่ยม คนละกู", " มูเนา, ๑ (๑๗ ธันวาคม, ๒๔๓๕), ๓.

จนทรัพย์เดียวกับปัญญา

ไม่คงไปถนัดหัว เมืองไกล ๆ อยู่ในระแวกและสิ่ง เกิดให้มีความหมาย
เราก็จะโอบอุ้มเรา เดินกันอย่าง เงื่องหงอย สดโสดเห็นจิตใจภายใน
... "หนังสือพิมพ์ไทย"
วามันช่างไม่พอเลย ทุกเดือน ทุกเดือน

เมืองเงินเมืองทอง

ทุนเงินห้าห้า เรือ เพราะเงินไม่แข็ง... "วารสารพิมพ์"
กลุ่พระช่วย

๑.๒ ควอดัมความรุ่มรวยตัว โด่แกดอดัม "รวมโลกใน ๕ นาที" โดย
"นายฉันทา" ในหนังสือพิมพ์ ผู้นำ ตัวอย่าง เช่น
ละกาชาน ประมุขรองแอกมหมักในกิน เกี่ยวตั้ง ๒๘, ๐๐๐, ๐๐๐ คน เวदानี
มีพิมพ์พิมพ์และ แพรชนิดจินดา เป็นสมบัติอยู่คือ เป็นราคา เงินมากกว่า
๑๒๕, ๐๐๐, ๐๐๐ บาท.

ปลาที่ขาย เป็นอาหารอยู่ตามตลาดต่าง ๆ ในเกาะนี้ในทุกวันนี้ มีประมาณ
๒๐๐ ชนิด

เมืองมัย เค็นซ็อกใน เกาะชวาที่มีส่วนพร รอดเหตุภษชาติที่งามและดีที่สุดในโลก
ทั้ง เป็น เมืองที่ เกราะเหล็กมีฝน ไปรยดงนาทวันตลอดปีด้วย

๑.๓ ถอดัมเนนิทาน โชนามปากกาว่า "นายฉันท" ใน ประชาชาติราย
สัปดาห์ ส่วนมาก เป็นนิทานของญี่ปุ่น สรุปรุชกคิดไวทหาย เรือง เช่น เรือง "ความมั่งคั่ง"

๑. ฉันท, "คำสุดท้าย," สุภาพบุรุษรายวัน, ๑๐ สิงหาคม ๒๔๘๒, หน้า ๑๒.

๒. นายฉันท, "รวมโลกใน ๕ นาที," ผู้นำ, ๑ (๒๑ พฤษภาคม, ๒๔๗๕), ๑๘.

๓. นายฉันท (มาดัย ชูทธิจ), "ความมั่งคั่ง," ประชาชาติรายสัปดาห์,

๒๔๗๕), ๑๐.

เลาถึงความซื่อสัตย์กตัญญูที่ของพนักงาน เก็บและรักษา เงินคนหลัง ของคนรัก ใตักยวี่
 แห่งผู้ป็น โภปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อตรง ไม่นำเงินหลวงมาปะปนกับ เงินส่วนตัวและ
 รักษาหน้าที่ของตนอย่างถึง จนในที่สุดได้รับแต่งตั้ง เป็นเสนาบดี ทายเรื่อง มาดัย
 ชูพินิจ ไศสรปกติ เตือนใจจากนิทานเหล่านี้เป็นขอ ๆ ควบภาษาที่เขาใจง่ายสำหรับ
 เด็ก ทำให้จดจำขึ้นนี้ นอกจากจะให้ความบันเทิงแก่เด็กแล้ว ยังให้คติและหลักในการ
 ประพฤติตนแก่ เด็กอีกด้วย

นอกจากงานเขียนคัดัดมันประเภทที่มีชื่อคัดัดมันดังกล่าวแล้ว ยังมีประเภทที่
 ดังชื่อตาม เนื้อหาของ เรื่องอีกด้วย เช่น ปกิดกะคดี เรื่อง "สงครามของมูตึง"
 ซึ่ง เป็นชกคิดจากชาว ไปแดนคะจะ เกดตมตึง เป็นทหารประจำการ เป็นเตน

จากคัดัดมันประเภทต่าง ๆ ที่ไกรรวบรวมไว้ เท่าที่มีหลักฐาน เหลืออยู่
 เป็นเครื่องแสดงให้ เห็น เห็นชัควา มาดัย ชูพินิจ เป็นนักหนังสือพิมพ์ในยุคนแรก
 และคนแรกที่พยายามจะสร้างงานเขียนคัดัดมันประเภทต่าง ๆ ให้ปรากฏอยู่ในหน้า
 หนังสือพิมพ์ของไทย ควบความพยายามอย่างสม่ำเสมอและควบความคึกที่จะสร้าง
 สิ่งใหม่ ๆ ในวงการหนังสือพิมพ์ของไทย เป็นการกระทำที่ควรจะเรียกไควา
 เป็นการสร้างสรรค์ที่มีคุณค่าแก่วงการนี้เป็นอย่างยิ่ง ทั้งแสดงถึงความสามารถ
 ความรอบรู้ในท่วงการ ของตัวผู้เขียนเองอย่างชัดเจน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานแปล

มาดัย ชูพินิจเริ่มงานแปลรวมๆ กับการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นของเธอ คือ ตีพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๖๕ ผลงานแปลในระยะแรกเริ่มนี้ได้แก่เรื่องสั้นชื่อ สามวันจากนารี ซึ่งตีพิมพ์ ใน กิตติ์ไทย ฉบับเดือนมิถุนายน ๒๔๖๕ และ สี่เอนท์นางละคร ใน สยามนิกร ฉบับเดือนตุลาคม ๒๔๖๕ เป็นต้น

หลังจากนั้นเธอก็เริ่มสนใจในงานเขียนของ แมรี กอเรลลี (Marie Corelli) นักเขียนชาวอังกฤษผู้มั่งคั่งเสียง โดยทดลองแปลเรื่องสั้นก่อน เช่นเรื่อง บุตรแก่เรียน จาก The Stepping Stone ตีพิมพ์ จาก The Whithering of a Rose และ ไปดาวไกล จาก The Distance Voice เป็นต้น เมื่อได้ผลเป็นที่พอใจแล้วจึงเริ่มแปลและเรียบเรียง เรื่อง เจ้าสาว จาก The Wormwood เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๔๗๑ แปลจบในเดือน มีนาคม ปีเดียวกัน แล้วมอบให้สำนักพิมพ์นายเทพปรีชาจัดพิมพ์จำหน่าย

เจ้าสาว ฉบับพิมพ์ครั้งแรก ได้แบ่งออกเป็นเล่มเล็ก ๆ ๕ เล่มจบ ได้รับความนิยม จากผู้อ่านเป็นอย่างมากจนต้องพิมพ์ใหม่เป็นครั้งที่ ๒ ใน พ.ศ. ๒๔๘๗ และครั้งที่ ๔ ใน พ.ศ. ๒๕๑๐

ผลงานแปลชิ้นสำคัญต่อมาคือเรื่อง เตอมา ซึ่งแปลจากเรื่อง Thelma ของกอเรลลี เช่นเดียวกันใน พ.ศ. ๒๔๗๕ ลงพิมพ์เป็นตอน ๆ ใน สยามนิกร แต่หลังจากแปลได้เพียง ภาคแรก สยามนิกร ก็หยุดกิจการไปชั่วคราว ทำให้ มาดัย ชูพินิจระงักการแปลไปหลาย จนกระทั่งสำนักพิมพ์พหุชนพานิชมาคิดชวนนำไปพิมพ์เป็นเล่ม เขาจึงแปลต่อให้จบจบใน พ.ศ. ๒๔๘๕

แมรี กอเรลลี, เจ้าสาว, แปลจาก The Wormwood, โดย "แม่อนงค์" (มาดัย ชูพินิจ) (พระนคร, แพร่พิทยา, ๒๕๑๐), หน้า (ก).

เรื่องเดียวกัน, หน้า (ก)-(ค).

แมรี กอเรลลี, เตอมา, แปลจาก Thelma, โดย "แม่อนงค์" (พิมพ์ครั้งที่ ๓, พระนคร, คณังวิทยา, ๒๕๕๓), หน้า ก-ข.

ต่อมาในพ.ศ. ๒๕๕๓ มาลัย ฐปินใจได้แก้ไขเพิ่มเติมและเรียบเรียงภาคที่ ๒ ใหม่ เพื่อให้สมบูรณ์และมอบให้สำนักพิมพ์คลังวิทยาพิมพ์จำหน่ายเป็นครั้งที่ ๓ ต่อจากนั้นได้มีการพิมพ์ซ้ำอีกจนถึงครั้งที่ ๖ โดยสำนักพิมพ์กวางหนาใน พ.ศ. ๒๕๖๔

นอกจากการแปลเรื่องของคอเรลล์แล้ว มาลัย ฐปินใจยังได้นำเรื่อง The Sorrow of Satan ของนักเขียนคนเดียวกันนี้มาเขียนเป็นเรื่อง คำของคน โดยดัดแปลงตัวละครและบรรยากาศให้เป็นไทยอีกด้วย

แม้ว่าผลงานประเภทแปลของมาลัย ฐปินใจจะมีจำนวนน้อย แต่เนื่องจากความเป็นผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่หนึ่ง งานแปลของเขาจึงได้รับความสำเร็จอย่างงดงาม "ร.ส.ร." (นามแฝง) นักวิจารณ์หนังสือแห่ง นิกวันอาทิตย์ เคยให้คำนิยมแก่เธอว่า

ในจำนวนนักประพันธ์ที่ได้นำบทประพันธ์ของแมรี คอเรลล์ มาสู่ภาษาไทยนั้น แมวันเป็นคนหนึ่งในจำพวกแรกโดยได้แปลเรื่อง Vendetta จบบริบูรณ์ ให้อรรถา ความพยายาม...นั้นจากแมวันลงมาแล้ว ใ้มีผู้จับงานแปลของแมรี คอเรลล์อีกมารายด้วยกัน และต่อมา ในยุคที่นวนิยายเริ่มเฟื่องฟูขึ้นนักดูเหมือนจะมีแต่แมอนงคนเดียวที่พึงเรียกได้ว่า ได้เข้าถึงแมรี คอเรลล์ อย่างแท้จริง และก้แมอนงคนเดียวเหมือนคนที่ได้รับสมัญญาคือเป็น Authority ของแมรี คอเรลล์ในเมืองไทยทีเดียว

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑.

^๒ แมรี คอเรลล์, เตตมา, แปลจาก Thelma, โดย แมอนง (มาลัย ฐปินใจ) พิมพ์ครั้งที่ ๖, พระนคร, กวางหนา, ๒๕๖๔).

^๓ ม. ฐปินใจ, คำของคน (พระนคร, เกมมบรรณกิจ, ๒๕๖๔).

^๔ ร.ส.ร. (นามแฝง), "ตลาดหนังสือ," นิกวันอาทิตย์, ๒ (๒๔ ธันวาคม, ๒๕๕๓), ๑๔.